

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

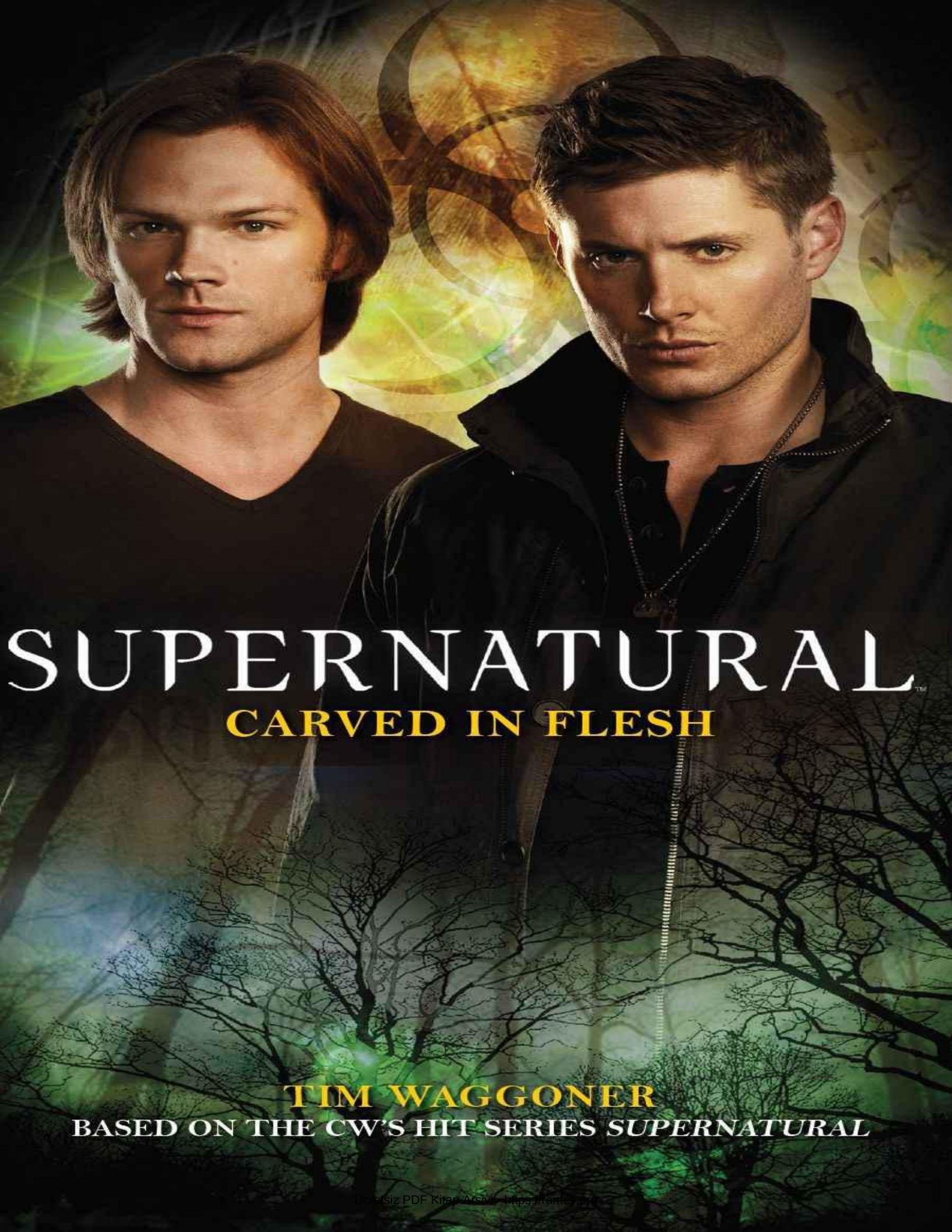
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SUPERNATURAL™

CARVED IN FLESH

TIM WAGGONER

BASED ON THE CW'S HIT SERIES *SUPERNATURAL*

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

TITAN BOOKS'TAN DA TEMİN EDİLEBİLİR:

Doğaüstü: Ejderhanın Kalbi

Keith R.A. DeCandido tarafından

Doğaüstü: Kutsal Olmayan Dava

tarafından Joe Schreiber

Doğaüstü: Oğulların Savaşı

Rebecca Dessertine & David Reed tarafından

Supernatural: Bir Yıl Geçti

Rebecca Dessertine tarafından

Supernatural: Coyote'nin Öpücüğü

tarafından Christa Faust

Doğaüstü: Gece Terörü

tarafından John Passarella

Doğaüstü: Geçiş Töreni

tarafından John Passarella

Supernatural: Taze Et

tarafından Alice Henderson

DOĞA ÜSTÜ

ETE OYULMUŞ

TIM WAGGONER

Eric Kripke tarafından yaratılan SUPERNATURAL

TİTAN KİTAPLARI

Doğaüstü: Etten Oyulmuş

Baskı ISBN: 9781781161135

E-kitap baskısı ISBN: 9781781161166

Titan Books tarafından yayınlandı

Titan Publishing Group Ltd'nin bir bölümü

144 Southwark St, Londra SE1 0UP

İlk baskı: Nisan 2013 10

9 8 7 6 5 4 3 2 1

Telif Hakkı© 2013 Warner Bros. Entertainment Inc.

SUPERNATURAL ve ilgili tüm karakterler ve unsurlar Warner Bros. Entertainment Inc. şirketinin ticari markalarıdır ve© adresinde yer almaktadır.

Kapak görselleri: Kapak fotoğrafı© Warner Bros. Entertainment Inc. Ağaçlar

1© Dreamstime. Ağaçlar 2© Dreamstime. Biyolojik Tehlike© Shutterstock.

Web sitemizi ziyaret edin: www.titanbooks.com

Bu kitabı beğendiniz mi? Okurlarımızdan haber almayı seviyoruz.
Lütfen bize [readerfeedback@ titanemail.com](mailto:readerfeedback@titanemail.com) adresinden e-posta
gönderin veya yukarıdaki adresten Okuyucu Geri Bildirimi bölümüne
yazın.

Önceden bilgi, haberler, yarışmalar ve özel teklifleri çevrimiçi olarak almak için lütfen web sitemizdeki Titan haber bültenine kaydolun: www.titanbooks.com

The CW'nin *Supernatural* dizisindeki karakterler hariç olmak üzere, bu yayın, içeriği veya referansları da dahil olmak üzere, burada atıfta bulunulan herhangi bir üçüncü şahıs, kurum veya ürün tarafından hazırlanmamış, onaylanmamış, desteklenmemiş veya lisanslanmamıştır.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün veya hayali olarak kullanılmıştır ve şu şekilde yorumlanmamalıdır

gerçektir. Yaşayan ölmüş gerçek olaylar, yerler, kuruluşlar veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının önceden yazılı izni alınmaksızın herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya iletilemez ya da yayınlandığı cilt veya kapaktan başka bir biçimde ve sonraki alıcıya benzer bir koşul uygulanmaksızın dağıtılamaz.

Bu başlığa ait CIP katalog kaydı British Library'den temin edilebilir.

TARİHÇİNİN NOTU

Bu roman yedinci sezonda, "Time After Time" ile "The Slice Girls" arasında geçmektedir.

İçindekiler

[Birinci Bölüm İkinci](#)

[Bölüm Bölüm](#)

[Bölüm Bölüm](#)

[Üçüncü Dördüncü](#)

[Beşinci Altıncı](#)

[Yedinci Sekizinci](#)

[Dokuzuncu Bölüm](#)

[Bölüm Bölüm](#)

[Bölüm Bölüm](#)

[Onbeşinci Bölüm](#)

[Onuncu Onbirinci](#)

[Oniki Onüçüncü](#)

[Bölüm Ondördüncü](#)

[Yazar Hakkında](#)

BİR

"Kış için henüz ayrılmadıklarına şaşırdım."

Joyce Nagrosky yan gözle arkadaşına baktı. Göletin kenarında durmuş, bir dilim buğday ekmeğinden küçük parçalar koparıp suya atıyordu. Yarım düzine ördek kıyıya yakın bir yerde toplanmıştı ve ne zaman bir lokma yanlarına düşse boyunlarını uzatıyor, başlarını yılan gibi hızlı hızlı sallayarak yuvarlak gagalarıyla atıştırmalıkları kapıyorlardı. Ekmek bittiğinde, bir sonraki ikram için hevesli ve tetikte insanlara bakıyorlardı.

Joyce, "Bütün ördekler kış için güneye uçmaz," dedi. "Hava ayaklarına zarar verecek kadar soğumadığı sürece, bahara kadar gayet iyi idare edebilirler."

Ted ona doğru döndü, yüzünde alaycı bir gülümseme vardı. "Öğretmenlikten emekli olduğumu sanıyordum. Ayrıca, İngilizce öğretiyordun, biyoloji değil."

Gülmekten kendini alamadı. "Bir kez her şeyi bilen, her zaman her şeyi bilir, sanırım."

Altmışlı yaşlarında bile Ted Boykin yakışıklı bir adamdı; gür beyaz saçları, keçi sakalı ve çok çarpıcı mavi gözleri vardı. Okulda müdür olduğu zamanlarda

Joyce'un öğretmenlik yaptığı yerde, adam sinekkaydı tıraş ve Joyce normalde erkeklerin sakallarına karşı kayıtsız olsa da, sakal ona hoşuna giden bir çapkınlık havası vermişti. Adamla yirmi yıldan fazla bir süre birlikte çalışmıştı ama ona saygı duysa da, hatta bazı onu bir arkadaş olarak görse de, ondan etkilenmemişti. Ama şimdi buradaydılar. Hayat bazen komik olabiliyordu. Aslında, düpedüz histerik olabiliyordu.

Kasım ayının başlarında hava alacakaranlıktı ve gün boyunca sıcak olmasına rağmen, güneş ufka doğru alçaldığı için hava soğumaya başlamıştı. Ted kahverengi ceketinin içinde rahat görünüyordu ama Joyce evinden çıkmadan önce mavi bir rüzgârlık giymişti ve özellikle de altına sadece bir tişört giydiği için havadaki soğuğu önlemek için pek bir şey yapmamıştı. En azından kapıdan çıkmadan önce bir şapka ya da atkı almayı akıl etmiş olmayı diledi.

Neden birdenbire bu kadar sinirlendin canım? diye sordu kendi kendine. *Ördek havuzunun orada Bay Boykin'le buluşacağın için biraz gergin olabilir misin?* Kendi kendine bunun saçma bir düşünce olduğunu söylemek istedi. Tanrı aşkına, o yetişkin bir kadındı! Doğrusunu söylemek gerekirse, dikey olarak değilse bile en azından yatay olarak *fazla büyümüştü*. Ve gölet de pek aşıklar yolu sayılmazdı. Yine de orada bulunmaktan belli bir huzursuzluk duyduğunu itiraf etmek zorundaydı. Kocasını birkaç yıl önce öldüğünden beri yalnızdı ve onu hâlâ özleyorsa da, onca zaman boyunca yerine birini bulma ihtiyacı hissetmemişti. Ama bir hafta önce Ted'le karşılaşmıştı - neredeyse kelimenin tam anlamıyla. Ted'in apartmanın önünden geçtiği sırada Volvo'sunu dairesinin önündeki park yerinden geri geri çıkarıyordu. Ted Bronco'sunu zar zor durdurabilmiş ve onun arka tarafına çarpmaktan kurtulmuştu.

İşte o zaman, eşlerinin ölümünden sonra her ikisinin de evlerini satıp Arbor Vale Apartmanı'na taşındıklarını keşfetmişlerdi. Aslında Ted, Joyce'un binasının yanındaki binada oturuyordu ve neredeyse iki yıldır ikisi de diğerinin orada olduğunu bilmiyordu. Dünya ne kadar da küçükmüş.

Ertesi gün öğle yemeğinde, ondan sonraki gün de akşam yemeğinde buluşmuşlardı. Son yedi gün içinde birbirlerini epeyce görmüşlerdi ve bu süre içinde Ted tam bir centilmen gibi davranmış, onu öpmeye ya da elini tutmaya bile çalışmamıştı. Açıkçası bundan sıkılmaya başlamıştı. Ted'in bir an önce harekete geçmesini diliyordu. Utangaç olmaktan çok uzaktı ve eğer ona karşı bu kadar çekingen davranmasaydı ilk hamleyi kendisi yapardı. Yapmak istediği son şey, fazla açık sözlü davranarak onu korkutmaktı: *Sence de ikimizin seks yapma zamanı gelmedi mi? Gençleştikimiz falan yok.* Nedense bunun işe yarayacağını düşünmüyordu.

Hiç gerek olmamasına rağmen siyah saçlarını kulağının üzerine taradı. Hava durgundu ve saçlarını ne kadar kısa tutarsa tutsun, nadiren karışıyordu. Çocukluğundan beri erkek fatma gibi bir şeydi ve artık iş için giyinmek zorunda olmadığından, bu eğilimi kendini yeniden göstermişti. Tişört ve kot pantolon gibi sade kıyafetleri tercih ediyor ve makyaj yapmıyordu. Son zamanlarda kendine bile açıkça ifade edemediği nedenlerle müzayedelerden ve emlak satışlarından topladığı mücevherleri biriktirmeye başlamıştı ama nadiren takıyordu. Yine de bugün biraz takmış olmayı diledi. Belki Ted'e daha kadınsı görünürse, Ted onu bu kadar uzakta tutmazdı. *Belki de karısını kaybetmenin acısını henüz atlatamamıştır,* diye düşündü. *Ya da belki beni hâlâ bir kadın yerine öğretmenlerinden biri olarak görüyordur.* Bu son ihtimalin onu ne kadar üzdüğüne şaşırdı.

Gölet, Arbor Vale'nin binalarının arkasında, hafif eğimli çimenli bir tepenin dibinde yer alıyordu. Diğer tarafta meşe, karaağaç ve dişbudak ağaçlarından oluşan bir orman vardı; yaprakları sarı, kırmızı ve kahverenginin muhteşem bir karışımıydı. Çoğu henüz dökülmemişti ama Joyce yaprakların yere dökülmesinin fazla uzun sürmeyeceğini biliyordu. Bir hafta, belki iki. Sonbahar onun yılın en sevdiği zamanıydı, kısmen okulun başladığı zaman olduğu , ama daha çok berrak havayı dolduran enerji yüzünden. Dünya kışın getirdiği geçici ölüme hazırlanırken bile - bunu ilkbaharda yeniden diriliş izleyecekti - en azından ona en canlı zaman olarak görünmesi lezzetli bir paradokstu.

Canı cehenneme, diye düşündü. *Hayat yaşamak içindir*. Ted'e bir adım daha yaklaştı, uzandı ve elini tuttu.

Joyce onun gerildiğini hissetti ve geri çekileceğinden korktu, ama sonra rahatladı ve elini sıkıca kavradı. Joyce ona bakmadı, o da Joyce'a bakmadı ama ikisi de gülümseyerek suya baktılar. Ted son ekmeği de suya attı ve ekmek de bitince ördekler daha fazlasını umarak ama hayal kırıklığına uğrayarak etrafta dolanmaya başladılar. Joyce karşı kıyıdaki ağaçların yansımalarının gölgeli mürekkep gibi suda dalgalanışını hayranlıkla izledi.

Ted'in daha sonra onu öpme ve belki de öpüşmekten fazlasını yapma ihtimalinin ne olduğunu merak ediyordu ki alçak bir hırlama sesi duydu. Korku onu sarstı ve Ted'in elini daha sıkı kavradı.

Ördekler şaha kalkıp kanatlarını açarken bir dizi telaşlı vakvak sesi çıkardılar ve birer birer gökyüzüne yükselip kaçarken çığınca çırpınmaya başladılar.

Ses tekrar geldi, tamire ihtiyacı olan bir kamyon motoru gibi derin bir gümbürtü, sadece bu sefer daha yüksekti. Ve daha yakındı. Ses sağlarından geliyordu ve Joyce ile Ted o yöne döndüklerinde, ormandan büyük, karanlık bir şeklin çıktığını ve dört ayak üzerinde yürüyerek kendilerine doğru geldiğini gördüler.

Bir yırtıcının yavaş ve tehditkâr kasıtlı hareketiyle hareket ediyordu ve Joyce ilk başta bunun bir çakal olabileceğini düşündü. Son yıllarda bu hayvanlar Ohio'ya taşınmıştı ve her ne kadar yaygın olmasalar da, etrafta çoğu insanın düşündüğünden daha fazla sayıda bulunuyorlardı. Joyce televizyon ve hayvanat bahçesi dışında hiç çakal görmemişti, en azından canlı olarak. Bu hayvanlar mümkün olduğunca insanlardan uzak durmayı tercih eden gizlenme ustalarıydı ve bir tanesini gördüğü tek an, bir aracın çarpması sonucu otoyol kenarında ölü yattığı andı. Beklediğinden çok daha büyük görünmesi onu şaşırtmıştı. Ohio çakalları çölde yaşayan kuzenlerine göre daha tüylü tüylere sahipti, bu da büyük olasılıkla boyutlarındaki eşitsizliği açıklıyordu. Ama Joyce bu yaratığın bir çakal olma ihtimalini hemen bir kenara bıraktı. Bunda yanlış bir şeyler vardı. Alacakaranlığın kasveti onu gizlemiş, sanki yaralıymış gibi yalpalayarak, düzensiz bir yürüyüşle hareket eden hareketli bir gölge haline getirmişti. Yine de hırıltıları acıdan değil, neredeyse insani bir öfkeyle birleşmiş açlıktan geliyordu. Bir kurt olabilir miydi? Joyce'un bildiği kadarıyla Ohio'da hiç kurt yaşamıyordu, en azından vahşi doğada. Belki de bu, birinin kaçmış ya da bir nedenle başıboş bırakılmış evcil hayvanıydı. Yine de biçimi bir kurdun vahşi zarafetinden yoksundu ve acı bakladan çok köpekgillere benziyordu.

Sonra koku ona çarptı, misk ve çürümeden oluşan yoğun bir sis, midesinin bulanmasına neden oldu.

Yüce İsa, o şey de neydi?

"Sorun yok," dedi Ted. Sesi titriyordu ama hiç tereddüt etmeden Joyce'un elini bıraktı ve onunla yaklaşımakta olan her neyse onun arasına girdi. Normalde bir erkeğin -herhangi bir erkeğin- ona korunması gereken narin bir şeymiş gibi davranmasından nefret ederdi ama bu *yaratıklıkla* ilgili bir şey onda derin bir korku uyandırmıştı ve Ted'in bu hareketine minnettardı. Ted'in bu hareketinin belki de Ted'in olduğu kadar onun da yararına olduğunu düşündü. Eski bir müdür olarak, yetki sahibi olmaya ve sorunlarla başa çıkmaya alışkındı. Bu onun varsayılan ayarıydı, bir kriz anında geri dönebileceği rahat bir roldü.

Yine de onun yapmaya çalıştığı şeyi takdir etse de içgüdüleri bunun kötü bir fikir olduğunu söylüyordu. *Hem de çok* kötü.

Elini onun omzuna koydu. "Lütfen, yapma."

Ted onu duyduğuna dair hiçbir işaret vermedi. Bunun yerine yaratığa doğru bir adım attı ve kollarını iki yana açarak ellerini yumruk yaptı.

Kendini daha büyük göstermeye çalıştığını fark etti Joyce. *Daha tehditkâr*. Lisedeyken potansiyel olarak şiddet eğilimli genç erkeklerle uğraşırken de benzer bir şey yapıp yapmadığını merak etti. Ama bir yerde, bir köpekle doğrudan yüz yüze gelmenin ve göz teması kurmanın onlara meydan okumak anlamına geldiğini okumamış mıydı? Bu durumda-

Yaratık ileri atıldı, uyumsuz uzuvları şaşırtıcı bir hızla hareket ediyordu, hırıltısı o kadar yüksekti ki neredeyse bir kükreme gibiydi. O kadar hızlı hareket ediyordu ki, alacakaranlığın kararan ışığında Joyce onun grotesk formunun sadece en temel ayrıntılarını seçebiliyordu: farklı büyüklükte bacaklar, tek bir yırtık kulak, kürk parçalarıyla dönüşümlü olarak çıplak deri ve

En kötüsü de, basit bir köpeğin ağzının taşıyabileceğinden çok daha fazla keskin dişle dolu çarpık bir ağız.

Ted'in bir metre yakınına geldiğinde canavar havaya sıçradı, şekilsiz ağzının kenarından rengi solmuş dili sarkıyordu. Ön pençeleri Ted'in göğsüne çarptı, ağırlığı onu geriye doğru itti ve yere çarptı. Çarpmanın etkisiyle ciğerlerindeki hava boşaldı ve Ted bir ya da daha fazla kaburga kemiğinin kırılma sesi olduğunu tahmin ettiği bir çatırtı duydu.

Joyce yere düşmemek için tam zamanında kenara çekilmeyi başarmıştı ve şu anda Ted'den bir adımdan daha az bir mesafede duruyordu, çünkü Ted kabaca bir St. Bernard büyüklüğünde ve cüssesinde olan, ancak başka türlü bir cinse benzemeyen ucube köpekle boğuşuyordu. Köpek hırladı ve dişlerini Ted'in boğazına geçirmeye niyetlenerek hırladı ve Ted onu uzak tutmak için ellerini boynuna doladı. Köpek-canavarın biri diğerinden daha büyük olan arka ayakları, dişlerini avına geçirecek kadar yaklaşmak için mücadele ederken yeri tırmalıyordu. Ted yüzünü buruşturdu, hayvanı uzak tutmaya çalışırken kolları titriyordu. Devasa boyutları düşünülüğünde, çoğu insanın baş edemeyeceği kadar güçlü bir şeydi ve Ted'in gençliğinde sahip olduğu fiziksel güç çoktan yok olmuştu. Şu anda adrenalin ve irade gücüne güveniyordu ama Joyce sonunda bunların yeterli olmayacağını biliyordu. Canavar köpeğin onu alt etmesinden, çenesini boğazına geçirmesinden ve nefes borusunu kan püskürterek ezmesinden önce saniyeler olmasa bile sadece birkaç dakikası olmasından korkuyordu.

Bir yanı -ne pahasına olursa olsun sadece kendini korumakla ilgilenen ilkel hayvan yanı- dönüp ince olmayan bacaklarının yapabildiği kadar hızlı kaçırmaktan başka bir şey istemiyordu.

onu taşıyordu. Aslında, tam olarak farkında olmadan, çoktan yarı dönmüş ve göletten bir adım uzaklaşmıştı. Ama geri dönmek için kendini zorladı. Ted'i ölüme terk edip kaçarsa kendini asla affetmeyecekti. Ona yardım etmek için bir şeyler yapmalıydı ama ne? Lanet olası canavarla boğuşmaya çalışmayacaktı ve sahip olduğu silaha en yakın şey, yıllar boyunca birçok tembel öğrenciyi fileto haline getirmiş olan, bazen fazla keskin olan diliydi. Cephaneliğinde güvenebileceği başka bir şey olmadığı için derin bir nefes aldı ve öğretmen arkadaşlarından birinin bir zamanlar "Karşı Konulmaz Otoritenin Sesi" olarak adlandırdığı şeyi kullanarak tek bir kelime haykırdı.

"Dur!"

Bu kelime sonbaharın soğuk havasında bir kırbaç şaklaması kadar sertti ve gölette yankılandı. Köpek-şey hırlamayı bıraktı ve dönüp ona baktı, gözlerinde şaşkınlık ve belki de biraz korku vardı. Joyce o tek kelimeyle canavarın derinliklerindeki bir şeye, insanların evrim merdiveninde daha yüksek bir basamakta yer aldığını ve dolayısıyla efendileri olduğunu fark eden bir iç çekirdeğe ulaştığı hissine kapıldı. Yaratık bakışlarını indirdi ve kuyruğu -dev bir fareye takılmış gibi görünen tüysüz bir uzantı- bacaklarının arasına sarktı. Yumuşak bir viyaklama çıkardı.

Joyce'un komutu karşısında köpek kadar şaşırان Ted, hayvanın boynundaki tutuşunu gevşetti. Anında, grotesk köpeğin üst dudağı dişlerinin arasından kıvrıldı ve gözlerindeki şaşkınlık yerini alev alev yanan bir öfkeye bıraktı. Yaratık Ted'in elinden kurtuldu ve hırlayarak ileri atıldı.

Canavar-köpek dişlerini Ted'in boğazına geçirip onu sanki hiçbir şey değilmış gibi ileri geri sallamaya başlayınca Joyce çığlık attı

Bir oyuncaktan başka bir şey değildi. Ted'in gözleri korku ve acıyla irileşti ama ağzı kocaman açılmasına rağmen hiç ses çıkmadı. Bir an sonra Joyce nedenini anladı, çünkü yoğun kan yukarı doğru fışkırıyordu. Ted'in ağzının kenarlarından aşağı aktı ve altındaki toprağa karışmadan önce beyaz saçlarını kıpkırmızı yaptı.

Tekrar çılgılık atmak için ağzını açtı ama ses boğazında düğümlendi. Garip bir şeyler oluyordu. İlk başta bunun azalan ışığın bir oyunu olduğunu düşündü ama Ted'in soluk pembe teni rengini kaybediyor, donuk bir kayrak grisine dönüşüyordu. Dahası, derisi kendi içine çekiliyor, kemiklerine doğru geriliyor, kasları ve yağları küçülüyor, gözlerinin önünde açılmış bir mumyaya dönüşüyordu. Joyce çılgınca bir şekilde, kanser seyahat edemeyecek kadar yayılmadan önce kocasıyla çıktığı son gezilerden birini hatırladı. Hocking Hills'te kamp yapmaya gitmişlerdi ve yanlarına uyku tulumu yerine, pille çalışan bir vantilatörle birkaç dakika içinde şişen büyük boy bir şişme yatak almışlardı. Vantilatörün üzerinde yatağın havasını da indiren bir ters düğme vardı, böylece bittiğinde tamamen düz, kenarları hafifçe kıvrılmış ve buruşuk çizgilerle çaprazlanmıştı. Ted şimdi böyle görünüyordu: içinde bir iskelet olan sönmüş gri bir hava yatağı.

Canavar-köpek Ted'in boğazını bir süre daha sıktı ve Joyce Ted'in yüzüne bulaşan kanın ve yarattığın ağzının kurummasını ve pul pul dökülmesini izledi. Sanki canavar Ted'in yaşam enerjisini emmiş, kendi içine çekmiş ve son damlasına kadar onu bırakmamaya kararlıydı. Sonunda işi bittiğinde, dişlerini Ted'in kurumuş etinden çekti ve dikkatini kadına çevirdi.

Birinin "Kaç" diye fısıldadığını duydu ve fısıldayanın kendisi olduğunu anlaması bir anını aldı. Kendi sesini duymak felcini kırdı ve dönüp koşmaya başladı.

Apartman kompleksine çıkan yokuş dik değildi ama o da pek formda sayılmazdı. Gençken egzersizden anladığı parkta yavaş bir yürüyüşü, şimdi ise fiziksel aktivitelerinin çoğu antika dükkânlarının etrafında dolaşmaktan ibaretti. Adrenalin, çoğunlukla hareketsiz bir yaşam tarzını telafi etmek ancak bu kadarını yapabiliirdi ve kalbi kulaklarında düzensiz bir ritimle çarpıyor ve ciğerleri alev almış gibi yanıyordu. Bacakları ağır ve titrekti ve attığı her adımda daha da ağırlaşıyordu. Sonunda sağ dizinde bir şey yerinden çıktı, bacağı büküldü ve yere düştü. Yan yattı ve durmadan önce tepeden aşağı birkaç metre kaydı. Orada yatıyordu, nabızı gümbürdüyor, ciğerleri kabarıyordu, artık canavar köpekten kaçmayı umut etmesinin hiçbir yolu olmadığını biliyordu - en başta bir şansı olsaydı bile. Gözlerini kapadı ve yaratığın dişlerinin boğazına batmasını hissetmeyi bekledi.

Ama hiçbir şey hissetmedi.

Gözlerini açtı ve kendini oturur pozisyona itti. Ne olduğunu merak ederek gölete doğru döndü. Bir şey köpek-şey'i korkutup kaçırmış mıydı? Yoksa başka bir yemek için çok mu doymuştu? Bir an için bundan kurtulabileceğini umdu ama sonra yaratığı gördü. Ted'in cesedinin yanında oturmuş, ona bakıyor, başını köpeğe benzer bir şekilde yana eğiyordu. Ne olduğunu hemen anladı ve bu fark ediş onu umutsuzluğa sürükledi. Canavar-köpek onu kovalamamıştı çünkü kovalamasına yoktu. O çok yavaştı, yaşlıydı ve

kaçmak için fazla kiloluydu. Yaratığın tek yapması gereken onun kendini yere bırakmasını beklemektir ve o da bunu yaptı.

O izlerken, büyük şekilsiz canavar uyumsuz uzuvları üzerinde ona doğru yalpalayarak geldi, çarpık ağzı açık, rengi solmuş dili dışarı sarkmış, gözleri korkunç, insanlık dışı bir açlıkla yanıyordu.

Çılgılık attı ama uzun sürmedi.

iki

"Bu lanet arabadan nefret ediyorum," dedi Dean.

Sam "Impala olmayan her arabadan nefret ediyorsun," diye karşı çıktı.

"Evet, ama bu özellikle berbat. Ve ayak gibi kokuyor."

Kahverengi "bok arabası "nı (Dean'in takma adlarından sadece biriydi) Canton, Ohio'da bir barın arkasından almışlardı. Dean biraz daha klas bir şey ya da en azından lastikli bir bok gibi sürmeyen bir şey "ödünç almayı" tercih ederdi ama Leviathan'ın radarına yakalanmamak için izlerini kaybettirdiklerinden beri dikkat çekmemek zorundaydılar, bu da Impala'nın olmayacağı anlamına geliyordu. Bu aynı zamanda isteksiz araba hırsızları olarak bir ek iş başlatmak anlamına da geliyordu - elbette hepsi daha büyük bir iyilik için. Eğer kardeşler Dick Roman'ı öldürmeyi başaramaz ve onun ve diğer canavarlarının mutlu yemeği olurlarsa, menüde sıradaki gezegenin geri kalanı olacaktı. Kimsenin fazla özlemeyeceği arabalar almaya dikkat ediyorlardı, sahipleri için değiştirilmesi kolay olacak ve polislerin bulmak için fazla uğraşmayacağı hurdalar. Dean çaldıkları pas yığınlarını çalışır durumda tutmak için elinden geleni yapıyordu ama yapabileceği çok şey vardı. Sürekli olarak parmaklarını çapraz tutuyordu.

kendilerini yüksek hızlı bir takibin içinde bulurlar. Bok arabası ne kadar sert çalışırsa çalışsın, gaza basarsa muhtemelen çubuklar motordan füze gibi fırlayacaktı.

"İşte geldik," dedi Sam, yolun kenarındaki ahşap bir tabelayı göstererek. "Tabelaya göre Brennan, Ohio, Savaşan Brennan Brahman'a ev sahipliği yapıyor."

Kasaba sınırını geçerlerken Dean kaşlarını çattı. "Brahman mı? Bunlar bir tür su bufalosı değil mi?"

"Sayılır. Adını Hinduizm'deki kutsal inekten alan bir sığır türü."

"Bana sorarsanız, okul maskotu için berbat bir seçim. Aliterasyon bir yere kadar, biliyor musun?"

İki FBI ajanının kasabada olduğunu bildirmek ve ölümlerle ilgili ek bilgi toplamak için "nezaketen" yerel şerif departmanına uğradıktan sonra, Brennan'ı gezerek yer hakkında fikir edinmeye çalıştılar. Aslında buna ihtiyaçları yoktu. Kuzeydoğu Ohio'dan Güneybatı'ya gitmiş ama kat ettikleri onca kilometreye rağmen aynı yerde kalmış da olabilirlerdi. Yollarda geçirdiği onca yıldan sonra Orta Batı kasabalarının çoğu Dean'e birbirine benziyordu ve Brennan da bir istisna değildi. Eski binalarda yer alan küçük yerel işletmelerden oluşan bir şehir merkezi, mini alışveriş merkezleri ve zincir restoranlarla dolu banliyöler ve Brennan'ın durumunda şehrin güney ucunda kapalı bir bisiklet fabrikası olan çürüyen bir sanayi bölümü.

"Bisiklet yapmak için koca bir fabrikaya mı ihtiyacınız var?" Dean öyle dedi. Sam sadece omuz silkti.

Fabrikadan çok uzak olmayan Wickline Inn adında ucuz bir motel buldular, ancak Dean'in Wickline'in kim ya da ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

öyleydi. Ana ofisin önüne park ettiler ve Sam onları kaydettirmek için tek başına içeri girdi. Her zaman ana ofisten olabildiğince uzakta, tercihen her iki tarafında da boş odalar olan bir oda isterlerdi. Yıllar boyunca otellerde birden fazla kez saldırıya uğramışlardı ve yapmak istedikleri son şey herhangi bir masum hayatı tehlikeye atmaktı.

Sam ofisten oda anahtarıyla çıktıktan sonra motelin arka tarafına geçip park ettiler, arabadan eşyalarını çıkardılar -içinde giysi ve tuvalet malzemeleri olan birkaç sırt çantası, Sam'in bilgisayar ve içinde silahlar olan birkaç spor çantası- ve odaya girdiler.

İçeri girdiklerinde Dean burnunu kırıştırdı. "Dostum, burası naftalin ve kış gibi kokuyor."

"Buna itirazım yok," dedi Sam.

Eşyalarını yatakların üzerine koydular ve odayı hızlıca gözden geçirdiler, banyoyu kontrol ettiler, yatakların altına baktılar ve pencere kilitlerini test ettiler. Ancak odanın temiz olduğundan emin olduklarında kapıyı kilitlediler. Kaya tuzu dolu tüfeğine degecek her avcı, ihtiyaç duymadıklarından emin olana kadar olası bir çıkışı kesmekten daha iyisini bilirdi. Kardeşler eşyalarını toplayıp aceleyle oradan çıkmaları gerekirse diye bavullarını açmaya zahmet etmediler. Dean ilk kez hayatının kaçmakta olan bir suçlununkine ne kadar benzediğini düşünmüyordu. Sam'e hiç söylememişti ama bir süredir ne zaman bir otel odasına yerleşseler Lisa ve Ben'le geçirdiği zamanları ve her gün aynı yerde uyuyup uyanmanın ne kadar güzel olduğunu düşünüyordu.

Odanın pencere kenarında küçük bir masa vardı ve Sam dizüstü bilgisayarını masanın üzerine koyup kapağını kaldırdı ve makineyi çalıştırdı. Ekran canlandığında, "Bir kez daha Winchesterlar iş için açık," dedi. Bilgisayarın önüne oturdu ve yazmaya başladı.

Dean yataklardan birinin ucuna oturdu, kahverengi deri ceketinin cebinden Bobby'nin matarasını çıkardı, kapağını açtı ve bir yudum içti. Fazla içmedi, sadece bir yudum aldı. Bitirdiğinde kapağı yerine taktı, ama şişeyi yerine koymak yerine elinde tuttu ve birkaç dakika ona baktı. Bobby'nin kapağındaki kurşun deliğini bulduğunu hatırladı, minibüste arkasını dönüp Bobby'nin alnındaki ilgili deliği gördüğünü hatırladı, kanı hatırladı...

"Bu saçmalık, Sammy."

"Neymiş o?" Sam bilgisayar ekranından başını çevirmedi. Bir kez kendini sanal dünyaya kaptırdı mı, dikkatini dağıtmak anlaşıyor yapmaya niyetli, ruhu aç bir iblisin dikkatini dağıtmaktan daha zordu.

"*Bu,*" diye ısrar etti Dean, eliyle odayı işaret ederek. "Dick Roman'ın postunu duvara çivilememiz gerekirken Ohio'da oyalanıyoruz."

Sam yazmayı bıraktı ve dönüp kardeşine baktı. "Nasıl hissettiğini biliyorum. Dick'i almayı ben de senin kadar istiyorum." Kaşlarını çatı. "Bekle, bu doğru çıkmadı."

"Ha ha. Bu çok komik. Dalga geçmeyi bırak, Sam. Ben ciddiylim."

"Ben de öyle. Şey, penis şakası hakkında değil. Ama ben de Leviathan'ı durdurmak istiyorum. Sadece insan ırkını dönüştürmelerini engellemek için değil."

Bobby için adalet istediğim için. Tıpkı senin gibi."

Bobby Singer, Leviathan'la girdiği bir çatışma sırasında Dick Roman'dan başkası tarafından başından vurulmuş ve kısa bir süre sonra hastanede ölmüştü.

Leviathan Tanrı'nın ilk yarattıkları arasındaydı, insanlardan ve hatta meleklerden bile önce gelmişlerdi, ama hayvanlar çok vahşi ve kontrol edilemez olduklarını kanıtladılar, sadece vahşi açlıklarını doyurmakla ilgileniyorlardı ve Tanrı onları Araf'a sürgün etti. *Bu iyi iş çıkardın, Tanrım,* diye düşündü Dean. Arkadaşları ve müttefikleri Cass, diğer adıyla melek Castiel

-Başmelek Raphael'i yenecek gücü elde etmek için Araf'taki ruhları emdiğinde Leviathan'ı yanlışlıkla serbest bırakmıştı. Kadim hapisanelerinden kurtulduktan sonra, Leviathan dünyayı ele geçirmeyi planlamaya başladı ve insanlığı yalnızca bir besin kaynağı olarak hayatta tutmayı amaçladı. Diğer şeylerin yanı sıra, yaratıklar bir insanın DNA'sını analiz etme ve hedeflerinin tam bir fiziksel kopyasına dönüşme yeteneğine sahipti. Bu yüzden Leviathan'ın lideri milyarder işadamı Dick Roman'ın kılığına girdi ve dünya çapında gizli bir imparatorluk kurmak için adamın hatırı sayılır mali ve siyasi varlıklarını kullandı.

Kardeşler Leviathan'ın nihai planının insanlığı boyunduruk altına almak olduğunu biliyorlardı ama bunu tam olarak nasıl başaracaklarını ve Winchesterlar'ın onları nasıl durdurabileceklerini bilmiyorlardı. Bu bilgi eksikliği onları kuduz fareler gibi kemiriyordu, özellikle de Dean'in durumunda. Bobby ansiklopedik bir bilgi kaynağı, yararlı bağlantıların sonsuz bir kaynağı ve sürekli huysuz bir baş belası olmaktan çok daha fazlasıydı. Yakın bir aile dostundan bile daha fazlasıydı. Bobby onun için bir amca gibiydi.

Dean ve Sam. Neredeyse onlar için ikinci bir baba olmuştu, özellikle de kendi babaları onlar büyürken çoğu zaman yollarda canavar avlayıp öldürdüğünden beri. İki kardeş de onu çok özliyordu.

Dean'in bu hayatta Dick Roman'ı alt etmekten çok istediği bir şey yoktu ve Sam'le birlikte o köpekbaliğı dişli orospu çocuğuna acı çektirmekten başka bir şey yaparak geçirdikleri her saniye ona göre boşa harcanmış bir saniyeydi. Ama buradaydılar, o yüzden işe koyulabilirlerdi.

Son zamanlarda kendisine söylenen bir şeyi hatırladı. *Bu hayatta bulabileceğin tek açıklık avlanmaktır. Ve bu seni diğerlerinden daha şanslı yapar.*

Vaaz ver, Kardeş Ness, diye düşündü Dean. Şu anda iki kat berraklığa ihtiyacı vardı. Şunu üç yapalım. Ayrıca Brennan'a gitmeleri tamamen zaman kaybı olmayabilirdi. *Kim bilir? Bu kasabada iyi bir striptiz kulübü bile olabilirdi.*

"Pekâlâ." İçini çekti ve Bobby'nin şişesinden bir yudum daha aldı. "Canton'dan ayrıldığımızdan beri yeni bir şey var mı?"

Sam bir süre daha ona baktı ve Dean kardeşinin içki içmesiyle ilgili bir şey söyleyeceğini sandı ama onun yerine tekrar dizüstü bilgisayara döndü. Bir dakika yazdı, durdu, sonra öne doğru eğildi ve ekrana baktı. Dean onu daha önce binlerce kez böyle görmüştü ve bunun ne anlama geldiğini biliyordu.

"Bir şey bulmuşsun."

"Evet. Görünüşe göre iki ölüm daha olmuş, bu sefer yaşlı bir adam ve kadın. Yerel gazeteye göre -The *Brennan Broadsider*- yaşadıkları apartman kompleksinin arkasındaki bir göletin yakınında bulunmuşlar. Olay iki gece önce olmuş."

Dean ayağa kalktı, şişeyi ceketinin cebine geri koydu ve Sam'in omzunun üzerinden ekrana bakmaya gitti.

"Öldüklerinde çılgınlık yapıp yapmadıkları yazıyor mu?" Sam ona bir bakış attı.

"Hey, eğer gideceksen, gülümseyerek de gidebilirsin."

Sam ekrana geri döndü. "Diğerleri gibi mumyalanmışlar. Kelimenin tam anlamıyla bir deri bir kemik kalmışlar."

"Chronos'u mayınladık, bu yüzden onun yapmadığını biliyoruz, ama kesinlikle onun tarzına benziyor."

"Evet, ama model farklı. Chronos yıllar boyunca üçlü gruplar halinde öldürdü. Şu ana kadar Brennan'da dört kişi öldü, hepsi de geçen hafta içinde."

"Ve sanırım hepsi de cehennemden gelen bir diyet planındaymış gibi görünmeye başladılar."

"Evet." Sam okumaya devam etti. "Kasaba yetkilileri oldukça ürkmüş durumda. Ölümünün bir tür zehirli kimyasaldan ya da egzotik bir hastalıktan kaynaklandığından endişe ediyorlar. Hatta kurbanlardan alınan doku örneklerini CDC'ye göndermişler."

"Bu adamların Gariplik konusunda uzmanlaşmış doktorları olmadığı sürece, işe yarar bir şey bulacaklarını sanmıyorum."

Sam dizüstü bilgisayarını kapattı. "O zaman bize kalmış gibi görünüyor." Dean kardeşine alaycı bir gülümseme verdi. "Her zaman öyle değil midir?"

* * *

"Koruyucu giysilere ihtiyacımız olmadığına emin misin? Hani şu salgın hastalıklarla ilgili filmlerde giydikleri türden?"

Sam kiralama ofisinden gelen çocuğa baktı. Yirmili yaşlarının başındaydı, muhtemelen üniversiteden yeni mezun olmuştu ve ilk gerçek işinde çalışıyordu. Orta boylu, zayıf, düzgünce kesilmiş siyah saçları ve onu biraz hödük gösteren köşeli bir keçi sakalı vardı. Koyu mavi bir rüzgarlıkla birlikte yarı pahalı bir kravat ve son derece cilalı ayakkabılar giymişti - ikisi de yepyeni görünüyordu. Arbor Vale'nin ana ofisinde kendisini David Something-Stephenson olarak tanıtmıştı. Gerçi Sam emin değildi. Bugünlerde beyninin tüm silindirleri tam olarak çalışmıyordu ve arada bir vites değiştiriyordu. *Tamamen delirmekten iyidir*, diye düşündü.

Dean'le birlikte Lucifer'ı yenip Armageddon'u önledikten sonra Sam'in bedeni ve ruhu ayrılmıştı. Bedeni Dünya'da kalırken, ruhu Lucifer ve baş melek Michael ile birlikte çukurda hapsedilmişti. Sam'in bedeni anılarını koruyordu, ancak ruhu olmadan, tüm insani duygulardan yoksun bir sosyopata eşdeğerti. Birçok yönden, ruhsuz olmak onu daha etkili bir avcı yapmıştı. Daha kararlı, daha hızlı hareket eden ve tamamen acımasız biriydi. Ne yazık ki, avları sırasında herhangi bir ikincil hasara yol açıp açmadığını da umursamıyordu. Eğer o bir canavarı öldürürken masum insanlar ölürse, ne olmuş yani? Bu sadece iş yapmanın bedeliydi.

Bu arada cehennemde Lucifer ve Michael onun ruhuyla tek bir ip yumağını paylaşan iki sıkılmış kedi gibi oynadılar ve bu kedilerin çok kötü pençeleri vardı. Ruhunu bir kağıt mendil gibi parçaladılar ve sonunda Sam'in bedeniyle yeniden birleştğinde - en azından Ölüm'ün kendisi sayesinde - verilen hasar onu delirtmekle tehdit etti. Ölüm, Sam'i içinde yaşayan delilikten korumak için psişik bir duvar oluşturmuştu ama o duvar yıkılmıştı ve

Artık deliliği tek başına kontrol altında tutmak Sam'e kalmıştı. Çoğu gün deliliğini saklayarak iyi bir iş çıkarıyordu ama bu ondan çok şey götürüyordu ve duyularına ve hafızasına güvenebileceğinden her zaman emin değildi.

Belki çocuğun adı Stephenson'dı, belki de değildi. En azından çocuğun gerçek olduğundan emindi. Yani... makul ölçüde emindi.

Sam, Maybe-Stephenson'a "Bu durumda değil," dedi. "Tehlikenin asgari düzeyde olduğundan eminiz."

"Ama tehlike var," diye ısrar etti çocuk. "Öyle değil mi?"

Sam ve Dean en iyi "Biz devlet memuruyuz" maymun kıyafetlerini giymişlerdi ve kendilerini Ajan Smith ve Jones olarak tanıtmışlardı. Sahte FBI kimliklerini çocuğa göstermişler ve CDC'ye soruşturmasında yardımcı olmak için orada olduklarını iddia etmişlerdi. Çocuk buna inandı ve şimdi onları isteksizce apartman kompleksinin arka tarafındaki ördek havuzuna götürüyordu.

Dean yan gözle ona baktı. "Eğer herhangi bir bulaşma ihtimali olsaydı, ortağım ve benim giyiyor düşünmüyor musun..." Sözünü yarıda kesti ve yardım için Sam'e baktı.

"Biyolojik tehlike ," diye ekledi

Sam. "Doğru," dedi Dean. "O şeyler."

"Belki," dedi çocuk, "ama siz ölümcül hastalıklara, radyasyona ve diğer pis şeylere karşı aşılansın için özel iğneler falan yaptırmıyor musunuz? Bilirsiniz, A seviyesi tıp, hükümetin yokmuş gibi davrandığı türden ilaçlar."

"Dur tahmin edeyim," dedi Dean. "Komplo sitelerinde gezinmek için çok zaman harcıyorsun, değil mi?"

"Evet. Ne olmuş yani?"

"Hiçbir şey. Sadece bir önsezi." Sam'e, "*Burada gerçek bir dâhi var,*" der gibi bir bakış attı ve Sam gülümsemesini bastırdı.

Arbor Vale eski bir komplekti, Sam'in tahminine göre yetmişli yıllarda inşa edilmişti ama temizdi ve arazisi bakımlıydı. Doğaüstü kötülüklerin kol gezdiği bir yer gibi görünmüyordu ama avcılık hayatı ona bir şey öğrettiyse o da dış görünüşün hiçbir şey ifade etmediğiydi. Canavarlar, iblisler, hayaletler ve diğer kötülükler karanlığa ve çürümeye meyilli olsalar da, terk edilmiş bir mezarlık kadar varlıklı banliyöde avlarını koklarken bulunmaları da muhtemeldi. Kötülük - gerçek kötülük, büyük E harfi olan türden- her an her yerde olabilirdi.

Gölet hafif eğimli bir tepenin dibinde yer alıyordu ve Brennan Polisi tepenin zirvesine kimseyi fazla yaklaşmaması için bir suç mahalli bandı bariyeri dikmişti. Bant, turuncu trafik konileri arasından geçirilen bir dizi metal kazık arasına sarılmıştı, ancak memurların tüm çabalarına rağmen bant, üzerinden geçebilecekleri kadar aşağıya sarkmıştı.

"Ciddi misin?" Dean bant bariyere bakarken, "Gerçekten mi?" dedi. "Bu kasabadaki Şerif Yardımcısı Dawgs gerçekten de bunun birilerini dışarıda tutacağını mı düşünüyor?"

"Sanırım burada çok fazla büyük suç mahalli olmuyor," dedi Sam.

Winchesterlar tereddütsüz bir adım attılar ama çocuk geri çekildi.

"Gerçekten seninle oraya gelmemi istiyor musun?" diye sordu.

Dean göleti işaret etti. "Orada yüzen ördekleri görüyor musun? Bölgede zehirli yapışkan madde olsaydı etrafta dolaşırlar mıydı sence?"

"Ördeklerin o iki yaşlı insanı öldüren şeye karşı doğal bir bağışıklığı olabilir." Çocuğun gözleri kısıldı. "Ya da belki

Onları ele geçiren her neyse, genetik olarak sadece insanlar için ölümcül olacak şekilde tasarlanmış."

"Dostum, interneti gerçekten bırakman gerekiyor," dedi Dean. "Ayrıca, o ormanın yakınına bile gitmek istemiyorum." Sam ve Dean birbirlerine baktılar.

"Neden olmasın?" Sam sordu.

"Yabani köpekler," diye açıkladı çocuk. "Söylentilere göre kasabanın etrafındaki orman onlarla doluymuş. Ben hiç görmedim ama pek çok insan görmüş. Özellikle korkunç bir piç olduğu söylenen bir tanesi var. Büyük ve siyah."

"Siyah bir köpek." Dean kardeşine bir bakış daha attı. "Sen söyle."

"Kiralama ofisine geri dönebilirsiniz," dedi Sam. "Eğer ihtiyacımız olursa başka bir şey için, seni orada bulacağız."

Çocuk gömleğinin cebine uzanıp bir kartvizit çıkardı ve Sam'e uzattı; kartvizitteki soyadının Stephens olduğunu görünce çok sevindi. Yeterince yakındı.

"Bak ne diyeceğim, bana ihtiyacın olursa ara. Kişisel bir şey değil ama bir şey kapmak istemiyorum. Sonunda insan boyutunda bir erik olmak istemiyorum, anlıyor musunuz?"

Stephens cevap beklemeden döndü ve neredeyse koşarak ama tam olarak koşmayarak kiralama ofisine doğru ilerlemeye başladı.

Sam kartı ceketinin iç cebine soktu ve Dean'le birlikte tepeden aşağı gölete doğru inmeye başladılar.

"Paranoyak diyebilir misin?" Dean öyle dedi.

"Onu suçlayamazsınız. Burada kötü bir şey *oldu*."

"Sence o kötünün Cesur Yürek'in bahsettiği siyah köpekle bir ilgisi var mı?"

Sam omuz silkti. "Bilmiyorum. ."

Hayalet siyah köpeklerin görülmesi yüzyıllar öncesine dayanır - Arthur Conan Doyle'un *Baskervilles Tazısı'nı* dayandırdığı efsane budur

-Ancak yaratıkların ne olduğuna dair kesin bir cevap yoktu. Çoğu avcı iki olasılıktan birine inanma eğilimindeydi: ya şeytani kökenli yaratıklardı ya da şekil değiştirenler tarafından alınan formlardı. Sam her iki açıklamanın da doğru olmaması için bir neden göremiyordu. Ne de olsa doğaüstü dünyanın ekosistemi de en az doğal dünyanınki kadar çeşitliydi.

Sam, "Gölette yaşayan bir şey olabilir," diye devam etti.

"Belki," diye izin verdi Dean. "Ama eğer varsa bile ördekler bundan rahatsız olmuşa benzemiyor."

Gölete yaklaştıklarında, biri suya yakın, diğeri biraz daha yokuş yukarı, her ikisi de kabaca dikdörtgen şeklinde düzenlenmiş iki küçük bantlanmış alan gördüler.

"Görünüşe göre yerel polis titiz olmaya inanıyor," dedi Dean. "Yerinizde olsam geri dönerdim tabelası asmamalarına şaşırdım!"

"Müzikal bir gönderme mi?" Sam sordu. "*The Texas Chain Saw Massacre* ya da belki *Porky's II*'den bir şeyler beklerdim."

"Sadece repertuarımı genişletmeye çalışıyorum."

Kardeşler sohbet ederken bakışlarını ileri geri kaydırdılar, duyuları canlı ve tetikteydi. Avcı olmanın büyük bir parçası çevrenize dikkat etmektir. Görüntüler, sesler ve kokuların hepsi doğaüstü bir tezahürün varlığına dair ipuçları verebilirdi ama en önemli duyu, adı olmayan bir duyuydu. Tam olarak psişik değildi. Daha çok yüksek içgüdü gibi. Yeterince uzun süre avlanır, *hayatta* kalırsanız, ne olduğunu bilme yeteneğiniz gelişirdi.

bir şeyler doğru olmadığında. Bu bilişsel değil bilinçaltı bir süreçti ama hem Sam hem de Dean ona güvenmeyi uzun zaman önce öğrenmişlerdi ve şu anda o his Sam'e burada iki kişinin ölümüne neden olan her ne olduysa bunun doğal olmadığını söylüyordu.

Önce yamaçtaki şerit dikdörtgene ulaştılar. Sam ceketinin dış cebinden EMF dedektörünü çıkardı, açtı ve yere yakın tuttu. Bölgedeki elektromanyetik okumalar normaldi ve makineyi kapatıp tekrar cebine koydu.

"Yani bunu yapanın bir hayalet olmadığını biliyoruz," dedi Dean.

"Ölümlerin üzerinden iki gün geçti," diye Sam. "Herhangi bir Geride kalan elektromanyetik enerji bu süre içinde kaybolmuş olabilir." "Sanırım."

İki kardeş de yere daha yakından bakmak için çömeldi. Yine de bandı kırmadılar. Suç mahallerini gereğinden fazla rahatsız etmemeyi tercih ediyorlardı, her ihtimale karşı sorumlu olanın gecenin bir vakti ortaya çıkan bir şey değil de sıradan bir insan müsveddesi olduğu ortaya çıkabilirdi.

"*Broadsider*'a göre kadının cesedi burada bulunmuş." Sam gömleğinin cebinden küçük bir not defteri çıkardı ve en son kayda kadar açtı. "Kadının adı Joyce Nagrosky'ymiş ve emekli bir lise İngilizce öğretmeniymiş. Diğer kurban Ted Boykin'di. O da emekliydi. Joyce'un öğretmenlik yaptığı okulun müdürüydü."

"Sence buraya ders dışı küçük bir egzersiz için mi geldiler?" Dean sordu. "Çünkü onlar altınlarının tadını çıkarıyorlardı."

Yıllar birbirlerinden zevk anlamına gelmiyor. Yani, adamın soyadı Boykin'di. *Boink-ing*. Anladın mı?"

Sam sadece ona baktı.

Dean, "Komik olduğunu düşünmüştüm," diye mırıldandı.

Kardeşinin berbat şakasına rağmen Sam bunun arkasında ciddi bir soru olduğunu biliyordu. Doğaüstü yaratıklar insanları çeşitli nedenlerle avlardı ama en yaygın olanı beslenmekti. Leviathan gibi bazıları gerçek anlamda insanlarla beslenirdi. Vampirler insan kanı içerdi. Hipofiz beziyle beslenen kitsune gibi bazıları ise vücudun yalnızca belirli kısımlarını yiyordu.

Amy'nin yüzü gözünün önünden geçti ve bir an için onun sesinin kulağına fısıldadığını duyduğunu sandı. *En havalı insanların hepsi ucubedir...* Amy'nin anısını ve onunla birlikte gelen suçluluk duygusunu bir kenara itti. Yapacak işleri vardı.

Bazı canavarlar yaşam enerjisini emerdi. Succubi ve incubi gibi bazıları ise cinsel enerjiyle beslenir. Joyce ve Ted gölet kenarında vahşi bir şey yapıyor olsalardı, daha da vahşi bir şeyin dikkatini çekmiş olabilirlerdi.

Sam bir an düşündükten sonra, "Sanmıyorum," dedi. "Bir çift olabilirler - gazete bu konuda bir şey söylemedi - ama bu bölge, herhangi bir mahremiyete sahip olmaları için apartman kompleksine biraz fazla yakın."

Dean, "Belki de heyecan arayışı içindeydiler," diye karşı çıktı ama pek inandırıcı değildi. "Ben tuhaf bir koku almıyorum. Kükürt, çürüyen balık ya da çürümüş çiçek kokusu yok." Burnunu çekti. "İblis köpeği kokusu da yok."

"Bölge soğuk değil," dedi Sam. "Yani, yılın bu zamanı için normalden daha soğuk değil."

Dean, "Zemin oldukça iyi parçalanmış," dedi. "Yerliler yapmış olabilir. Daha önce de söylediğin gibi, muhtemelen gerçek bir suç mahalliyle uğraşmaya alışık değillerdir."

"," diye izin verdi Sam. "Ama bunu bir köpek de yapmış olabilir." "Bu izlerin büyüklüğüne bakılırsa, büyük bir iz olmalı."

"Evet. Ama kan yok. O kadar büyük bir hayvan birine saldırıyorsa ortalığı dağıtırdı."

Dean işaret parmağını yere bastırdı ve ucunu toprağın içine itti. "Son zamanlarda yağmur yağmadı. Yani kan olsaydı bile yıkanmazdı."

Kardeşler ayağa kalktı ve Dean parmağının ucunu pantolonunun paçasına sildi.

Sam, "Gidip müdürü nerede bulduklarını kontrol edelim," dedi.

Kardeşler göletin kenarına kadar yürüdüler ve kordon altına alınmış ikinci alanı incelediler. Orada daha az ot vardı ve zemin daha yumuşaktı. Muhtemelen polis ve sağlık görevlilerine ait olduğu belli olan parmak izleri vardı, ama aynı zamanda yerde pençe izi gibi görünen birkaç iz ve tek bir pençe izi de vardı. Çok büyük bir tane.

Kardeşler bir süre düşündü, göletteki ördekler mesafelerini koruyor ve onları dikkatle izliyordu.

Bir süre sonra Dean, "Bence olay şöyle gelişti. Ted ve Joyce gölete doğru yürüyorlar. Belki gezinti yapıyorlar, ördekleri besliyorlar, daha sonra meşgul olmayı düşünüyorlar, her neyse. Sonra katil köpeğimiz şuradan yaklaşıyor." Ormanı işaret etti. "Onlara saldırıyor ve Ted, dik duran bir adam olarak, Joyce'un kaçabilmesi için onu yeterince yavaşlatmaya çalışıyor. Joyce kaçıyor ama Cujo yaşlı Ted'in işini çabucak bitiriyor, onu kovalıyor ve Joyce'un yazdığı tek şey bu."

Sam başını salladı. "Ben de öyle görüyorum. Ama onları tam olarak nasıl öldürdü? Gazetede vücutlarının bir hayvan tarafından tahrip edildiğine dair bir şey yazmıyordu."

"Evet, biliyorum. Mumyalanmışlardı. Hey, *gerçekten* çok yaşlı olduklarını düşünmüyorsun değil mi?"

"Sanırım o cesetlere bir göz atmamız gerekiyor."

* * *

Sam ve Dean tepeye doğru geri dönerken ikisi de göletin kenarındaki ağaçların arasından çıkan ve onların gidişini izleyen gölgeli bir figürü fark etmedi.

ÜÇ

Birkaç saat sonra Sam ve Dean gölete döndüler. Maymun kıyafetlerini bırakıp normal sokak kıyafetlerini giymişlerdi, Dean bunun için son derece minnettardı. O deri ceketini, Sam mavi montunu giymişti ve ikisinin de altında kapüşonlu sweatshirtler ve flanel gömlekler vardı. Dışarısı soğuk olduğunda bile kardeşler nadiren daha ağır bir şeyler giyerlerdi. Kalın giysiler sizi yavaşlatabilirdi ve yavaş bir avcı çoğu zaman ölü bir avcı demektir. Kat kat giyinmek en iyisiydi. Gerekğinde onları çıkarabilirdiniz ve dış ceketinizden kurtulmak, polisler gibi birinin sizi araması durumunda görünüşünüzü hızla değiştirmenin iyi bir yoluydu.

Dean 1940'lardan kalma takım elbiseleri takım elbise içinde kendini hiç rahat hissetmiyordu ama onların da işe yaradığını kabul etmek zorundaydı. Sadece polislerin sizinle kolaylaştırmakla kalmıyor, hastane çalışanları üzerinde de sihirli bir etki yaratıyorlardı. Morg görevlisinin Joyce Nagrosky ve Ted Boykin'in cesetlerine ulaşmalarına izin vermesini sağlamakta hiç zorlanmadılar. Daha da iyisi, ilçenin adli tabibi ölümlerinde bir tür bulaşıcı hastalık olduğundan şüphelendiği için tam otopsi yapmamıştı. CDC'nin gönderdiği doku örnekleri hakkında rapor vermesini bekliyordu.

Sam ve Dean'in kontrol etmeleri gereken bir çift bozulmamış ceset vardı. Bazen doğaüstü bir ölümdaki en önemli ayrıntı çok inceydi ve bir doktor istemeden de olsa önemli bir kanıtı yok edebilirdi. Ama bu kez bu konuda endişelenmelerine gerek yoktu.

Her iki beden de aynıydı. Dean'e ağustosböceklerinin yetişkin formlarına dönüştüklerinde arkalarında bıraktıkları boş kabukları hatırlatıyorlardı. *Lanet olası ürkütücü şeyler, şu böcekler!* Adli tabibin ilk bulgularına göre cesetler hâlâ tüm iç organlarına sahipti ama sanki içlerindeki her damla nem çekilmiş gibiydi. Sadece kan da değil. Tüm sıvılar gitmişti -su, omurilik , mide suları, aklınıza ne gelirse- Joyce ve Ted ince gri bir parşömen kâğıdıyla kaplı iskeletlere benziyorlardı. *Ceset-a-gami*, diye düşündü Dean. Cesetlerin göze çarpan bir başka özelliği daha vardı: boğazlarındaki şiddetli kesikler. Adli tabip bu yaraların ölümden sonra bir tür leş yiyici tarafından açıldığını düşündü. Ama o ve Sam'e göre bu yaralara Dean'in Dogula diye çağırmaya başladığı canavar köpek neden olmuştu.

Joyce ve Ted'in cesetleri üzerinde yaptıkları incelemeler onları öldüren yaratığın doğasına dair herhangi bir ipucu vermemiş, internette yaptıkları araştırmalar da işe yarar bir sonuç vermemişti, bu yüzden kardeşler yanlarında çeşitli silahlar getirmişlerdi. Gümüş mermilerle dolu tabancalar, kaya tuzuyla doldurulmuş bir Winchester 1887 av tüfeği - Dean bunu taşıyordu - kutsal suya batırılmış soğuk demirden bir bıçak ve iblis öldüren bir bıçak. İzçiler gibi avcılar da hazırlıklı olmaya inanırlardı. Ya da Bobby'nin dediği gibi, *bir canavar pisliği yığınının içinde sindirilmemiş et parçaları olarak kalmaktansa fazladan donanım taşımak daha iyiydi.*

"Bu doğru deęil Sam. Bu kasabada bir Őeylerin yolunda gitmedięini biliyorum ve bunu arařtırmayı kabul ettięimi de biliyorum ama Roman'ın peřine dūřmeyi erteleyerek Bobby'nin anısına saygısızlık ettięimizi dūřünmeden edemiyorum. Ve bana Brennan'ın iyi insanlarına yardım etme sorumluluęumuz olduęunu söylemeyin. Dünya canavarlarla dolu ve ne yaparsak yapalım hepsini yakalayamayız. Çok fazla ve biz sadece ikimiz varız. nce aile iřlerini halletmeliyiz ve Dick Roman da iřte bu - onun ve evcil piranha ordusunun tūm dūnya için bir tehdit olduęundan bahsetmiyorum bile!"

Dean konuřtuęu sūre boyunca yūrūmeye devam etmiřler ve ormanın kenarına varmıřlardı. Durdular ve Sam kardeřiyle yūzleřmek için dōndū.

"Sence Bobby bu davadan çekip gitmemizi ister miydi?" diye sordu. Sonra ekledi, "Ya da herhangi bir davadan?"

"Hayır," dedi Dean, "ama bu demek değil ki-"

"Daha ileri gitmeden önce beni dinleyin. Chronos'la karřılařmamızdan sonra dūřūnmeye bařladım."

"Başladı mı?" Dean . "Hiç durmaz mısın?"

Sam onu gōrmezden geldi ve devam etti. "Chronos'un zamanda yolculuk yapmak için kullandıęı būyū oldukça gūlū bir řeydi. Mantıklı, ūnkū o bir tanrıydı, deęil mi?"

"Evet. Ne olmuş yani?"

"Yani bugūn gōrdūęūmūz cesetler Chronos'un kurbanlarına tam benzemese de, bazı çarpıcı benzerlikler vardı."

Dean kařlarını çattı. "Burada bařka bir tanrıyla uęrařıyor olabileceęimizi mi dūřūnūyorsun?"

"Bunu söylemek için çok erken. Ama dediğim gibi, Chronos'la karşılaşmamız beni düşündürdü. Dick Roman'ı yakalamak ve Leviathan'ı durdurmak için herhangi bir umudumuz olacaksa, ciddi bir ateş gücüne ihtiyacımız olacak. İşin içinde büyük bir büyü'nün olduğu böyle bir davada..."

"Dur bir dakika. Canavarı, ruhu, tanrıyı ya da her neyse onu yakalayıp Leviathan'a karşı bir silah olarak kullanmak istediğinizi mi söylüyorsunuz?"

Sam omuz silkti. "Leviathan tam olarak her neyse, Tanrı'nın yarattığı ilk varlıklar olduklarını biliyoruz. Bu hayatta oldukları anlamına geliyor, değil mi? Eğer durum buysa-"

"O zaman yaşam güçleri boşaltılarak öldürülebilirler."

Sam başını salladı. "Muhtemelen. Eğer Joyce ve Ted'in, onlardan önce ölen diğer iki kişiyle birlikte nasıl öldürüldüğünü öğrenebilirsek, belki de bunu Leviathan'a karşı kullanmanın bir yolunu bulabiliriz."

"Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim Sammy. Ateşe ateşle karşılık vermek bizim için her zaman iyi sonuç vermemiştir. İki kelime: iblis kanı."

Sam bakışlarını yere indirdi ama başka bir cevap vermedi. Dean kuşkularına rağmen heyecanının arttığını hissedebiliyordu.

Dick Roman'ın sümüksü boğazına sokmak için sırt çantasında bir nükleer bombanın doğaüstü eşdeğerine sahip olmayı kesinlikle umursamazdı. Bu fikrin hoşuna giden ve Bobby'nin de takdir edeceğini düşündüğü bir simetrisi de vardı. Leviathan -sadece beslenmek için yaşayan yaratıklar- yaşam enerjilerini yutan bir güç tarafından yok edilecekti.

"Yani diyorsunuz ki bu dava rastgele bir canavarı yakalamakla ilgili değil de ne ile ilgili? Araştırma ve geliştirme mi?"

"Onun gibi bir şey. Ve eğer pazarlık sırasında bir canavar öldürebilirsek, çok daha iyi olur."

Dean bir an için bunu düşündü. "Tamam, ben varım. Hadi gidip Dogula'yı bulalım."

Kardeşler ormana girdiler. Meşe, karaağaç ve dişbudak ağaçları çoğunlukta ve toprakta sadece bir tutam yaprak vardı. İyi olmuş. Bu şekilde daha az gürültü çıkaracaklardı. Yapmaları gereken son şey ayaklarının altındaki yaprakları çıtırdatmak ve etrafta yaşam gücü emen bir canavar varken yerlerini belli etmektir. Dean kendini son zamanlarda yağmur yağmış olmasını dilerken buldu. Zemin iz bırakmayacak kadar sertti ve çalılıklar yakın zamanda bir şeyin geçtiğine dair işaretler gösterse de Ohio'da aşırı geyik nüfusu sorunu vardı ve bunun Dogula mı yoksa bir Bambi sürüsü mü olduğunu anlamamanın bir yolu yoktu. Joyce ve Ted iki gün önce ölmüştü ve bundan sorumlu olan canavarın başka bir yere gitmiş olma ihtimali vardı ama Dean bundan şüpheliydi. O ve Sam'in avladıkları şeyler, kendi türlerinin bölgesel olmasından ya da mistik olarak belirli bir bölgeye bağlı olmalarından dolayı, çoğu zaman tek bir yere bağlı kalma eğilimindeydi.

Dean yumuşak, alçak bir sesle konuştu. "Kasabada siyah bir köpeğin dolaştığı haberini nasıl kaçırdın? Araştırma yeteneğini mi kaybediyorsun?"

"Sanırım kimse siyah köpek ile ölümler arasındaki bağlantıyı kuramadı. Kurmaları için de bir sebep yok."

"Evet. Bazen Joe ve Jane Normal'in Bazen Joe ve Jane Normal'in tüm bu şeylerin varlığından haberdar olmadıklarını unutuyorum."

Dean'in korku filmlerini bu kadar sevmesinin nedenlerinden biri de buydu. Elbette, karakterlerin ne kadar çılgınca aptalca kararlar bahsetmeye gerek yok, ilimlerinin ne kadar berbat olduğu için çok komiktiler. Ama aynı zamanda onları izlediğinde

Sıradan bir insan olmanın nasıl bir şey olduğunu hayal edin, eğlenceli bir korkutmadan başka bir şey için korku filmlerinden hoşlanıyor, her zaman güvende olduğunu biliyor çünkü hortlaklar, hayaletler ve uzun bacaklı yaratıklar sadece hayal ürünü.

Bir dalın kırılma sesi sessizliği bir silah sesi gibi bozdu ve kardeşler donakaldı. Dean'ın yüzlerce savaştan bilenmiş duyuları ona saldırıya uğramak üzere olduklarını haykırıyordu ve onları sorgulamaktan daha iyisini biliyordu. Sam'i yana itti ve büyük, siyah bir form durdukları boşluktan hızla geçmeden bir an önce ters yöne daldı. Kardeşler yere çarpıp yuvarlandılar ve yaratığın dönüp yüzlerine baktığını, sivri dişlerini hırıldayarak açtığını görece kadar zamanında ayağa kalktılar. Canavar standartlarına göre bile, bu şey çirkin bir orospu çocuğuydu. Vücudu bükülmüş, yüz hatları bozulmuştu ve bacaklarının hiçbirinin uzunluğu birbirine uymuyordu. Sanki uyuz olmuş gibi çıplak derisi vardı ama Dean şimdi ona iyice kürkünün siyah olmadığını gördü, en azından tamamen siyah değildi. Yer yer siyahtı ama aynı zamanda kahverengi ve griydi ve farklı renklerdeki kürkleri farklı kıvamlardaydı, burada daha uzun ve kalın, orada daha kısa ve ince. Yaratığın bölümleri ince kırmızı yara dokusu çizgileriyle ayrılmıştı, sanki tek bir canavar değil de farklı köpek dişlerinin bir araya gelmesinden oluşmuş gibiydi.

"Bu şey Dogula değil," dedi Dean, "bu Frankenmutt!"

Tüfeği yere bıraktı. Kaya tuzu cismani bir şeye karşı işe yaramazdı. Güvenilir Colt'unu çekti.

45'lik, Frankenmutt'un gözlerinin arasındaki noktaya nişan aldı ve bir el ateş etti. Sam de aynı anda Beretta'sını çekmişti ve o da aynı hedefe nişan alarak ateş etti.

Frankenmutt kabaca bir St. Bernard büyüklüğündeydi ve yaratık ne kadar hantal görünse de Dean onun demir bir örsün tüm hızı ve zarafetiyle hareket edeceğini umuyordu. Kurşunlarının canavarı vuracağından emindi. Ama Frankenmutt'un beyni kafasının arkasından fırlayıp arkasındaki ağacı süslemek yerine, canavar köpek koyu bir bulanıklığa dönüştü ve bir saniye sonra önceki pozisyonunun üç metre sağına çömeldi. Mermiler ağaç kabuğundan parçalar koparmış ama Frankenmutt zarar görmemişti. Sam'le birlikte yeni kariyerlerine alışılmışın dışında oduncular olarak başlamak istiyorlarsa iyi bir sonuçtu ama lanet canavarı gerçekten öldürmek istiyorlarsa o kadar da iyi değildi.

Frankenmutt başını eğdi ve uyumsuz, romatizmalı gözlerle onlara baktı. Boğazının derinliklerinden hırladı, garip bir sestti, ayrı ses tonları üst üste biniyordu, sanki bir yerine iki köpek gibi. Dean bakışlarını onun gözlerine odakladı. Bir insan rakibinin ne zaman hamle yapacağını her zaman gözlerine bakarak anlayabilirdiniz ve bu doğaüstü yaratıkların çoğu için de geçerliydi. En azından gözleri olanlar için. Ne yazık ki Frankenmutt'un gözleri farklı boyutlarda ve renklerdeydi ve tıpkı bir kertenkeleninki gibi birbirlerinden bağımsız çalışıyorlardı. Bu sadece ürkütücü olmakla kalmıyor, yaratıkların niyetlerini tahmin etmeyi de imkânsız hale getiriyordu.

Frankenmutt onlara doğru koşmaya başladığında Dean hazırlıksız yakalanmıştı, şaşırtıcı derecede hızlı olan garip bir adımla hareket ediyordu. Dean 45'liğinden bir el daha ateş etmeyi başardı ama mermi boşa gitti ve köpeğin sağ patisinin yanında yere çarptı. Kıl payı kurtulması onu daha da kızdırdı ve yönünü Dean'e doğru çevirerek üzerine atladı, çenesi geniş ve köpüklüydü, rengi solmuş dili ağzının kenarından sarkıyordu. Dean 45'liğini bıraktı ve

Elleri tam zamanında köpeğin boğazını kavrayarak ona çarptı. Yaratığın ağırlığı onu yere yapıştırırken tutuşunu korudu. Çalılıklar inişini biraz yumuşatmıştı ama sarsıntı yine de rüzgârını kesmişti. Frankenmutt vahşi bir öfkeyle hırladı, dişlerini Dean'in boğazına geçirmeye çalışırken çeneleri kırıldı. Yaratığı uzakta tutmayı başardı ama bu kolay değildi. Lanet şey görüldüğünden çok daha güçlüydü. Dişleri boynunun yumuşak etine sadece birkaç santim uzaklıktaydı ve her saniye biraz daha yaklaşıyorlardı. Canavar onu ısırırsa yaşam gücünü emmeye başlayacaktı ve bu süreç bir kez başladığında Dean ne kadar süreceğini bilmiyordu. Belki dakikalar, belki de sadece saniyeler. Dean budandığı takdirde neye benzeyeceğini merak etti ve ortaya çıkan zihinsel görüntü hiç de hoş değildi.

Sam öne çıktı, atış pozisyonu aldı, Beretta'sını doğrulttu ve Frankenmutt'un yan tarafına art arda üç kurşun sıktı. Dean her merminin etkisiyle yaratığın sarsıldığını hissetti ve yaralardan kan fışkırdı. Ama kırmızı değildi. Bu şey siyah, kalın ve yavaş hareket eden bir şeydi, daha çok şurup gibiydi. Siyah yapışkan ona Leviathan yaralandığında içinden akan yapışkanı hatırlattı ama bu yapışkan daha koyu renkliydi ve çürümüş et gibi kokuyordu. Yaralarına rağmen Frankenmutt acı çekiyor gibi görünmüyordu. Aksine daha da öfkeli görünüyordu. Dean'in elinden kurtuldu, üzerinden atladı ve hırlayarak Sam'e doğru hamle yaptı.

Sam yerini korudu ve canavar köpek ona doğru yaklaşırken iki el daha ateş etti. Kurşunlar et parçalarını parçaladı ve daha fazla zehir akmasına neden oldu ama yaratık ona doğru hamle yaparken neredeyse hiç yavaşlamadı. Dişlerini Sam'in sağ bacağına hemen üstüne geçirdi.

Sam acı dolu bir çığlık attı ve Frankenmutt'un kafasına tam isabetle ateş etti. Köpeğin kafatasının bir kısmı koptu ve bir kulağı da beraberinde götürdü. Canavar Sam'i bıraktı, geriye doğru sendeledi sanki kafası ıslanmış da kendini kurutmaya çalışıyormuş gibi kafasını hızla ileri geri salladı. Kan ve beyin parçaları havada uçuştı ve sonra yaratık dönüp ormana doğru koşmaya başladı, giderken sanki sarhoşmuş gibi savruluyordu.

Sam yere oturdu ve tıslayan bir nefes aldı. Beretta'sını yanına koydu ve yavaşça yarasını incelemeye başladı. Dean ayağa kalktı, 45'liğini aldı ve Sam'e doğru yürüdü, Frankenmutt'un geri dönüp saldırısını yenilemeyi planladığına dair herhangi bir işaret olup olmadığını anlamak için etrafı taradı.

"Ne kadar kötü?"

"Yaşayacağım." Sam'in çorabı kanla ıslanmıştı ve çorabı deriden sıyırdığında yırtık pırtık bir yara ortaya çıktı. "Çok derin değil. Sanırım hasarın çoğu onu başından vurduğumda meydana geldi. Çarpmanın etkisiyle ayak bileğimden uzaklaştı ve dişleri deriyi yırttı."

"Pekâlâ. Seni bantlayalım ve arabaya geri götürelim." Dean kardeşinin yanına diz çöktü, ceketinin dış ceplerinden birine uzandı ve bir rulo gümüşü koli bandı çıkardı. İlk yardım çantaları Crapmobile'deydi ama koli bandı arabaya ulaşana kadar etkili bir pansuman olabilirdi.

"Ben iyiyim," diye ısrar etti Sam. "Köpeğin peşinden gitmeliyiz."

Ayağa kalkmaya çalıştı ama ağırlığını yaralı bileğine verince bileği burkuldu ve acıyla yüzünü buruşturarak tekrar yere oturdu.

"Frankenmutt sızıntını tıkayana kadar bekleyebilir," dedi Dean. "Şimdi çeneni kapa ve otur." Uzun bir bant yırttı

ve işe gitti.

* * *

Dean'in sahra pansumanı Sam'in motele dönmesine yetecek kadar iyiydi. Oraya vardığında banyoya gitti, bir çift cerrahi makasla bandı dikkatlice kesti ve kan bulaşmış pisliği çöpe attı. Ardından yarayı önce kutsal suyla, sonra sabun ve normal suyla ve son olarak da alkolle temizledi. Daha sonra biraz antibiyotik krem sürdü, ardından bandajladı ve sardı. Tatmin olmuş bir şekilde, banyodan topallayarak çıkmadan önce birkaç ibuprofen yuttu. Yaralanma onu yavaşlatacaktı ama korktuğu kadar değil.

Dean ceketini yatağının üzerine atmıştı ve kapüşonuyla masaya oturmuş, sandalyede arkasına yaslanmış, ayaklarını kaldırmış, dizüstü bilgisayar ekranına bakıyordu.

Sam gülümsedi. "Umarım erişim için 'On sekiz yaş ve üstü olduğumu onaylıyorum' seçeneğine tıklamanız gereken sitelerden birine bakmıyorsunuzdur."

Bunu söylediği anda pişman oldu. Dean'in son birkaç haftadır Dick Roman'a ne kadar takıntılı olduğu düşünülürse, Sam kardeşinin en sevmedikleri Leviathan hakkında daha fazla bilgi toplamaya çalışmaktansa birkaç adi web sitesini ziyaret etmesini tercih ederdi.

"İnternette kıcı çirkin yamalı köpekler hakkında bilgi arıyordum." Sam hemen cevap vermeyince Dean ekledi, "Ne? Sanki mouse pad kullanmayı bilen bir tek sen varsın?"

"Sıska mı?" Sam söyledi.

"Evet, şey... sanırım 1944'te bazı yeni kelimeler öğrendim." Ayaklarını masadan çekip doğruldu ve Sam'e döndü. "Bir şeyler kapmaktan bahsetmişken, Franken kuduzuna yakalanmadan önce seni bir doktora götürsek iyi olacak."

"Şaka yapıyorsun, değil mi? Doğaüstü yaratıklar doğal hastalıklar taşımazlar."

"Yine de, hidrofobik olmaktan iyidir, değil mi? Tek gereken bir dizi inanılmaz acı verici karın iğnesi." Dean sırttı.

"Kuduzu böyle tedavi etmiyorlar. Omuza bir aşı vuruluyor, ardından yaraya ve kalçaya ya da popoya gama globulin yapıyor. Normal aşılardan daha acı verici değiller. Ama önemli değil çünkü onlara ihtiyacım yok."

Dean iç çekti. "Arada bir küçüğüne işkence edemeyeceksen büyük kardeş olmanın ne anlamı var? Ayrıca Frankenmutter'un doğaüstü olduğunu kim söyledi? O yara izlerini gördün, değil mi? Çılgın bir bilim adamının yedek parçalardan bir araya getirdiği bir şeye benziyordu."

"*Frankenstein* sadece Mary Shelley'nin bir romanıydı," dedi Sam. "Hiç okudun mu?"

Dean, "Bütün filmleri izledim," dedi.

Sam onu görmezden geldi ve devam etti. "Shelley romanını 1800'lerin başında, modern bilim çağından çok önce yazdı. Yazdığı prosedür tamamen kurgudan ibaret. Gerçek dünyada asla işe yaramaz. Bir sürü ayrı parçadan tek bir vücut yapamazsınız. Merkezi sinir sistemini birbirine bağlamaya çalışmayı, doku reddiyle ilgili sorunları unutun..." Sam, Dean'in kendisine baktığını fark edince sözünü yarıda kesti. "Ne?"

"Tıp fakültesine değil, hukuk gittiğini sanıyordum."

"Demek istediğim, Frankenmutt her ne ise, bilimin bir ürünü değil."
", sözünüze , Dr. Dorkwad."

Sam onlar konuşurken ayakta duruyordu ve ayak bileği zonklamaya başlamıştı. Ayrıca aniden yorgun hissetti. Belki de düşündüğünden daha fazla kan kaybetmişti. Yataklardan birine doğru topallayarak gitti ve oturdu. Dean yürürken onu yakından izledi ve kaşlarını çatmasına rağmen Sam'in yarası hakkında hiçbir şey söylemedi ve Sam buna minnettar oldu.

"İnternette bir şey bulabildin mi?" diye sordu.

"*Frankenweenie* filmiyle ilgili şeyler dışında, hayır." Dizüstü bilgisayarını kapattı ve sandalyeye geri oturdu. "Dostum, o şeyin ne kadar hızlı olduğunu aklım almıyor. Görünüşüne bakılırsa, yürümekte bile zorlanması gerekirdi ama meth kullanan bir çitadan daha hızlı hareket ediyordu."

"Sonunda değil," diye belirtti Sam. "Kafasından vurduktan sonra havalandı ama sıradan bir köpekten daha hızlı hareket etmedi. Zikzaklı bir şekilde hareket ediyordu, sanki ayaklarının üzerinde durmakta zorlanıyor gibiydi."

"Çünkü onu yaraladın. Eğer kafanın yarısı eksik olsaydı, sen de çok hızlı hareket edemezdin."

"Hiç hareket etmemesi gerekiyordu ama yaralanma sadece yavaşlattı ve sanırım nedenini biliyorum."

"Dur tahmin edeyim. Joyce ve Ted'i öldürdükten sonra yaşam enerjisiyle doluydu, bu yüzden bu kadar hızlı hareket edebiliyordu, ama sen onu vurduktan sonra iğnesi E'ye düştü ve kaçmak için deposunda sadece yeterince kalmıştı."

"Ben de öyle düşünüyorum," dedi Sam. bir yorgunluk dalgası çöktü ve bir esnemeyi bastırdı. Onun nesi vardı ki? Saat daha beş bile olmamıştı ve kendini yatmaya hazır hissediyordu.

"Daha iyi bir teori çıkana kadar idare eder. Yani bu Şey her neyse, hala basit bir doğaüstü ucube gösterisi, sadece bu sefer ucubeye daha fazla vurgu yapılıyor. Tüm bu köpek parçalarının nasıl bir araya geldiğini düşünüyorsun? Belki de kasabada evcil hayvan mezarlığı var mı diye bakmalıyız. Ya da bir grup hayalet, bir sürü köpek ruhu olabilir ve ben onu kaya tuzuyla patlatmalıydım."

Sam bir esnemeyle daha mücadele etti. "Hâlâ bir Frankenmutt olabilir, ama bilim yerine büyüyle yaratılmış bir Frankenmutt. Vücut parçalarını... birleştirmesi gereken büyüler hakkında ne bulabileceğime bakacağım." Bu kez esnemesine engel olamadı ve yorganın altına girme zahmetine katlanmadan yatağa geri döndü. "Biraz sonra."

"Hey, Sam, sen o-"

Sıcak, harika bir karanlık onu alıp götürmeden önce duyduğu son Şey buydu.

* * *

Winchesterlar'ın odasının dışındaki park yerinde bir figür duruyordu. Etrafta kimse yoktu ama olsaydı bile onu göremezlerdi. O istemediğı sürece. Hafif bir rüzgâr esiyordu ama tenini okşamasına rağmen bunu hissetmiyordu.

Buradan bile Sam Winchester'ın yaranın hem fiziksel hem de ruhsal boyutunu hissedebiliyordu. İkisinden ikincisi çok daha ciddiye.

Bu iyi değil, diye düşündü. *Hem de hiç iyi değil.* Ama yapabileceğı tek Şey burada durup izlemeye devam etmektir.

En azından şimdilik.

* * *

Catherine Luss, *Broadsider*'ı mutfak tezgâhının üzerine fırlattı. Dünün baskısıydı ama o kadar yoğun çalışıyordu ki daha önce bakma fırsatı olmamıştı. Manşet, büyük siyah harflerle ön sayfadan haykırıyordu:

İKİ KİŞİ DAHA GİZEMLİ KOŞULLARDA ÖLÜ BULUNDU!

Daha fazla okuyamadan önce haberin sadece bir kısmını okuyabilmişti. Ne Ted Boykin'i ne de Joyce Nagrosky'yi tanıyordu. İkisi de Bekah liseye başlamadan önce emekli olmuştu ve ikisi de onun hastaları arasında değildi. Randy Neff adında bir benzin istasyonu görevlisi ve Angela Bales adında bir genç kız olan önceki iki kurbanı da tanııyordu. Bekah'nın Angela'yı tanıyor olabileceğini ya da en azından yaşça yakın oldukları için ondan haberdar olabileceğini düşünüyordu ama bilmiyordu ve kızına da soramazdı. Artık soramazdı.

Kendisine yarım buçuk ve yapay tatlandırıcılı bir fincan kahve doldurduktan sonra, rahatlatıcı ve çok ihtiyaç duyduğu bir iş molası olacağını umduğu bir şey için tezgâha oturdu. Mikrodalga fırının üzerindeki saat göstergesi 5:12'yi gösteriyordu ama pencereden dışarı bakana kadar bunun sabah mı yoksa akşam mı olduğunu bilmiyordu. Bu sefer ne kadar zamandır laboratuvarında olduğunu merak etti ve bilmediğini fark edince şaşırdı. Yirmi dört saat mi? Kırk sekiz mi? Bunun bir önemi var mıydı?

Önemli olan o manşet, daha doğrusu manşetin ardındaki dört kayıp . Hikaye gerçeklerden yoksun ve histeriyle beslenmişti.

Ölümlerin daha önce bilinmeyen bir süper böcekten zehirli atıklara ya da radyasyona kadar herhangi bir şeyden kaynaklandığına dair varsayımlarda bulunuyordu - Brennan'ın bu ikisini de üretebilecek bir endüstrisi olmamasına rağmen. Muhabirin ölümlerden UFO'ları sorumlu tutmamasına şaşırmişti. Ama o zavallı insanların ölümünden nihai olarak kimin sorumlu olduğunu çok iyi biliyordu.

Öyleydi.

Mutfaktaki sıcaklık birkaç derece düşmüş gibiydi. Catherine kalın yakalı gri bir kazağın üzerine beyaz bir laboratuvar önlüğü giymişti ama yine de titriyordu. Soğuğu dışarıda olduğu kadar içeride de hissediyordu.

"Bu senin hatan değil."

Ses yumuşaktı, bir fısıltıdan biraz daha fazlasıydı, gerçekten, emin olmasa da Alman olabileceğini düşündüğü hafif bir aksanı vardı. Havada hafif bir koku ona doğru sürükleniyordu, çok uzun zamandır kapalı duran, yeni açılmış bir sedir sandığı gibi küflü bir koku. Kahvesinden bir yudum aldı ve taburede yarı Conrad'a baktı.

Son birkaç aydır onunla birlikte çalışıyor olmasına rağmen, ona her baktığında yüzünde beliren tiksinti ifadesini engellemek için mücadele etmesi gerekiyordu. Mesele çirkin olması değildi. Aslında biraz sade olsa da oldukça hoş bir görünüşü vardı. Altmışlı yaşlarının başında zayıf bir adamdı, boyu en fazla bir buçuk metreydi ve küçük, neredeyse kadınsı dudakları ve dar çenesiyle tezat oluşturan büyük bir burnu vardı. Saç çizgisi alına doğru iyice gerilemişti, ama ondan geriye kalan saçlar kahverengi ve gürdü, kırçıldan eser yoktu. Ancak en dikkat çekici özelliği iri saçlarıydı.

delici gözleri vardı. Kalın siyah kaşların altında dururlardı ve renkleri belirsizdi, ışığa bağlı olarak değişiyor gibiydiler. Bazen koyu mavi, bazen kömür grisi, bazen de neredeyse siyah oluyorlardı. Her zamanki gibi takım elbise giymişti, bu seferki kahverengi, fildişi gömlek ve altın kravattı; aynı anda hem şık hem de retro. Catherine'in tatsız bulduğu ne görünüşüydü, ne de hareket etmeye karar verene kadar heykel gibi hareketsiz kalmasıydı. Onu rahatsız eden daha tanımlanamaz bir şeydi, onun... varlığıydı, buna varoluş da denebilirdi. Adam, tıpkı zıt yüklü mıknatısların birbirini itmesi gibi itici bulduğu bir aura yayıyordu. Ne zaman yaklaşırsa geri çekilme, aralarına mümkün olduğunca mesafe koyma dürtüsü hissediyordu. Adam onu korkutmak için hiçbir şey yapmıyordu ama ne zaman aynı odada bulunsalar -ki bu günlerde sık sık bulunuyorlardı- kendini tutmak için mücadele etmek zorunda kalıyordu.

Elini kısa sarı saçlarında gezdirirken birden ne kadar yağlı olduğunun farkına vardı. Bir duşa şiddetle ihtiyacı vardı. Nasıl koktuğunu düşünmekten nefret ve muhtemelen içtiği kahve yüzünden dünyanın en kötü ejderha nefesi vakasına sahipti. Laboratuvarında Conrad'la birlikte çalışırken böyle şeyleri hiç düşünmemiştir. Eğer kokuyorsa bile, Conrad onun vücut kokusundan rahatsız olmak şöyle dursun, bunu fark ettiğine dair hiçbir işaret bile vermemiştir. Ama burada, Gerçek Dünya olarak düşündüğü yerde, hijyen eksikliğinin acı verici bir şekilde farkındaydı.

"Bunu ölen dört kişinin ailelerine anlat," diye karşılık verdi. "Yemin ettim, Conrad."

"*Primum non nocere*: Önce zarar verme," dedi Conrad. "Hipokrat Yemini'ne aşinayım." Ona hafifçe, neredeyse

eğlenerek gülümsedi ama onun dışında elleri iki yanında, kıpırdamadan durdu. Boynundan aşağısı bir manken gibi duruyordu.

"Kaçması benim suçum," dedi.

"*Bizim* hatamız," diye düzeltti. "İkimiz de bana aldırıldığınız kafesin canavarı zapt etmek için yeterli güçte olacağını düşündük. Özgürlüğüne kavuşmak muayenehanende olduğun için minnettarım. Aksi takdirde, kesinlikle sizden beslenmeye çalışırdı."

Lanet şey kaçarken ortalığı da ne hale getirmişti. Yaratık kafesinden kurtulduktan sonra doğruca merdivenlere yöneldiği için laboratuvardaki hasar o kadar da kötü olmamıştı ama bodrum kapısını devirmiş ve bir çıkış yolu ararken evin içinde koşturmuş, sonunda arka kapıdan içeri dalmadan önce sinirden dişleri ve pençeleriyle eşyaları parçalamıştı. Neyse ki bu olay akşamın erken saatlerinde olmuş ve o sırada yeterince karanlık olduğu için komşularından hiçbiri canavarı kaçarken görmemişti. Kasabanın dışında birkaç dönümlük bir arazide yaşıyor olması da buna yardımcı olmuştu. Eğer bir banliyöde yaşıyor olsaydı, mutlaka birileri evinden kaçan canavar köpeği fark eder ve polisi arardı. Bu durumda, muhtemelen şu anda hapiste olurdu ve tıbbi lisansı askıya alınırdı. Eğer daha eski bir çağda yaşasaydı, muhtemelen kazığa bağlanıp yakılırdı. Hâlâ da olabilirdi, diye düşündü. Brennan halkı eyaletteki en eğitimli ya da ilerici halk değildi.

Conrad'ın yanında olmak ona zor gelse de, Catherine onun yardımları için minnettardı. Her şeyle o ilgilenmiş, iki yeni kapı satın alıp takmış, ayrıca

Hasarlı mobilyaların en kötüsünü alıp götürdü. Hatta kaybettiği mobilyaları değiştirmeyi bile teklif etmişti ama o reddetmişti. Zamanının çoğunu laboratuvarda geçiriyordu ve evde başka kimse yaşamıyordu. Artık yaşamıyordu.

Kupasını iki eliyle tuttu ve içindeki kahveye baktı. "Belki de burada olsaydım daha iyi olurdu," dedi usulca.

Conrad bir adım öne çıktı. Bir an için Conrad'ın uzanıp ona dokunacağından, belki de üst kolunu güven verici bir şekilde sıkacağından ya da omzuna rahatlatıcı bir el koyacağından korktu. Gerildi ve bunu yaparsa çılgılık atmamak için kendini tutabileceğini umdu. Conrad sanki onun rahatsızlığını hissetmiş gibi bir adım geri çekildi ve ellerini iki yanında tuttu.

"Bu şekilde konuşmamalısın," diye hafifçe uyardı. "Canavarın kaçıışı ve ardından kaybedilen hayatlar üzücü, evet, ama size buradaki daha büyük endişeyi hatırlatmalıyım. Eğer amacınıza ulaşırsanız, sadece kişisel ödülünüzü almakla kalmayacak, dünyayı sonsuza dek değiştireceksiniz. Milyarlarca hayat kurtulacak ve insan ömrü uzayacak. Çalışmalarınızın ortaya çıkaracağı yeni dünyada insanların ne kadar yaşayacağını söylemek mümkün değil, ancak sanal ölümsüzlük söz konusu değil. Böyle bir hedefe ulaşılması-"

"Dört insanın hayatına değer mi?" diye araya girdi. Başını kaldırıp adama baktı, çenesi öfkeyle gerilmişti.

Conrad'ın gözleri kısıldı ama cevap verirken sesi değişmedi. "O insanların uğruna kendilerini seve seve feda edecekleri bir şey."

"Onlara sormayacağımızı düşünürsek, asla emin olamayacağız, değil mi?"

Bundan sonra ikisi de bir süre sessiz kaldılar. Catherine kahvesini yudumladı ve Conrad'ın orada öylece sessiz ve hareketsiz durmasını görmezden gelmeye çalıştı.

Bir süre sonra, "İşini bırakmayacaksın" dedi. Yarı soru, yarı emirdi. Son kahvesini de bitirdi ve içini çekti. "Hayır, içmeyeceğim."

Conrad ona yavaşça gülümsedi.

Bir kertenkele böyle gülümser, diye düşündü.

"Güzel. Şimdi, sizin için yapabileceğim herhangi bir hizmet var mı?"

Bazen onun resmi tavırlarını çekici buluyordu. Diğer zamanlarda, Şimdiki gibi soğuk ve buluyordu.

"Biraz kullanabiliriz..." Yere baktı, onun bakışlarına karşılık veremedi. "Taze malzemeler."

Kertenkele gülümsemesi geri döndü. "Benim için bir zevk olacak."

DÖRT

Conrad gittikten sonra Catherine biraz rahatlayabildi. Conrad'ın son birkaç aydır verdiği eğitim ve yardımlar için minnettar olsa da, Conrad etrafındayken hep gergin oluyordu. Onda, aklının bir köşesinde alarm zillerini çaldıran, tanımlanamayacak kadar yanlış bir şeyler vardı. Görünüşü ve tavırlarının ötesinde - ve işi için daha fazla "malzeme" temin etmek için yaptığından şüphelendiği şey bir yana - sanki bir tür yaşayan kara delikmiş gibi çevresindeki enerjiyi içine çekiyordu. Işık, ısı, hatta kendi canlılığı bile onun içine akıyor gibiydi ve onun yanında uzun süre kaldıktan sonra kendini yorgun hissediyordu. Onun gidişi her zaman bir rahatlama gibi gelirdi. Conrad evdeyken asla tam olarak rahatlayamazdı ve şimdi o gittiğine göre uzanıp biraz uyumaya çalışması gerektiğini biliyordu. Bırakın tam sekiz saati, en son ne zaman doğru dürüst dinlendiğini bile hatırlamıyordu.

Bir doktor olarak uykusuzluğun hem fiziksel hem de zihinsel etkilerini çok iyi anlıyordu. Mantıken, kendine iyi bakmazsa işini en iyi şekilde yapamayacağını biliyordu. Hastalarına her zaman söylediği gibi, *makineye iyi bakmalısınız*. Eskiden anlatırdı. Son birkaç aydır muayenehanesini ihmal ettiği için

neredeyse ölmüştü. Ama bu, nihai hedefine ulaşmak için ödenecek küçük bir bedeldi. Bunun gerçekleşmesi için her şeyi verir, her şeyi *yapardı*.

Conrad'ın sorusu - hem yarıda kesmiş hem de tamamlamıştı -ona geri döndü.

Böyle bir hedefe ulaşmak dört insanın hayatına değmez mi?

Böyle düşünmek istemiyordu. Tanrı aşkına, onun bir şifacı olması gerekiyordu! Ama Conrad'a karşı rağmen, içten içe bu şekilde *düşündüğünü* inkâr edemiyordu. Bu gerçekle gurur duymuyordu ama işte oradaydı. Bununla birlikte, dinlenmenin ne kadar önemli olduğunu bilse de, duygusal olarak kendini işinden ayırmayı neredeyse imkânsız buluyordu. Yavaşladığı tek zaman taze bir fincan kahve yapmaktı ve bunu da sadece kendisini uyanık tutmak için kafeine ihtiyacı olduğu için yapıyordu. Yavaşlamayı göze alamazdı. Kendini zorlamaya devam etmeliydi. Ona güveniyorlardı.

Psikolog değildi ama tıp fakültesinde psikoloji rotasyonu yapmıştı ve başarılı olmayı umuyorsa kendini zorlamaya devam etmenin hayati önem taşıdığını biliyordu ama yavaşlamayı reddetmesinin daha derin bir nedeni daha vardı. Zihnini meşgul tutarsa, iş dışında bir şey düşünecek zamanı kalmıyordu. Kendini dinlenmeye bıraktığında hatırlıyor ya da daha kötüsü hayal kuruyordu.

Kahvesini bitirdi, masadan kalktı ve kendine bir bardak daha doldurdu. Masaya geri döndü ama tekrar yerine oturmak yerine fincanı yere bıraktı, sonra mutfığı geçip sol taraftaki kısa koridordan yürüdü ve aile odasına girdi. Bugünlerde her zaman olduğu gibi ışıklar kapalıydı. Artık oraya hiç gitmiyordu, bu yüzden elektriği boşa harcamanın bir anlamı yoktu. O

duvardaki düğmeye uzandı ama bulamadı. Nerede olduğunu unutmuş olamazdı... değil mi? Burası onun *eviydi*. Elektrik düğmesinin yeri gibi basit bir şeyi hatırlayabilmeliydi. Karanlıkta birkaç dakika boyunca el yordamıyla ilerledi, sonunda parmakları düğmeyle karşılaştı ve keskin bir kızgınlık hareketiyle düğmeyi çevirdi, ancak içinde biraz rahatlama hissetti.

Kanepenin üzerindeki aydınlatmadan gelen ışık bir an için gözlerini kamaştırdı ve elini kaldırarak onları korudu. Görüşü düzeldiğinde elini indirdi ve kiraz ağacından sehpanın ve siyah deri koltuğun üzerindeki hafif toz tabakası dışında odanın her zamanki gibi görüldüğünü gördü. Neredeyse odanın üzeri ince bir kar tabakasıyla kaplanmış gibi görünüyordu. Hayır, diye karar verdi, daha çok solmuş bir fotoğrafa bakıyormuş gibiydi. Şöminenin üzerindeki duvarda büyük bir düz ekran televizyon asılıydı. Şömine boş ve soğuktu ama eskiden neredeyse her gece, hatta yazın bile içinde alevler olurdu. Televizyonun altındaki şöminenin üstündeki şömine rafında birkaç çerçeveli resim vardı. Catherine orada dururken, bir şekilde kendi evine izinsiz girdiği gibi garip bir duyguya kapıldı.

Krem rengi halıyı geçti ve şöminenin önünde durdu. Eline aldığı ilk fotoğraf Marshall'la düğün günlerinden biriydi. İkisi de fotoğrafçının söylediği bir şeye gülüyorlardı - ne olduğunu hatırlayamıyordu. en sevdiği fotoğrafıydı bu. O donmuş anda yaydıkları neşe, ilişkilerinin özünü mükemmel bir şekilde yakalamıştı. Aşk bunun sadece bir parçasıydı ama elbette en büyük parçasıydı. Birbirlerinin arkadaşlığından da gerçekten keyif almışlardı. Bazı çiftler aynı zamanda en iyi arkadaş olduklarını söylerler, ama onların durumunda bu

doğruydu. Marshall fotoğrafta çok yakışıklı ve çok genç görünüyordu. Evlendiklerinde yirmili yaşlarının başındaydılar ama yine de ileride nasıl bir adam olacağı belliydi. Daha zayıftı, saçları biraz daha fazlaydı ama kahverengi gözlerindeki şakacı zekâ hâlâ mevcuttu ve yıllar ilerledikçe daha da keskinleşecekti. Ve gülümsemesi... Tanrım, onu nasıl da özlemişti.

Fotoğrafı tekrar şöminenin üzerine koydu ve başka bir fotoğraf aldı; bu fotoğrafta uzun kahverengi saçlı, batık bir tişört ve şort giymiş, çiçeklerle çevrili bir yerde oturan güzel bir genç kız görülüyordu. Catherine Bekah'nın bu fotoğrafını ilkbaharda bahçede çekmişti. O ve Bekah bahçeyi planlamak, dikmek ve bakımını yapmak için çok güzel saatler geçirmişlerdi. Arka bahçeye çıkmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki, bahçenin ne durumda olduğunu düşünmek bile istemiyordu. Yüksek otlar ve yabani otlardan oluşan bir karmaşadan başka bir şey olmadığını düşünüyordu.

Bekah'nın bu fotoğrafını tam olarak ne zaman çektiğini hatırlıyordu. On beşinci doğum gününden sekiz gün önce. Ehliyet almasından dokuz gün önce. Babasının onu ilk gece sürüş dersine götürmesinden yirmi üç gün önce. Bu dört ay önceydi. Catherine de en son o zaman canlı görmüştü.

Onları uğurladıktan sonra gecenin kendisi hakkında pek bir şey hatırlamıyordu. Bir noktada polisin onu aradığını ve onun da daha sonra birilerini aramış olması gerektiğini varsayıyordu çünkü birinin kollarında hıçkıra hıçkıra ağladığına dair belli belirsiz bir anısı vardı. O kişinin ofis müdürü Ronetta olabileceğini düşünüyordu ama emin değildi.

Kocası ve kızının başına gelenlerin ayrıntılarını ise çok iyi hatırlıyor ya da en azından hayal edebiliyordu.

Yaklaşık 8:40'ta Marshall ve Bekah - Marshall'ın BMW'sinde, Bekah direksiyon başında, heyecanlı ve gergin bir şekilde - şehrin dışındaki bir demiryolu geçidine yaklaştılar. Tam uyarı ışıkları yandığı ve ahşap geçit kapısı alçaldığı sırada oraya vardılar. Bekah fren yaptı ve tren geçerken babasıyla birlikte beklediler. Aradan geçen aylar boyunca Catherine, eğer bir şey konuşmuşlarsa, ne konuştuklarını merak etmişti. Müzik çalmadığından emindi. Bekah her ne kadar müzik dinlemeyi çok istese de, babası sürücü eğitiminin ilk aşamalarındayken böyle bir dikkat dağınıklığına asla izin vermezdi. Trenin geçiş sesini daha iyi dinleyebilmek ve çıkardığı rüzgârı hissedebilmek için camları açmış olabileceklerini düşündü. Birbirlerine baktıklarını, sırttıklarını ve özel bir anı paylaştıklarını hayal etti, sadece ikisi, baba ve kızı.

Tren geçti, geçit kapısı kalktı ve Bekah ayağını frenden çekti, hafifçe gaza bastı ve BMW sallanarak karşıya geçerken her iki tarafa da bakarak rayların üzerinden geçti. Güvenli bir şekilde diğer tarafa geçtikten sonra Bekah hızlandı. Bir an sonra ışıkları kapalı bir pikap karanlığın içinden fırladı, ileri geri sallanıyordu, sürücüsü Earl Fulmer, bir arkadaşının evindeki poker oyunundan yeni çıkmış, damarlarındaki kandan daha fazla alkolle koşan yerel bir tesisatçıydı. Earl, polisin tahminine göre saatte yetmiş milin üzerinde bir hızla Bekah ve Marshall'a kafa kafaya çarptı. Kazadan kurtulan olmadı.

Bir doktor olarak Catherine, kocasının ve kızının çabucak öldüğünü ve aldıkları korkunç yaralara rağmen acı çekmediklerini biliyordu. En azından uzun süre değil. Ama bunu entelektüel olarak bilse de, duygusal olarak onların deneyimlerini hayal ediyordu.

kaza çok farklıydı. Aşırı stres zamanlarında insan algılarının yükseldiğini ve böyle zamanlarda insanın hayatının gözlerinin önünden geçtiğine dair yaygın bir inanişaya yol açtığını biliyordu. Marshall ve Bekah'nın bilinçleri normal hızda işlerken, kazanın işkence gibi ağır çekimde gerçekleştiğini hayal etti. Eğer bu doğruysa, aldıkları her yara sonsuza dek sürecekmış gibi görünürdü. Yaşadıkları ıstırap akıl almaz olurdu. Bunun bilimsel gerçeklere dayanmayan, hayal etmesi bile aptalca bir senaryo olduğunu biliyordu ama kalbinde bunun doğru olduğuna inanıyordu, bu yüzden sadece sevdiklerini kaybettiği için değil, ölmeden önce çektikleri akıl almaz acılar için de yas tutuyordu.

Bekah'nın fotoğrafına son bir kez baktı, işaret parmağının ucunu kızının saçlarında gezdirdi ve sadece soğuk camı hissetti. Resmi şöminenin üzerine yerleştirdi ve odadan çıktı, giderken ışık düğmesini kapattı. Kahveyi görmezden gelerek mutfaktan geçti, bodrum kapısını açtı ve merdivenlerden aşağı indi.

Kazadan sonraki ilk günlerde, Catherine o gece Marshall ve Bekah'yla birlikte ata binmiş olmayı dilemişti. Keşke onlarla birlikte ölseydi. Ama bu, Conrad Dippel'in ofisini ziyaret ettiği sabahtan önceydi, bir hasta olarak değil, "potansiyel bir meslektaş" olarak. *Broadsider*'da onun "acı kaybını" okuduğunu ve "derin duygusal sıkıntısına" bir çözüm olabileceğine inandığını söyledi. Neredeyse o anda onu kışının üstüne fırlatıp atacaktı ama Conrad'ın ses tonunda bir şey vardı, ne kadar çılgınca gelse de söyleyeceklerini dinlemek istemesine neden olan sarsılmaz bir güven. Conrad

onu ikna etmek için kelimelerden daha fazlasına sahipti. Yüzlerce deneyin sonuçlarıyla dolu bir evrak çantası getirmişti. Veriler ilgi çekiciydi ama terk edilmiş bisiklet fabrikasında kurduğu geçici laboratuvarda ona yaptığı gösteri kadar ilgi çekici değildi.

Onun bir farenin boğazını keserek öldürmesini, dikiş atmasını ve ardından -sadece göstermelik olduğundan emin olduğu bazı sözler ve el hareketleriyle birlikte küçük cesede bir dizi kimyasal madde uyguladıktan sonra- hayvanı hayata döndürmesini izlemişti.

Bu noktada Conrad Dippel "potansiyel iş arkadaşı" olmaktan çıkıp tam teşekküllü bir iş arkadaşı haline geldi.

Catherine bodrumdan çıkarken floresan ışıkları açık bırakmıştı ve laboratuvarda ilerlerken hiç zorlanmadı. Ekipmanların çoğu Conrad'a aitti, bisiklet fabrikasından transfer edilmişti ama son birkaç ay içinde bunlara eklemeler yapmıştı. Paslanmaz çelikten bir ameliyat masası bodrumun ortasında duruyordu, hemen yanındaki bir masanın üzerine de bir dizi cerrahi ekipman yerleştirilmişti. Başka bir masada çeşitli kimyasallarla dolu şişeler, kavanozlar ve beherler ile diğer gerekli ekipmanlar bulunuyordu: pipetler, teraziler, mikroskoplar, slaytlar ve daha fazlası. Masanın altında yerde NuFlesh Biotech etiketli birkaç plastik kap duruyordu. Catherine her şeyi görmezden geldi ve odanın uzak tarafındaki büyük yatay dondurucuya geçti. Makinenin güçlü uğultusu bodrumu dolduruyordu ve yaklaşıırken titreşimlerini ayak tabanlarında hissedebiliyordu. Metal yüzeye doğru uzandı, parmakları metale temas etmeden önce soğuk tenini öpüyordu.

Yumuşak, sevgi dolu bir sesle, "Tekrar birlikte olana kadar rahat etmeyeceğim," dedi. "Söz veriyorum."

Arkasını dönüp tekrar işine devam etmeden önce bir süre daha orada oyalandı.

* * *

"Hey, Joe. Ne ?"

Joe Riley, Fill 'Er Up marketinin önündeki kaldırımda oturuyordu. Bir enerji barı yemeyi yeni bitirmişti ve şimdi de mağaza müdürünün kahve deme küstahlığında bulunduğu bir bardak kahverengi su içiyordu. Ama sıcaktı ve tek önemseddiği de buydu. Billy Sutphin yaklaşırken başını kaldırdı ve ona zayıf bir gülümseme verdi.

"Kelime berbat. Peki ya sen?" "Aynı."

Billy homurdanarak Joe'nun yanındaki kaldırıma yerleşti, diz eklemleri patladı.

"Yaşlanıyoruz," dedi

Billy. "Hepimiz öyle değil miyiz?"

Joe, Billy'nin o kadar da yaşlı olduğunu düşünmüyordu. Belki ellili yaşların ortalarındaydı. Sokakta yaşayan insanların yaşlarını söylemek zordu. Böyle yaşamın bedeli ağır oluyordu ve Billy'nin otuzlu yaşlarında olup da sadece yirmi yaş büyük görünmesi mümkündü. Kalın kahverengi sakalının kırlaşmış olması da işe yaramamıştı. Joe sadece dört aydır evsizdi ve bu kısa sürede bile aynaya bakmaktan hoşlanmayacak kadar değişmişti. Yüzü daha zayıftı, teni daha soluktu, gözleri kan çanağına dönmüştü, altındaki et kabarık ve çürük görünümlüydü. Dişlerini temiz tutmak için elinden geleni yapıyordu ama

sararmıştı ve sol alt azı dişlerinden biri sürekli ağrıyordu. Muhtemelen bir çürüğü olduğunu düşündü. Dişçiye gidecek kadar parası olmaması çok kötüydü.

Joe Billy'yi pek tanıımıyordu ama Brennan büyük bir kasaba değildi ve evsizler birbirlerini en azından selamlaşacak ve ara sıra dertleşecek kadar iyi tanıyorlardı. Ayrıca birbirlerine göz kulak olma, insanların iyi olduğundan, hem fiziksel hem de zihinsel olarak sağlıklı kaldığından emin olma eğilimindeydiler. Buna "kontrol etmek" derlerdi ve Joe, Billy'nin şu anda yaptığı şeyin bu olduğunu fark etti. Brennan'ın evsizleri arasında belli bir tür ağ kurma da vardı. Hangi kilisenin ikinci el giysi dağıttığı, hangi binaların boş olduğu ve polisler herkesi dışarı çıkarmadan önce birkaç gece korunaklı bir uyku için uygun olduğu gibi ipuçları aktarılıyordu. Sokakta hayatta kalmak istiyorsanız hayati bilgiler.

"Bugün otoyol çıkışında şansımı denedim," dedi Billy. "Bütün öğleden sonra orada durdum ve elimde 'yemek için çalışacağım' tabelası vardı." Titredi.

Evsizler soğuk havalarda kat kat giyinmeyi bilirdi ve Billy de fermuarı açık parkasının altına bir gömlek ve kapüşonlu giymişti. Ama Joe, sınırlı deneyimine rağmen, ne kadar sıkı giyinin, soğuğu asla tamamen uzak tutamayacağınızı biliyordu. Kendisi de kat kat giyinmişti ama üzerinde parka yerine babasının eski asker ceketı vardı ve gecenin soğuşunu hissediyordu. Kahveyi de bu yüzden almıştı . Billy'ye ısınması için bir yudum teklif etti ama Billy başını sallayarak reddetti. Bu şekilde mikrop bulaştırmak çok kolaydı ve evsizler ne pahasına olursa olsun hastalanmaktan kaçınırlardı. Joe bunu unuttuğu için kendini aptal gibi hissetti.

"Nasıl gitti?" diye sordu.

Billy omuz silkti. "Beklediğın kadar iyi. Şu lanet sakalımı kesmem lazım. Beni çok korkutucu gösteriyor, anlıyor musun? İnsanlar korku filmlerinden fırlamış bir tür taşra katiline benzeyen adamla konuşmak için durup pencerelerini açmak istemezler. Temiz traşlı olman akıllıca. Erkekler bu şekilde daha az korkutucu görünür."

Belki öyleydi ama Joe'nun evsiz kaldığı ilk kış yaklaşıyordu ve ısınmak istiyorsa sakal bırakmaya başlasa iyi olur diye düşündü. Kahvesinin kalanını bitirdi, boş fincanı yere bıraktı, sonra bir sigara yaktı. Bir tane de Billy'ye uzattı ve bu kez adam kabul etti. Birkaç dakika sessizce oturup sigara içtiler ve caddeden geçen arabaları izlediler, bazı sürücüler benzin almak ya da içeriden bir şeyler almak için Fill 'Er Up'a giriyorlardı. Joe, Billy'nin sigara içerken ellerinin titrediğini fark etti ve bu titremede soğuktan ya da en azından sadece soğuktan kaynaklanıyormuş gibi görünmeyen bir şey vardı. Joe'nun bildiği kadarıyla adam alkol ya da uyuşturucu kullanmıyordu, yani yoksunluk çekmiyordu. Joe onun bir hastalığa yakalanmadığını umuyordu.

"Günün nasıl geçti?" Billy bir sonra sordu.

"Pek verimli değildi."

"Nerede denedin? Ne derler bilirsiniz, her şey yer, yer, yer ile ilgilidir."

Joe yalan söylemeyi düşündü ama bir anlamı olmadığını anladı.
Gurur

-Aptalca bir gurur sokakta işe yaramazdı. "Denemedim. Günün çoğunda şehirde dolaştım, bir yerden diğerine . Düşündüm."

Billy sigarasından son bir nefes çekti, yere bıraktı ve koşu ayakkabısının tabanının altında ezdi. Sonra Joe'ya döndü. "Zor olduğunu biliyorum dostum. Neredeyse dört yıldır evsizim ve hâlâ insanlardan para istemek benim için kolay değil. Ama bazen hayatta kalmak için sevmediğimiz şeyleri yapmak zorunda kalıyoruz, anlıyor musun? Gururunuzun yolunuza çıkmasına izin veremezsiniz. Budist bir şey gibi. Aydınlanmaya ulaşmak için benliğinize ölmeniz gerekir."

Joe adamın neden bahsettiğini bilmiyordu ama temel duyguyu anlamıştı.

"Bazen elimde kalan tek şeyin gurur olduğunu hissediyorum." Joe sigarasını bitirdi ve .

İlçe için iyi bir işi vardı, kışın kar küreme aracı kullanıyor, yazın da yol işlerinde çalışıyordu. Dışarıda olmayı seviyordu - masa başında oturacak bir tip değildi - ve yaptığı işin insanların hayatlarını biraz daha kolaylaştırmaya yardımcı olduğunu hissetmeyi seviyordu. Sonra kötü giden ekonomi ilçeyi bazı bütçe kesintileri yapmaya zorladı ve Joe işten çıkarıldı. Bir hafta sonra karısı boşanma davası açtı, küçük kızlarını aldı ve Ash Creek'teki annesinin yanına taşındı. Joe'nun avukat tutacak parası olmadığı için Sheila kızlarının velayetini tek başına aldı ve Joe hem çocuk hem de eş nafakası ödemek zorunda kaldı. Başka bir iş aradı - her lanet gün aradı - ama kimse işe almıyordu. Sonunda işsizlik maaşı bitti, banka evine haciz koydu, arabasını kaybetti ve bildiği bir sonraki şey, sokakta yaşayan biri haline geldiği oldu. Kendi kendine bunun geçici olduğunu, sadece meşhur ayakları üzerinde durana kadar böyle kalacağını söylemiş. Bu dört ay önceydi ve o hâlâ buradaydı; içkinin, uyuşturucunun ya da akıl hastalığının değil, sadece kötü şansın kurbanıydı. geldiğince uyum sağlamıştı ama yapamadığı tek şey

yabancılardan para istemeyi kabul etti. Evsiz olmak bir şeydi, ama dilenci olmak başka bir şeydi. Billy'nin önünde bu kelimeyi kullanacağından değil. Başkalarının hayatta kalmak için ne yaptığı hakkında yargıda bulunamayacak kadar uzun süredir sokaklardaydı. Adamın hikâyesinin ne olduğu ve bu şekilde yaşamaya nasıl başladığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Bu tür kişisel bilgiler sokakta kişinin kendisine saklanır, sadece en yakın sırdaşlarıyla paylaşıldı. Ama Billy'nin hikâyesi ne olursa olsun, Joe adamın bir hikâyesi olduğunu biliyordu. Herkesin vardı.

"Bak ne diyeceğim," dedi Billy, "bugün birkaç dolar kazanmayı başardım. Foxhole'a gidip birkaç dilim turta yemeye ne dersin? Ben ismarlıyorum."

"Yapmaya çalıştığın şeyi takdir ediyorum ama neşelenmeye ihtiyacım yok. Ayrıca, yabancılardan sadaka almakta zorlanıyorsam, senden daha kolay alacağımı sana düşündüren nedir?"

Billy sırtıttı. "Bir yerden başlamalısın, değil mi? Hadi." Joe'nun üst kolunu tuttu ve ayağa kalktı. Joe adamın kendisini ayağa kaldırmasına izin verdi.

"Şey... iyi bir dilim turta yemeyeli uzun zaman olmuştu." Billy onu sırtından alkışladı. "İşte böyle!"

İki adam kısa yollar için ara sokakları kullanarak lokantaya doğru yürümeye başladı. Ara sokaklar sadece zaman kazandırmakla kalmıyor, aynı zamanda buralarda iyi şeyler de bulabiliyordunuz. Atılmış ya da kaybolmuş eşyaları birkaç dolara satabilirdiniz, hatta bazen kullanılmayan giysiler bile. Elbette, ara sokaklar karanlık ve korkutucu olabilirdi ve o kadar da güzel kokmazlardı, ama faydalıydılar ve evsiz olduğunuzda önemli olan tek şey buydu.

Foxhole'dan sadece bir blok ötede, jetonla çalışan bir çamaşırhane ile pizzacının arasındaki bir sokaktan geçiyorlardı ki Joe

takip edildikleri hissine kapılmıştı. Evsiz kalmadan önce, bunun sadece hayal gücü olduğunu düşünerek bu hissi görmezden gelebilirdi. Kim bir ara sokakta yürümezdi ki? Ama sokakta geçirdiği nispeten kısa süre boyunca Joe'nun hayatta kalma içgüdüleri keskinleşmişti ve ne kadar önemsiz görünürse görünsün herhangi bir hissi göz ardı etmekten daha iyisini biliyordu. Onu durdurmak için Billy'nin üst kolunu kavradı ve sonra omzunun üzerinden geriye baktı. Açıkçası bir şey görmeyi beklemiyordu, bu yüzden arkalarında duran figürü gördüğünde şok oldu. Adamın elinde tuttuğu büyük, zalim görünümlü bıçağı görmek daha da büyük bir şoktu. *Bıçak siyah mıydı?* Joe'ya kesinlikle öyle görünmüştü.

"İyi akşamlar beyler," dedi adam. "Özür dilerim ama ikinizde de ihtiyacım olan bir şey var ve korkarım onu sizden almak . Sizi temin ederim ki, bu kişisel bir şey değil ve eğer bir teselli olacaksa, fedakârlığınızın sadece bilim davasını ilerletmekle kalmayacağını, aynı zamanda dünyanın şimdiye kadar en görkemli değişimin gerçekleşmesine de yardımcı olacağını bilin."

Joe Billy'ye döndü. "Onun ne halt olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

Bıçaklı adam üzerlerine atılmadan önce ancak bu kadar ilerleyebilmişti.

* * *

Adamları etkisiz hale getirmek yeterince kolaydı. Boğazlarına bir çift hızlı ve derin kesik attıktan sonra Conrad'ın tek yapması gereken adamlar yere düşerken geri çekilip kan kaybından ölmelerini beklemektir. Hâlâ yaşayan bedenleri kesmekten hiç hoşlanmıyordu ama üzerine fazla kan bulaşmamasını tercih ediyordu. Çok uzun sürmedi

Kan akışının azalmasını bekledikten sonra Conrad işe koyuldu. Önce temiz traşlı adamı seçti, onun sakallı arkadaşından daha genç ve muhtemelen daha iyi durumda olduğuna karar verdi. Obsidyen kılıcını başının üzerine kaldırdı ve üzerine kazınmış rünler gümüş mavisi bir ışıkla parladı.

"Sizin adınıza leydim."

Sonra cesedin yanına çömeldi ve çalışmaya başladı.

BEŞ

Her yerde kan vardı; duvarlarda, yerde, mobilyalarda, hatta tavanda bile. Sanki birisi büyük kovalar dolusu kırmızı kan getirmiş ve oturma odasının her tarafına sıçratmış, dokunulmadık hiçbir yüzey bırakmamak için özen göstermişti. O kadar çok kan vardı ki Sam önce kıpkırmızıdan başka bir şey göremedi. Bir saniye sonra gözleri kanepenin önünde yerde yatan iki kişiyi fark etti; biri yüzükoyun yatıyordu, diğeri ise kanepeye yaslanmıştı. Her ikisi de o kadar çok kanla kaplıydı ki onları hemen tanıyamadı. Yerde yatan diğerdenden daha büyük, daha uzun ve daha iriydi. Sam bunun bir erkek olabileceğini düşündü ama figürün yüzünün -daha doğrusu yüzünden geriye kalan çok az şeyin- durumuna bakarak kesin bir şey söyleyemedi. Flanel gömlek ve kot pantolonun pek yardımı olmamıştı ama büyük botlar bunu ele veriyordu. Earl'ün botlarıydı, kulübenin de ona ait olduğunu düşünürsek bu çok mantıklıydı. Sol eli, Sam'in Mısır'ın ölümler tanrısı Anubis'in bir heykelciğı olduğunu hemen anladığı küçük, siyah bir nesnenin etrafında kenetlenmişti.

Earl'ün göğsünde oturan figür daha zayıf ve kısaydı; üzerinde kana bulanmış bir tişört ve kısa bir şort vardı. Uzun saçları kanla öylesine keçeleşmişti ki, kim olduğunu belirlemek imkânsızdı.

ama Sam saçın açık kestane kahverengisi olduğunu biliyordu. Ayrıca saçın normalde çilekli kivili şampuan koktuğunu da biliyordu. Şu anda nasıl koktuğunu düşünmek istemiyordu.

Trish.

Adını yüksek sesle söylememişti -en azından söylediğini sanmıyordu- ama bakışları ona doğru kaydı. Mavi gözleri bir kutup denizinin dibi kadar boş ve soğuktu ve içlerinde insana dair hiçbir şey yoktu. Kanlı dişlerinin arasına ıslak ve bir şey sıkıştırmıştı ve Sam bunun babasının dilinin bir parçası olduğunu anladığında midesi alt üst oldu. Kadın başını geriye atıp o tüyler ürpertici lokmayı bir dikişte yuttu ve sonra bir kez daha Sam'le göz göze geldi. Dudakları gülümsemekten çok diken diken olan bir hareketle dişlerinden geri çekildi. Ayağa kalktı ve babasının cesedinden uzaklaştı. Bir orman kedisinin vahşi zarafetiyle Sam'e doğru ilerledi ve boğazının derinliklerinden alçak bir inleme sesi geldi. İhtiyacın, arzunun, *açlığın* sesiydi bu.

Bu doğru değil, diye düşündü Sam. Bu olmadı!

Trish dişlerini boğazına önce aklına gelen son düşünce buydu.

* * *

"Sam? *Sam!*"

Doğrulup gözlerini açtı ve bunun ne kadar çaba gerektirdiğine şaşırdı. Dean'in elleri omuzlarındaydı ve Sam ağabeyinin onu sarstığını fark etti.

Dean'in ellerini itti ve sonra esnedi. "Sorun nedir?"

Dean yatağın kenarında oturuyordu ama şimdi ayağa kalktı. "Uykunda inliyor ve çırpınıyordun, hem de çok. Çok ciddi bir rüya görüyor olmalısın, hem de iyi bir rüya değil, ne demek istediğimi anlıyorsan."

Sam gözlerini ovuşturdu. Uykuya daldığını hatırlamıyordu. "Saat kaç?" Komodine doğru baktı ve oradaki dijital saatin göstergesini kontrol etti: 9:13. "Vay be, çok yorulmuş olmalıyım. Ne kadar uyudum, üç saat falan mı?"

Dean pencereye doğru yürüdü ve perdeleri geri çekti. Işık odanın içine yayıldı ve Sam'in gözlerine saplandı. Başı akşamdan kalma gibi çarpıyordu ve bakışlarını kaçırırken parıltıyı engellemek için bir elini kaldırdı.

"Bundan biraz daha uzun uyudun, Rip Van Winkle. Saat sabahın dokuzu."

On beş saat uyumuştı. Dean ve o çoğu zaman gecede dört saat uyuyabildikleri için şanslıydılar ama arada bir dinlenemedikleri için günün büyük bir kısmını uyuyarak geçiriyorlardı. "Sanırım uykumu almam gerekiyordu. Özür dilerim."

Yolun geri kalanında oturdu ve ayaklarını yatağın doğru salladı. Sağ ayağı halıya değdiğinde yüzünü buruşturdu ve yarasını hatırladı. Bu anı diğerlerini de beraberinde getirdi -Brennan, mumyalanmış cesetler, Frankenmutter- ve tamamen sarsılarak uyandı.

Her şeyin olması gerektiği gibi olduğundan emin olmak için kontrol ederken rahat görünmeye çalışarak odanın etrafına baktı. Bugünlerde neyin gerçek olup neyin olmadığını anlamakta zorlanıyordu,

Özellikle de yeni uyandığında, yorgun ya da stresli olduğunda. Ama herhangi bir halüsinasyon görmedi -herhangi bir şekilde bariz olan bir halüsinasyon- ve birkaç dakika sonra oda, mobilyalar ve Dean aynı kaldığında rahatlamasına izin verdi.

"Kahve var mı?" diye sordu.

Dean bir fast-food restoranından alınmış birkaç kahve fincanının durduğu masaya doğru yürüdü. Bir tanesini Sam'e getirdi, sonra geri dönüp oturdu. Kardeşler birkaç dakika sessizlik içinde meyve sularını yudumladılar ve Dean sordu, "Peki rüyada ne ? Ve eğer iyi bir rüyaysa, yaramaz detayları atlamadığından emin ol."

Sam önce rüyasında ne gördüğünü hatırlayamadı ama sonra ayrıntılar gözünün önüne geldi ve keşke görmeseydim dedi.

"Trish."

Dean şaşkınlıkla bir kaşını kaldırdı. "Trish Hansen?"

Sam başını salladı ve kahvesinden bir yudum daha aldı. Boğazından aşığı inerken keskin ve asidik görünüyordu ve midesi tepki olarak çalkalandı.

"Bu uzun zaman önceydi," dedi Dean yumuşak bir sesle.

"Ergenlik çağındaydık." "Zar zor."

Bundan sonra birkaç dakika sessiz kaldılar, ikisi de kahveleriyle uğraşmaya devam ettiler.

Bir süre sonra Dean, "Sence neden onu rüyada gördün?" diye sordu. Konuşurken Sam'e bakmadı ama sesinde açık bir gerginlik vardı.

"Bilmiyorum. Sanırım son zamanlarda ölüm hakkında düşünüyordum."

Dean ona döndü, yüzünde öfkeye varan sert bir ifade vardı. "Son zamanlarda mı? Fark etmediysen söyleyeyim, Ölüm ikimizin de göbek adı olabilir. Eğer bir canavarı yakalamıyorsak, sevdiğimiz birinin ölümünü izliyoruz."

Sam yüksek sesle söylemese de, *Bobby gibi biri*, diye düşündü. "Demek istediğim de bu. Ölüm hayatımızın o kadar büyük bir parçası ki bazen bunu hafife alıyoruz..." Dean itiraz edemedi aceleyle devam etti. "Ta ki bize hatırlatacak bir şey olana kadar. Birçok açıdan, Trish'in başına gelenler ölümün hepimize ne kadar yakın olduğunu ilk kez fark ettiğim andı. Sadece avcılara değil, herkese. Her zaman orada, sadece bir kalp atışı uzaklıkta, doğru zamanı bekliyor, musun?"

Dean ciddiyetle başını salladı. "Evet. Evet, biliyorum."

Elbette biliyorsun, diye düşündü Sam. Dean kısa bir süre için Ölüm'ün büyük D'li vekili olarak görev yapmıştı.

Sam devam etti. "Ayrıca, dün *Frankenstein* hakkında konuşuyorduk, yani bayıldığım sırada ölümü düşünmemin -en azından bilinçaltımda- bir başka olası nedeni de bu."

"Evet. Muhtemelen." Dean'in sesi mesafeli ve dalgındı ve Sam onun Trish'i hatırladığını biliyordu. Nasıl öldüğünü hatırlıyordu... ve öldüğünde dönüştüğü korkunç şeyi hatırlıyordu.

Sam Dean'in ve kendisinin aklını Trish Hansen'dan uzaklaştırmak istiyordu, bu yüzden neredeyse boşalmış olan kahve fincanını komodinin üzerine bıraktı ve yaralı bileğine ağırlık verirken yüzünü buruşturmamaya çalışarak ayağa kalktı. Acıyordu ama çünkü kadar kötü değildi. "Peki, ben zonklarken Frankenmutter'la ilgili yeni bir gelişme oldu mu?" diye sordu.

Dean, " kadar acele etme, hacı," dedi.

"Hacı mı?"

Dean biraz özür diler gibi, "Dün gece sen hayal alemindeyken televizyonda bir kovboy filmi izledim," dedi. "Her neyse, işe dönmeden önce şu ayak bileğine bir bakmak istiyorum."

"Ne için?"

"Frankenmutt'un tam olarak ne olduğunu bilmiyoruz ve dün gece bayılma şeklinden sonra, seni ısırduğında kötü bir şey kapmadığından emin olmak istiyorum."

"," diye mırıldandı Sam. "Uyuyakalmışım."

Dean son birkaç yıldır aşırı ağabey rolünü biraz hafifletmişti ama yine de ne zaman eski rolüne geri dönse Sam'in sinirlerini bozuyordu. Yine de Sam kardeşinin mantığını suçlayamazdı ve ayrıca Dean'in tatmin olana kadar peşini bırakmayacağını biliyordu.

"Her neyse. Şu bileğine bir bakalım ve Frankenrabies'e yakalanmadığından emin olalım."

"Tamam."

Sam yatağının ayak ucuna oturdu ve sağ bacağını sol bacağının üzerine çaprazladı. Kıyafetleriyle uyuyakalmıştı ve kardeşler arasındaki uzun süreli anlaşmaya göre Dean onu bu şekilde bırakmıştı. Bir gece önce bileğini sarmadan önce ayakkabılarını çıkarmıştı, bu yüzden tek yapması gereken pantolonunun paçasını biraz yukarı çekip bandajı açmaya başlamaktı. Dean masadan kalktı ve yaraya daha yakından bakmak için yatağa doğru yürüdü.

"Etrafta dolanıyorsun," dedi

Sam. Dean, "Alış buna," diye karşılık verdi.

Sam bandajı çıkarmayı bitirdi ve yaranın dünden bu yana büyük ölçüde iyileşmiş görüldüğünü görmekten memnun oldu. Kanamıyordu.

artık kabuklar oluşmaya başlamıştı. Yaranın etrafındaki doku ne şişmiş ne de kızarmıştı ama emin olmak için parmak uçlarıyla yokladı. Et yumuşaktı ama soğuktu: enfeksiyon yoktu.

Dean, "İtiraf etmeliyim ki oldukça iyi görünüyor," dedi.

"Yani artık Frankenrabilere hakkında endişelenmek yok mu?" Sam sordu. "Göreceğiz."

Sam yarayı yeniden sarmaya başladı ama sonra bir süre nefes almasına izin vermeye karar verdi.

"Dediğim gibi, yeni bir şey var mı?"

"Pek sayılmaz. Hiçbir gizemli israf ölümü rapor edilmedi, yüzden Frankenmutter dün gece kimsenin pilini tüketmemiş gibi görünüyor. Kara köpekleri internette biraz daha araştırdım ama zaten bilmediğimiz bir şey bulamadım. Brennan'ın geçmişine de baktım, ancak söyleyebileceğim kadarıyla, yakın zamana kadar burada uzaktan bile doğaüstü bir şey olmamış. Konu tuhaflıklar dünyasına geldiğinde, burası tüm ülkedeki en az ilginç kasaba olabilir. Hatta bir gün burada emekli olmayı düşünüyorum."

Sam gülümsedi. "Önce Frankenmutter'tan kurtulduğumuzu varsayarsak." "Ve Çift Başlı'dan."

Sam kaşlarını çattı. "Affedersiniz?"

Dean sırtıttı, sonra masaya geri döndü ve dizüstü bilgisayarını açtı. Sam topallayarak geldi ve sadece bir sandalye olduğu için Dean onu oturttu. Ekran canlanıp *Broadsider*'in web sayfasını gösterirken Dean omzunun üzerinden baktı. Başlıkta Yerel İşsizlik Tüm Zamanların En Yüksek Seviyesine Ulaştı yazıyordu.

"Aşağı kaydırın," dedi Dean.

Sam öyle yaptı ve sayfanın altına doğru daha küçük bir başlık buldu: Adam İki Başlı Canavarla Karşılaştığını Bildiriyor. Başlık sadece bir bağlantıydı, bu yüzden Sam ona tıkladı ve bir an sonra makalenin tamamı ekranda görüntülendi.

BİR ADAM İKİ BAŞLI CANAVARLA KARŞILAŞTIĞINI BİLDİRDİ

Dün akşam geç saatlerde Brennan sakini Lyle Swanson 911'i arayarak "canavar" olarak nitelendirdiği bir yaratığın evinin arkasındaki çöp konteynırlarını yağmaladığını bildirdi. Brennan polisi Swanson'ın evine vardığında birkaç çöp konteynırının devrildiğini ve içindekilerin etrafa saçıldığını tespit etti ancak sorumluların kim ya da ne olduğuna dair herhangi bir kanıt bulamadı. Polis Bay Swanson ile konuştuğunda, dışarıda sesler duyduğunu ve araştırmak için arka kapı penceresinden baktığında, "iki kafalı ve dört kollu büyük çıplak bir adama" benzeyen bir yaratığın çöpünü karıştırdığını ve "tüm iyi şeyleri yediğini" gördüğünü anlattı. Polis Bay Swanson'ın ifadesini aldı ve olayın tekrarlanmasını önlemek için kilit mekanizmalı çöp konteynırları satın almasını önerdi.

Dean kıkırdadı. "Dostum, Lyle'in dün gece ne içtiğini bilmiyorum ama ben bir duble alacağım."

Sam omzunun üzerinden kardeşine baktı. "Gördüğü şeyin gerçek olduğunu düşünmüyor musun?"

Dean kaşlarını çatı. "Hadi ama Sammy. görmeni sadece gülüp eğlenmen için istedim. Bunu ciddiye alacağını ." Gözleri sanki aniden bir şeyden şüphelenmiş gibi kısıldı ve

Sam, küçük kardeşinin deliliğinin yeniden ortaya çıkmaya başlamasından endişelendiğini biliyordu.

"Bir düşünün," dedi Sam. "Frankenmutt farklı köpek parçalarının bir kombinasyonu gibi görünüyordu, değil mi? Belki de bu Double-Header da aynı türden bir şeydir, sadece farklı *insanların bir kombinasyonudur.*"

Dean bir süre bilgisayar ekranına baktıktan sonra dikkatini tekrar Sam'e çevirdi. İç çekti.

"Sen bir duş al. Ben Lyle'ın adresini bulacağım."

Sam başını salladı, sandalyeden kalktı ve neredeyse ayaklarını sürüyerek banyoya doğru ilerlemeye başladı. İçtiği kahvenin ne zaman etkisini göstereceğini merak ediyordu. Uykusunu almış olmasına rağmen kendini o kadar yorgun hissediyordu ki...

* * *

Dean bir yandan duşun sesini dinlerken bir yandan da Lyle Swanson'ın adresini bulmaya çalışıyordu. Bazen Sam'le yakın bir yerde yaşamak sınırlarını bozuyordu ve Sam'in de kendisi için aynı şeyi hissettiğini biliyordu. Hangi iki kardeş neredeyse her anını birlikte geçirip de birbirini rahatsız etmezdi ki? Bu normal bir insan davranışıydı, ne zarar ne de ziyan. Ama Sam'e yakınlardaki başka birinin sesini, örneğin akan bir duşun sesini rahatlatıcı, hatta yatıştırıcı bulduğunu hiç söylememişti. Yerdeki ayak sesleri, masadan çekilen bir sandalyenin sürtünmesi, bilgisayar tuşlarının tıkırtısı, yatak yaylarının gıcırtısı, uyuyan başka birinin yumuşak nefesi. Sam'in de belirttiği gibi, zamanlarının çoğunu ölümle uğraşarak geçiriyorlardı. Basit günlük olaylarla çevrili olmak

Gün sesleri, *insan* sesleri Dean'e dünyada da hayat olduğunu ve ailesi olduğu sürece yalnız olmadığını hatırlatıyordu.

Dean düşüncelerinin Trish Hansen'a doğru sürüklendiğini fark etti. Yıllardır onu düşünmemişti ama şimdi Sam ondan söz edince Dean başka bir şey düşünmekte zorlanıyordu. Ergenliklerinin ilk yıllarında bir yıl, babaları annelerini öldüren iblis Sarı Göz'ün olası yeri hakkında bir ipucu bulmuştu. Güya iblis Alaska'da bir avcı tarafından görülmüştü ve John Winchester o piçi yere serip yaptıklarının bedelini ödetmeye kararlıydı. Ama intikam arzusu muhakemesini gölgelemiyordu, en azından oğulları söz konusu olduğunda. John, Sam ve Dean'i böyle tehlikeli olabilecek bir ava götürmek istemiyordu, bu yüzden Washington' bir arkadaşının yanında kalmalarını ayarlamıştı. Walter Hansen kendisi bir avcı değildi ama avcıların kullanması için sahte belge ve kimlik sağlayan usta bir kalpazandı. Ayrıca bazı müşterileri ona takas yoluyla ödeme yaptığı için gayri resmi bir ticaret merkezi işletiyordu. Silahlar en yaygın alternatif para birimiydi, ancak bazen işleri sırasında edindikleri diğer, daha... ezoterik eşyalarla ödeme yapıyorlardı. Ancak Dean bunların hiçbirini fazla önemsememişti. Onun yaşındayken Walter Hansen'la ilgili en önemli şey Trish adında genç bir kızı olmasıydı.

Onu ilk gördüğü anı hatırlıyordu. Babaları onlara arkadaşının bir kızı olduğunu söylememişti, bu yüzden Walter bir ilkbahar akşamı onları kulübesine aldığı anda Dean ve Sam şöminenin önünde bağdaş kurmuş oturan bir kız görünce şaşırmışlardı. Kız onun yaşlarında, belki bir yaş daha büyük görünüyordu. Kız

Teni açık renkti, yüz hatları narindi ve omuzlarına dökülen kahverengi saçları ateş ışığında neredeyse bronz görünüyordu. Gri kazağı üzerinde büyük ve bol duruyordu ama solmuş kot pantolonu ince bacaklarını sarıyor, Dean'e vücudunun geri kalanının nasıl görünebileceğine dair kışkırtıcı bir fikir veriyordu. Ayakkabı giymemişti ve sanki ateş onları ısıtmaya yetmiyormuş gibi çıplak ayaklarını ellerinin arasında tutuyordu. Daha sonra onun gözlerinde dans eden şakacı zekâyı fark edecek, ne zaman yüksek sesle kahkaha atsa göğsünde garip bir heyecan hissedecekti. Ama o anda onu en çok etkileyen şey, başını çevirip onlara bakması ve sanki üç yabancıyı selamlamak yerine eski dostlarını selamlıyormuş kocaman ve parlak bir şekilde gülümsemesiydi. Bu, bir kadında gördüğü en güzel gülümsemeydi belki de.

"Gitmeye hazır mıyız?"

Dean irkilerek bilgisayar ekranından başını kaldırdı ve Sam'in masanın yanında durduğunu gördü, saçları dağılmış, beline motel havlusu sarılmıştı.

"Dostum, birbirimizin önünde çıplak dolaşmakla ilgili bir kuralımız olduğunu sanıyordum."

"Çıplak değilim."

"Yeterince yakın. Giyin, Havlu Çocuk. Lyle'in adresini aldım. İnternetteki telefon kayıtlarında buldum." Dean dizüstü bilgisayarını kapattı.

"Güzel. Ben duştayken-"

Dean ellerini kaldırdı. "Lütfen! Yaptığım bazı şeyler var bilmenize gerek yok. Duşta olan, kalır."

Sam iç çekti. "Frankenmutt'a nasıl tuzak kurabileceğimize dair bir fikrim olduğunu söyleyecektim."

"Oh. Şey, bunu bilmem gerekiyor. Lyle'in evine bana bilgi verebilirsin."

Sam hazırlanmayı bitirdiğinde Dean sandalyeye geri oturdu ve Trish Hansen'ı düşünmemek için elinden geleni yaptı.

* * *

"Yıllar boyunca pek çok çılgın gördük ama Lyle'in Winchester Hall of Weird'de özel bir yer kazanma şansı çok yüksek."

Kardeşler, Lyle Swanson'la görüştüktan sonra Arbor Vale Apartmanı'na geri dönmek üzere hurda arabaya binmişlerdi. Sam yol üzerindeki bir kafeden aldığı iki shot espresso ile lattesini yudumluyordu. Normalde kafein alımını sınırlamaya dikkat ederdi ama sabah içtiği kahveden aldığı yetersiz destek çoktan azalmıştı ve şimdi biraz kestirmek istiyordu. Umarım bir şeye yakalanmamıştır. Canavarları öldürmek yeterince zorken bir de bunu öksürürken, hapşırırken ve sümüğünü akıtırken yapmak zorunda değildi.

Dean, "İçki fabrikası gibi kokması da işe yaramadı ve henüz öğlen bile olmamıştı," diye ekledi.

Sam kardeşine baktı. Tencere dibin kara seninki benden kara demekle ilgili bir şeyler söylemek istiyordu ama o anda tartışmaya girecek enerjisi yoktu. Konuşmadan önce kahvesinden bir yudum daha aldı. "Bana o kadar da kötü görünmedi."

Winchesterlar Lyle'ı ziyaret ederken her zamanki FBI ajanı pozlarından vazgeçmişlerdi. Adamın, iki başlı, dört kollu çıplak bir adamın çöp yediği ihbarını kontrol etmek için gelen birkaç Federal'e inanacağını düşünmemişlerdi. Suç mahallerindeki varlıklarını açıklamak için örtbas hikâyeleri yaratma konusundaki tüm deneyimlerine rağmen

bunu satmakta zorlanacaklardı. Bunun yerine ona *Ohio* dergisi için çalışan muhabirler olduklarını ve eyaletin paranormal noktaları hakkında bir haber yapmakla görevlendirildiklerini söylediler. Neyse ki Lyle onların var olmayan gazeteci kimliklerini görmek istememişti.

Onlara *Broadsider*'daki makaleden öğrendiklerinden daha fazlasını söyleyememişti ve çok kollu canavarın çöpünü karıştırdığı yeri gösterdiğinde, olağandışı bir şeyin sorumlu olduğuna dair fark edilebilir bir işaret yoktu. Lyle'in arka bahçesinde hala çöp kalıntıları vardı: lekeli kağıt tabaklar, boş litrelerce soda, huysuz mikrodalga yemek tepsileri, buruşmuş atıştırmalık cips poşetleri ve buruşmuş fast-food ambalajları. Lyle orta yaşlı bir adamdı ve onlara gururla ömür boyu bekâr olduğunu söylüyordu ve Sam'in gördüğü kadarıyla adam bekâr gibi yiyordu. Ona neden hâlâ ortalığı temizlemediğini sorduklarında, "O pisliğe dokunmam! Canavar biti kapmak istediğimi mi sanıyorsunuz?"

Sam ve Dean bit lafı üzerine bakışlarını değiştirdiler. Bu Lyle'in neden bekâr olduğu hakkında çok şey açıklıyordu.

"Sam, çöpüne bir tür hayvan çarpmış. Bir rakun ya da keseli sıçan, hatta belki bir çakal. Garip siyam ikizleri değil."

"Yapışık," dedi Sam. "Doğru terim *yapışık* ikizlerdir."

"Her neyse. Mesele şu ki Lyle'in evinde doğaüstü hiçbir şey olmuyor. Bize ihtiyacı yok; iyi bir psikiyatriste ihtiyacı var."

"Fıstık ezmesi kavanozu ne olacak?"

"Ne olmuş ona?"

"Kapak ."

"Evet, fark ettim. Bunun, elleri olan bir şeyin -dört tane- Lyle'in açık büfesine saldırdığının kanıtı olduğunu mu söylüyorsunuz? Belki de

Kapağı ve kavanozu ayrı olarak öylece atmışlar ve kapak hala üzerinde olsa bile rakunların elleri var, değil mi? Çıkarmış olabilirler."

"Belki," dedi Sam.

EMF dedektörü herhangi bir enerji yayılımı tespit etmemişti ve insan ya da hayvan ayak izi bulamamışlardı. Not alıyormuş gibi yaptılar ve makaleleri yayınlandığında Lyle'a derginin bir kopyasını göndereceklerine söz verdiler. Bundan sonra ayrıldılar ve Sam kardeşinin Lyle hakkındaki değerlendirmesine katılmasa da, adamın doğruyu söylediği hissinden de kaçamadı. Buna avcı sezgisi diyebiliriz. Belki biraz çalışmayla Dean'i Lyle'ın hikâyesini yeniden düşünmeye ikna edebilirdi ama bunu daha sonra düşünecekti. Şu anda yakalamaları gereken bir canavar köpek vardı.

Gölete en yakın binanın önüne park ettiler ve tepeden aşağı suya doğru yürüdüler. Her ikisi de silahlıydı -Dean'in av tüfeği bu kez kaya tuzu yerine normal fişeklerle doluydu- ve Sam büyük bir mağaza zincirinin logosuyla süslenmiş plastik bir alışveriş çantası taşıyordu.

"Bu planından pek emin değilim Sammy. Senin için bile biraz uçuk görünüyor."

Sam, canavar köpeği tuzağa düşürmek için alışılmışın dışında bir plan yapmasının sorumlusunun kırılğan zihinsel durumu olduğu imasına -kabul etmek gerekir ki kardeşinin sözlerinden bunu anlamış olabilirdi- alınmamaya çalıştı. "Frankenmutt'un yaşam gücünü tükettiğini biliyoruz, değil mi? Ve dün onunla karşılaşmamızdan sonra çok fazla hasar aldı. İyileşmesi gerekecek ve bu da beslenmesi gerektiği anlamına geliyor."

"İyileşebileceğini varsayarsak," diye belirtti Dean. "Bir film zombisi gibi olabilir ve ne kadar beslenirse beslensin çürümeye ve daha da kötüleşmeye devam edebilir."

"Muhtemelen," dedi Sam. "Ama dün herhangi bir çürüme belirtisi göstermedi, değil mi?"

"Sanırım değil. Kıçı çirkin bir köpekti ama eti yeterince taze görünüyordu."

Kardeşler gölete ulaştı, sağa döndü ve ormana doğru ilerledi.

Sam sesini alçalttı. "Yani iyileşmesi gerekiyorsa acıkacak ama yemek yiyecek değil, emecek yaşam gücü arayacak. Biz de ona bunu vereceğiz ya da en azından veriyormuş gibi yapacağız."

"Mantığı anlıyorum," dedi Dean, "sadece Frankenmutt'un buna kanacağını sanmıyorum. Bir tür ucube olabilir ama yine de bir köpek ve duyuları çok keskin olduğu için..." Sözüünü yarıda kesti ve işaret etti.

Sam kardeşinin gösterdiği yere baktı ve çalıların kısmen gizlediği yerde yatan bir tavşan cesedi gördü. En azından o bunun bir tavşan olduğunu düşünüyordu. Ceset kendi üzerine büzülmüş, hayvanı kötü bir kürk tabakasıyla kaplı bir iskelet gibi göstermişti.

"Görünüşe göre Frankenmutt bir şeyler atıştırmış," dedi Dean yumuşak bir sesle. Sam başını salladı ve ormanın derinliklerine doğru ilerlemeye devam ettiler.

Başka hayvanların kurumuş cesetleriyle karşılaştılar - daha fazla tavşan, bir çift köstebek ve bir kedi. Sonuncusunun tasma yoktu ve Sam onun başıboş bir kedi olduğunu düşündü.

Küçük bir açıklığa geldiklerinde Sam şöyle dedi: "Burası yap

" Dean başını salladı ve tüfeği hazır bir şekilde nöbet tutarken Sam işe koyuldu. Diz çöktü ve alışveriş torbasını yanına, yere koydu. Önce mağazanın oyuncak reyonundan satın aldıkları gerçekçi oyuncak bebeği çıkardı. Arabadaki ambalajından çoktan çıkarmıştı ve pembe, lastiksi şeyi küçük bir yaprak yığınının üzerine yerleştirdi.

Dean, "Şu halimize bak, oyuncak bebeklerle oynuyoruz," diye mırıldandı. Sam onu görmezden geldi.

Sonra Sam bir kap bebek pudrası aldı -Sevdiğiniz Cilt İçin Yumuşaklık bu markanın sloganıydı- ve bebeğin üzerine bir miktar serpti. Pudrayı çantasına geri koydu ve sonra bir kutu hazır mama çıkardı. Kutuyu açtı ve kalın beyaz sıvıdan bebeğin ağzına biraz döktü. Çok fazla değil, sadece beslenen ve ağzının silinmesi gereken bir bebeği simüle etmeye yetecek kadar. Daha sonra illüzyonun en önemli kısmını kurdu. Ceketinin cebinden akıllı telefonunu çıkardı, sesi gidebildiği kadar açtı ve daha önce indirdiği ses dosyasını etkinleştirdi. Bir bebeğin ağlama sesi ormanda yankılandı ve Sam telefonu bebeğin kafasına yakın bir yere koydu. Sonra Dean'le birlikte yakındaki bir çift ağacın yanına çekilip siper aldılar. Sam plastik torbayı ve açık mama kutusunu yere koydu, Beretta'sını çekti ve kardeşiyle birlikte beklemeye başladı.

Sam'in planının ardındaki mantık basitti. Frankenmutt'un yaşam gücüne ihtiyacı vardı ve bir bebekten daha fazla yaşam enerjisine -en azından mistik açıdan- sahip olan şey neydi? Ruhsal açıdan bakıldığında, bir bebek *potansiyel* yaşam enerjisiyle doluydu. Kimsenin sahip olmadığı para dolu bir banka hesabı gibiydi.

henüz geri çekilmeye başladı. Bu da onu Frankenmutt gibi bir yaratık için zengin bir besin kaynağı yapıyordu. En azından Sam öyle umuyordu.

Ruhsuz olduğu zamanlarda Sam gerçek bir bebeği yem olarak kullanabilirdi. Bebeğin zarar görmemesi için elinden geleni yapardı ama bir şeyler ters gider ve çocuk ölürse, ruhsuz Sam gözyaşı bile dökmezdi. Bu düşünce onu hasta etmişti ve o günlerin geride kalmasına sevinmişti. Sam Dean'e fikrini ilk anlattığında Dean bunun bir potansiyeli olduğunu kabul etmişti -her ne kadar biraz çılgınca olsa da- ama bazı şüpheleri olduğunu da dile getirmişti. *Gerçek bir bebek gibi ses çıkarmasını sağlayabilirsin ama yine de plastik ve lastik gibi kokacaktır. Frankenmutt, Sammy Junior'ın kokusunu alacak kadar yaklaştığında bir şeylerin ters gittiğini anlayacak ve kuyruğunu kıştıracaktır.*

Sam bunun bir olasılık olduğunu kabul etti, bebek pudrası ve mamanın nedeni de buydu: bebeğin gerçek bir bebek gibi görünmesini sağlamak. Sam, Frankenmutt'un bir ucube haline gelmeden önce gerçek bir köpek -ya da ayrı ayrı köpekler- olarak yaşayıp yaşamadığı hakkında hiçbir fikre sahip değildi ama eğer yaşadıysa, Sam köpek beyninin bir yerinde bebeklerin nasıl koktuğunu hatırladığını umuyordu. Eğer değilse, o zaman yaratığın o kadar aç olmasını umuyordu ki, acı çığlıkları onu cezbetmeye yetecek ve plastik kokusu onu ürkütmeyecekti.

Telefonunu ses dosyasını döngü halinde çalacak şekilde ayarlamıştı ve Frankenmutt'tan hiçbir iz olmadan bebeğin ağlamalarını dinlerken birkaç dakika geçti.

"Belki de hayvanlarla karnını doyurmuştur ve artık aç değildir," dedi Dean. "Ya da belki duyamayacak kadar uzaktadır."

Sam her ikisinin de mümkün olduğunu düşündü. "Önce biraz daha bekleyelim-" Sözünü kesti. Göz ucuyla bir şey görmüştü ve ona doğru döndü, Beretta'sını kaldırmış, ateş etmeye hazırды.

Frankenmutter'un üzerlerine doğru geldiğini görmeyi bekliyordu ama onun yerine bir düzine metre ötede, yaşlı bir meşenin yanında duran bir adam gördü. Sam adamın yüz hatlarını net olarak seçemiyordu; sanki onu bir tülün arkasından izliyor gibiydi. Orta boyluydu ve koyu renk bir takım elbise giymişti. Mavi mi? Siyah mı? Sam anlayamadı. Saç rengi açıktı, büyük olasılıkla sarıydı ama belki de beyazdı. Yüz hatları su gibi sürekli dalgalanan ten rengi bir ışıltıya sahip olduğundan yaşını tahmin etmek imkânsızdı.

"Ne?" Dean dönüp tüfeğini getirerek, "Ne?" dedi.

Sam cevap veremedi, şekil ortadan kayboldu. Bir an oradaydı, sonra sanki hiç var olmamış gibi puf! Sam'in üzerine bir baş dönmesi dalgası çöktü, buna ayaklarının dibine kadar hissedebildiği derin bir yorgunluk eşlik etti. Beretta elinde aniden ağırlaştı ve parmaklarının arasından kayıp yere düşeceğini sandı. Ancak silahı kavramayı başardı ve bir saniye sonra baş dönmesi geçti ve yorgunluk azaldı, ancak ikincisi onu tamamen terk etmedi.

"Önemli bir şey değil," dedi Sam. "Bir şey gördüğümü sandım. Yanılmışım."

Dean ona kaşlarını çattı ve Sam onun ne düşündüğünü tahmin edebiliyordu.

"Ben iyiyim," diye ısrar etti. "Tüm taşlarım aşağı yukarı yerinde."

Dean . "*Daha azı* için endişeleniyorum."

Sam hiçbir şey söylemedi. Yani bir halüsinasyon görmüştü, ne olmuş yani? Bu ilk değildi ve son olacağından da şüpheliydi. Önemli olan çok uzun sürmemiş olması ve dikkatini dağıtmamış olmasıydı-

Arkalarında bir dal kırıldı. Ardından alçak, gırtlaktan bir hırıltı geldi.

"Arkamızda kaldı, değil mi?" Sam

söyledi. "Evet."

Kardeşler dönüp ateş ettiler.

ALTI

Lyle Swanson mutlu bir adam değildi.

Bu onun karakterine aykırı değildi. En iyi zamanlarında bile pek neşeli bir insan değildi. Swifty Print'teki iş arkadaşlarının onun için ironik ve komik bir lakabı vardı: Bay Günişığı. Asabi biri değildi. İşler ters gittiğinde sinirlenmez ya da hayal kırıklığına uğramazdı ve aksiliklerden şikayet etmezdi. Özellikle konuşkan bir adam değildi ama iş arkadaşlarıyla sohbet etmekten de kaçınmazdı. O sadece sürekli kasvetli görünen insanlardan biriydi. Bir çizgi film karakteri olsaydı, başının üzerinde her zaman küçük siyah bir yağmur bulutu olurdu. Yürürken ayaklarını sürüyerek yürürdü, omuzları çökük, başı aşağı doğru eğik, yüz hatları gevşek ve sarkıktı. Nadiren gülümserdi, gülümsediğinde de ağzını hafifçe yukarı kaldırırdı, yüz ifadesi o kadar silikti ki çoğu insan ne olduğunu anlayamazdı. Ve hiç kimse onun güldüğünü, hatta hafif bir kıkırdama bile duyduğunu hatırlamıyordu.

Lyle'in Eeyore'un insan versiyonu olması için hiçbir neden yoktu, en azından onun görebildiği kadarıyla. Yeterince mutlu bir hayatı olmuştu.

Çocukluğunda okulda pek popüler olmasa da kimse ona zorbalık yapmamıştı. Aslında, çocukların çoğu onun varlığının farkına bile varmamıştı ve aynı şey öğretmenler için de geçerliydi. Şimdiye kadarki hayatı, tamamen dikkat çekici olmasa da, neredeyse tamamen önemsiz çatışmalardan uzaktı. Evet, biraz mikrop fobisi vardı, el dezenfektanı ve mendili yanından hiç ayırmayan türden biriydi. Ve sekse hiç ilgi duymamıştı. Çok fazla iş gibi görünüyordu ve dürüst olmak gerekirse biraz dağınıktı.

İşi - buna gerçekten kariyer diyemezsiniz - dünyadaki en tatmin edici iş değildi, ama faturalarını ödüyordu ve olağanüstü olmasa da sosyal hakları ihtiyaçları için yeterliydi. Kendi evi vardı, kasaba sınırlarının hemen dışında, güzel ve sessiz bir yerde küçük bir ev. Çıplak canavarlar çöp tenekesini kazmadıkları sürece öyleydi.

Sağlığı iyiydi ve doktoruna göre, böyle devam ederse, olgun bir yaşlılığa kadar yaşama şansı çok yüksekti. Lyle'in, annesinin deyimiyle bir Kasvetli Gus olması için dünya üzerinde hiçbir neden yoktu. O sadece bu şekilde doğduğunu düşünüyordu.

Ancak bugün mutsuz olmak için fazlasıyla nedeni vardı. Çöp düşkünü, baldırı çıplak bir canavarın bir gün önce onu ziyaret etmiş olması yeterince kötüydü ama Lyle'in canını sıkan asıl şey herkesin hikâyesine verdiği tepkiydi. Polis ifadesini almak için gelmişti elbette ama gerçek bir araştırma yapmışlar mıydı? Fotoğraf çekmişler miydi, parmak izi aramışlar mıydı, ayak izlerinin alçı kalıplarını almışlar mıydı ya da DNA için örnek almışlar mıydı? Televizyondaki olay yeri incelemecilerinin yaptığı herhangi bir şeyi yapmışlar mıydı? Tabii ki hayır. Mülkünün arkasındaki ormanı arama zahmetine bile girmemişlerdi. Memurların tüm kontrollerini kaybettiklerini hissetmişti.

onunla konuştukları süre boyunca gülmek için kendini zor tuttu.

Bu ne kadar kötüyse, o sabah *Broadsider*'da çıkan haber o kadar kötüydü. İyi ki gazeteyi teslim almıştı, yoksa işe gitmeden önce makaleyi göremeyebilirdi. Hasta olduğunu söylemişti çünkü bütün gün iş arkadaşlarının kendisiyle dalga geçmesiyle uğraşmak istememişti. Telefonuna Swifty Print'in yöneticilerinden Marcy cevap verdi ve ona işe gelmeyeceğini söylediğinde, günü yeni arkadaşıyla geçirebilmek için okulu asıp asmadığını sordu. Adam cevap veremeden kadın eklemiş. *Sadece dikkatli ol. Çıplak bir adamın ne yapacağını asla bilemezsin. Sana ne hikayeler anlatabilirim, tatlım! Sadece bir şeyi unutma.* Ve burada etki için durakladı. *Önceden uyarılmış dört kolludur!*

Kızın kahkaha tufanı üzerine telefonu kapattı.

Sonra o iki dergi yazarı geldi. Başta yeterince profesyonel görünüyorlardı. Hikâyesini dinlemekle gerçekten ilgileniyormuş gibi davranmışlar ve ayrıntıları anlatırken onu dikkatle dinlemişlerdi. Ama onlara arka bahçedeki pisliği gösterdiğinde, şüpheli görünmeye başlamışlardı. Çok fazla bir şey söylememişlerdi ama ileri geri attıkları bakışları yakalamıştı. *"Burada gerçek bir işimiz var"* diyen bakışlar. Polis gibi onlar da hiç fotoğraf çekmemişlerdi ve o zaman onu makalelerine dahil etmeyeceklerini anlamıştı. Dergiler yayınladıkları hikayelerde *her zaman* fotoğraf kullanırdı. Fotoğraf çekme zahmetine girmemiş olmaları, onun hakkında ne düşündükleri konusunda bilmesi gereken her şeyi anlatıyordu... şey, buna görülme de denebilirdi.

Belki de bit kelimesini kullanmamalıydım, diye düşündü.

İşte şimdi burada, arka bahçesinde her ne haltsa onun bıraktığı pisliği temizlemek için çalışıyordu. Kendisini en kötü mikroplardan korumak için lastik eldiven ve cerrahi maske takmıştı. Keşke bir çift tulumu da olsaydı diye düşündü ama yoktu. Bunun yerine eski, uzun kollu ekose bir gömlek ve bir kot pantolon giymişti; her ikisini de temizlemeyi bitirdiğinde poşetleyip atacaktı. Eldivenlerle bile çöpe dokunmak istemedi. Belki canavarların bitleri yoktu ama insanların erik gibi büzüştüğü o tuhaf ölümlere bir şey sebep olmuştu ve işini şansa bırakmak istemiyordu. Çöp toplamak için tasarlanmış bir aleti yoktu, bu yüzden doğaçlama yapmak zorunda kaldı. Mutfağından bir çift salata maşası almıştı ve bu işi yeterince iyi yapıyorlardı. Elbette işi bittiğinde onları da atması gerekecekti ama sorun değildi. Kaplar kolayca değiştirilebilirdi. Bir adamın hayatı, o kadar değil.

Boynunun arkasında bir karıncalanma hissettiğinde Lyle eğilmiş, bir zamanlar içinde şekerleme kaplı vanilya kremalı sandviç kurabiyeler olan yırtık ve boş bir paketi almak üzereydi. Orada dondu kaldı, çömeldi, bir eldivenli elinde kurabiye paketini kavrayan salata maşası, diğerinde o ana kadar topladığı çöpler için plastik bir çöp torbası vardı. *Birisi* -bir şey- onu izliyordu.

Kendisini özellikle cesur bir adam olarak görmüyordu ama korkak biri olduğunu da düşünmüyordu. Korku kitaplarını ya da filmlerini sevmezdi, ama onu korkuttukları için değil. Onların gerçekçi olduğunu düşünmüyordu. Elbette, insanların başına kötü şeyler geldi -bazen *gerçekten* kötü şeyler, ama ne kadar korkunç olsalar da, anlaşılabilir, hatta bazı rutin şeylerdi. Hastalıklar, kazalar, doğal felaketler,

Ve en yaygın olanı da insanların birbirlerine kötü davranması. Ama gölgelerde gizlenen bilinmeyen korkunç bir şeyden korkmak? Çok saçma görünüyordu.

Şimdi - arka bahçesinde kamburunun ortasında donmuş, yüzünün alt yarısını kaplayan ameliyat maskesi aniden daralmış ve boğucu - o hikayelerdeki insanların nasıl hissettiğini biliyordu. Onlar sadece korkmuş değillerdi, *dehşete* düşmüşlerdi, nefesleri boğazlarında düğümlenmiş, kalpleri hızla çarpıyor, gözeneklerinden ter fışkırıyor, mideleri buz gibi suyla doluyordu. Kendilerini küçük ve güçsüz hissediyorlardı, her şeyi tüketen ama birbirine zıt iki dürtü arasında sıkışmışlardı: olabildiğince hızlı ve uzağa kaçmak ve aynı zamanda kıpırdamadan durup onları takip eden isimsiz şey tarafından fark edilmemeyi ummak. Lyle artık onların bildiklerini biliyordu; av olmanın nasıl bir şey olduğunu. Hayatında hiç bu kadar korkmamıştı.

Önce nefes alış verişini duydu, ağır ve yorucu, yumuşak bir ısıklık sesi ile noktalanıyordu, sanki ciğerleri tam olarak doğru çalışmıyormuş gibi. Ses sol tarafındaydı ve bakmak için başını çevirmek istemedi, gerçekten istemedi. Gözlerini kapatıp karanlıkta yorganın altına saklanan bir çocuk gibi, canavarı göremiyorsa onun da kendisini göremeyeceğini ummayı tercih etti. Ama yine de başını çevirdi, bunu yapmaktan kendini alıkoyamadı ve çevirdiğinde tam da beklediği şeyi gördü.

Canavar geri dönmüştü.

Dün yarattığı evinin güvenli odasından, arka kapının penceresini örten küçük beyaz perdenin arkasından gözetleyerek izlemişti. O şeyin görüş alanından gizlenmiş, sürgüyle kilitlenmiş sağlam bir ahşap kapı tarafından korunuyordu. Garip bir manzara olduğu kesindi, ama o hiç de öyle hissetmemişti.

tehdit edildi. Durum o kadar tuhaftı ki gerçek gibi görünmüyordu. Kendini televizyon ekranında yaratığı izleyen tarafsız bir gözlemci gibi hissetmişti. İki kafası ve dört koluyla saçma görünüyordu, sanki bir ocuk çizgi filminden fırlamış gibiydi. Ama şimdi, yaratık bir düzineden daha az bir mesafede dururken ve aralarında havadan başka bir şey yokken, o kadar da saçma görünmüyordu. Aslında, düpedüz dehşet vericiydi.

Boyu iki metreydi ve çıplak vücudu -ekstra parçaları dışında- normal bir erkeğe benziyordu. Orta kısmında birkaç kilo fazlalık olmasına rağmen, sert kasları ve hafif siyah vücut kıllarıyla nispeten iyi durumdaydı. Tek bir vücuda sığabilmeleri için her iki kafanın da yana doğru eğilmesi gerekiyordu -biri sağa, diğeri sola- ve Lyle kendini, zavallı orospu çocuklarının her ikisinin de muhtemelen sürekli ağrıyan boyunlardan muzdarip olduğunu düşünürken buldu. Sağdaki kafanın uzun, yağlı öbekler halinde sarkan düz siyah saçları ve kesilmesi gereken dağınık bir sakalı vardı. Soldaki baş daha açık tenliydi ve g r saçları yumuşak kızıl rengindeydi. Temiz tıraşlıydı ve yanaklarında bir tutam il vardı. Her iki kafada da benzer ifadeler vardı: gözler geniş ve vahşi, ağızlar gevşek ve açık. Ginger'ın ağzının kenarından ince bir salya çizgisi akıyor ve göğsüne damlıyordu.

 ne doğru kambur duruyordu, şüphesiz bu fazladan kolların ve başın ek ağırlığı yüzünden. İkinci kol seti yaratığın omuzlarının önünden çıkıntı yapıyordu ve diğer çiftten daha inceydi, derisi daha açıktı, vücut kılları neredeyse yoktu.

Bunlar Ginger'ın kolları, diye düşündü Lyle ve bunu fark edince midesi .

Tam o anda, dört kolu da sanki bir an için orada olduklarını unutmuş gibi gevşekçe sallanıyordu.

Lyle daha önce gözden kaçırdığı bir başka ayrıntıyı fark etti. Ginger'ın vücut parçalarının Siyah Saç'inkilerle birleştiği noktalarda doğru görünmeyen deri parçaları vardı. Rengi ve dokusu tuhaftı, bir şekilde yapaydı ve Lyle'a çocukken oynadığı şapşal macunları hatırlatıyordu. Bu yaratıkla ilgili tüm yanlış şeyler arasında, bu deri olmayan şey bir şekilde en kötüsüydü ve ona bakmak Lyle'in midesini bulandırdı. Daha da hasta.

Canavar uzun bir süre iki çift gözüyle ona baktı, sanki o da Lyle'i gördüğüne en az Lyle'in onu gördüğüne şaşırdığı kadar şaşırmıştı. *Belki de fazladan kafama ve kollarıma ne olduğunu merak ediyordur,* diye düşündü Lyle. Bu fikir ona o kadar saçma geldi ki, daha çok hıçkırık gibi gelmesine rağmen kısa bir kahkaha atmaktan kendini alamadı. Yaratık bu sesle irkildi ve Lyle bir an için onun korkmuş bir geyik gibi kaçıp ormana geri döneceğini düşündü. Ama onun yerine iki ağzı da iğrenç, orantısız sırtıtlar halinde gerildi.

"Hun!" Kara Saç dedi.

"Vay be!" Ginger dedi.

Sesler arasında kısa bir duraklama oldu, ancak kafalar ikinci kez konuştuğunda bunu hızlı bir şekilde art arda yaptılar, böylece heceler neredeyse tek bir kelime olarak ortaya çıktı.

"Hun-gee!"

Lyle'in omurgasında buz birikti ve bağırsakları sulandı. Yaratık yeni yürümeye başlayan bir çocuğun basit üslubuyla konuşuyordu ama bu sefer Lyle onun ne dediğini anlamakta zorlanmadı.

Acıktım.

Lyle çöp ve maşayı bıraktı ve evine doğru deli gibi koşmaya başladı. Yaratık, büyük bir maymununkine benzer iki heyecanlı kükreme sesi çıkardı ve peşinden gitti.

Lyle onun gümbür gümbür ayak seslerini ve ısıklık çalan nefesini duydu ve adrenalin vücudunu sararak onu daha hızlı koşmaya teşvik etti. Bir kez daha ensesinde bir karıncalanma hissetti, ancak bu his onu iki başlı canavarın kendisine doğru uzandığı konusunda uyarıyor gibiydi, parmakları -tırnakları aşırı uzun, çatlak ve yarıktı- etinden sadece birkaç santim uzaktaydı. Bu his o kadar güçlüydü ki omzunun üzerinden arkasına bakmaktan kendini alamadı ve bakar bakmaz da bu dürtüye karşı koymuş olmayı diledi. Yaratık korktuğu kadar yakın değildi, yaklaşık on beş metre arkasındaydı -ki bu iyiydi- ama koşma şekli... Spastik, orantısız bir yürüyüşle hareket ediyordu, sanki sinir sistemi kısa devre yapmış ve rastgele uyarılar gönderiyordu. Hayal ettiği gibi onu yakalamak için uzanmak yerine, yaratığın dört kolu da gevşek bir şekilde sarkıyor, sahipleri Lyle'in peşinden koşmaya devam ettikçe kollar sallanıp duruyordu. Şüphesiz bu Lyle'in gördüğü en korkunç şeydi. Peki neden ona neredeyse komik gelmişti?

Ağzından bir kıkırdama kaçtı, histeriden daha fazlası ile renklendirilmiş bir kıkırdama.

Sanki kıkırdama bir işaretmiş gibi, yaratık yine takım sözcüğünü böğürdü.

"Hun-gee!"

Lyle'in kıkırdaması bir çığlığa dönüştü ve öne doğru dönüp daha da hızlı koşmaya başladı.

Arka kapıyı kilitlemeden bırakmıştı ve elleri çok terlemesine rağmen, lastik eldivenler kavramasını engelliyordu.

kaygan olduğu için düğmeyi zorlanmadan çevirebiliyordu. İş yerindeki insanlar OKB olduğu için onunla dalga geçiyordu ama keşke o anda onu görebilselerdi.

Şimdi kim deli?

Kapıyı açtı, içeri daldı ve arkasından çarparak kapattı, döndü, sürgüyü fırlattı, topuzdaki daha küçük kilidi devreye soktu ve hızla geri çekildi. Çok hızlı hareket etti, kendi ayaklarına takıldı ve geriye doğru düşerek sertçe kışının üzerine indi. Darbe omurgasını sarstı ve dişlerinin acıyla birbirine çarpmasına neden oldu. Bu sırada dilinin ucunu ısırđı ve ağzına kan dolmaya başladı. Tükürmeye çalıştı, ameliyat maskesini hatırladı, yüzünü yırttı ve mutfağın zeminine düşürdü. Sonra başını çevirdi ve bir damla kan çıkardı. Alt dolap kapağına sıçradı ama fark etmedi, fark bile umursamazdı. Şu anda gereken küçük bir dağınıklıktan çok daha önemli şeyler vardı. OKB'nin canı cehenneme.

Bakışlarını kapıya sabitledi ve bekledi.

İçeri giremez, dedi Lyle kendi kendine. Kilit sağlam. Biliyorum, çünkü kendim taktım. Ayrıca, o kolların çırpınma şekline bakılırsa, düzgün çalışmıyor olabilirlerdi. Eğer öyleyse, kapı kilitli olmasa bile, yaratık kapı kolunu çeviremeyebilirdi. Yani ne olursa olsun, güvendediydi. Güvendediydi.

Kapı hiçbir uyarı olmaksızın içeri doğru patladı, cam kırıldı, menteşeler koptu, sürgü pervazı parçaladı. Kapı zeminde kayarak Lyle'in ayaklarına çarparak durdu.

İki başlı adam artık açık olan kapı aralığında duruyordu, dört kolu da dimdik, avuç içleri yukarı bakıyordu.

Sanırım bu kollar işe , diye düşündü.

Yaratık mutfağa girdi, çifte sırtışı ikiz sırtışa dönüştü.

"Hun-geel!"

Lyle birinin güldüğünü duydu ve sesin kendi boğazından çıktığını fark etmesi bir anını aldı. Her şey ciddiye alınamayacak kadar berbattı.

Yaratık Lyle'a ulaştı, önünde beceriksizce diz çöktü ve dört elini de adamın yüzünün iki yanına koydu. Lyle'ın kahkahası bir solukta kesildi. Canavarın eti soğuktu, o kadar soğuktu ki yakıyordu.

Sonra Lyle'ın üzerine büyük bir ağırlık çöktü ve bununla birlikte daha önce hiç bilmediği kadar güçlü bir yorgunluk geldi. Gözlerini açık tutmak için mücadele etti ama gerçekten ne anlamı vardı ki? Uzuvarları sanki kurşuna dönüşmüş gibi hissediyordu ve canavarın dörüü pençesinden kurtulmaya çalışsa da yeni doğmuş bir bebek kadar güçsüzdü. Bırakın savaşmayı, hareket bile edemiyordu. Teslim olmak, gözlerinin kapanmasına izin vermek ve kayıp gitmesine izin vermek daha kolay olurdu.

O da öyle yaptı.

Sonsuz karanlık Lyle'ı ele geçirip sonsuza dek sürüklemeyden hemen önce, bir çift sesin tek bir kelime söylediğini duydu.

"Güzel..."

* * *

"Öldü mü?" Dean sordu.

"Nereden bileyim?" Sam öyle dedi.

"Kontrol et."

"Sen kontrol et!"

Dean av tüfeğinin tüm mermilerini o lanet köpeğe boşaltmış, Sam de Beretta'sının şarjörünü boşaltmış, yeniden doldurmuş ve ateş etmeye devam etmişti. Frankenmutt sonunda yere serilmişti ama iki kardeş de bunun kalıcı olduğundan emin değildi. Dean avcı olarak geçirdiği yıllar boyunca öldürülmesi zor pek çok doğaüstü varlıkla karşılaşmıştı ama bu yamalı bohça kadar sert bir şeyle nadiren karşılaşmıştı. Frankenmutt yan yatmış, aldığı onca hasar yüzünden eti parçalanmış, kanlı bir harabeye dönmüştü. Dean neredeyse o şey için üzülüyordu. Neredeyse.

"Bana bir saniye ver."

Dean silahını yeniden doldurdu, sonra yavaşça öne çıktı ve namluyu Frankenmutt'un kafasına dayanana kadar indirdi. Sam'e başıyla işaret etti, o da canavar köpeğe doğru yürüdü ve ayağıyla karnını dürttü. Yaratık tepki vermeyince daha sert dürttü. Hâlâ tepki yoktu.

"Nefes alıyor görünmüyor," dedi Sam.

"Bizim işimizde bu ne zamandan beri önemli oldu?"

"Doğru." Sam Beretta'sını doğrulttu ve canavarın yan tarafına bir kurşun daha sıktı. Çarpmanın etkisiyle vücudu sarsıldı ama onun dışında hareket etmedi.

Dean, "Ben ölümlere oy veriyorum," dedi. "Bana uyar."

Dean tüfeği yaratığın kafasından çıkardı ve Sam bebeği ve telefonunu alırken bekledi. Sam bebeği kolunun altına sıkıştırdı ve telefonundaki ağlayan bebek sesi efektini kapattı, cihazı cebine soktu ve geri döndü. İkisi daha sonra yamalı köpeğin cesedini incelemek için çömeldi. O şey ne kadar çirkin olsa da Dean onun bir şey gibi kokmasını bekliyordu.

Mezbaha çöplüğünün dibinde bulabileceğiniz türden bir şeydi ama normal bir köpek gibi kokuyordu. Kokladı. Şunu kanla kaplı normal bir köpek yapalım.

"Tüm bölümler normal köpeklerin parçaları gibi görünüyor," dedi Sam. "Yüz hariç. O oldukça berbat durumda." Parmağını köpeğin sağ ön bacağı ile omzu arasındaki tüysüz doku çizgisi boyunca gezdirdi. Benzer çizgiler canavarın vücudunda da vardı.

"Yara dokusuna pek benzemiyor, mi?" Dean öyle dedi.

Sam başını salladı. "Öyle de hissettirmiyor. Biraz... süngerimsi."

Garip etten bir çizgi Frankenmutt'un boynunu çevreliyordu ve Dean uzanıp ona dokundu. Normal deriden daha sertti ve bastırıldığında, yavaşça eski şekline dönmeden önce bir an için o şekilde kaldı. *Garipti*.

"Ne demek istediğinizi anlıyorum. Sanki bir çeşit... Bilmiyorum, yapıştırıcı gibi bir şey."

"Ben de aynı şeyi düşünüyordum."

Dean doğruldu ve kardeşler bir süre sessizlik içinde canavar köpeğin cesedine baktılar.

Bir süre sonra Sam, "Hangi ucu istiyorsun?" diye sordu.

Dean bir an düşündü. "Dostum, burada iyi bir seçenek yok, değil mi?" Yaratığın çarpık yüzüne bir kez daha baktı ve içini çekti. "Bunu bir hayvan hakkında söyleyeceğimi hiç düşünmezdim ama kışını alacağım. Üzerine çok fazla kan bulaşmamasına çalış."

Her biri bir ucundan tutup kaldırdı ve Frankenmutt'u ormanın dışına taşımaya başladı. Arabaya dönerken yarı yolda Sam durdu ve başını sertçe sola çevirdi.

Dean gerildi, duyuları alarmdaydı, başka bir saldırıya hazırды. Sam'le aynı yöne baktı ama ağaçlar ve çalılıklardan başka bir şey göremedi.

"Ne oldu?" diye sordu.

Sam hemen cevap vermedi. Gözlerini kısmış, sanki baktığı şeye odaklanmakta zorlanıyormuş gibi bakıyordu. Sonunda, kafasını temizlemeye çalışır gibi salladı.

"Bir an için düşündüm ki... Boş . Önemli bir şey değil. Hadi gidelim.

Frankenmutt hiç hafiflemiyor."

Kardeşler ölü köpeği taşımaya devam ederken Dean onu neyin daha çok rahatsız ettiğine karar veremiyordu: Sam'in kollarının yarattığın kendi payına düşen kısmını taşımaktan titremesi mi - Frankenmutt büyük bir çocuktu ama *o kadar* da ağır değildi, yükü paylaşırken- yoksa halüsinasyonlarının daha da kötüleşiyor gibi görünmesi mi?

Bir kez olsun, bir avın kolay bitmesi güzel olurdu.

düşündüm. Kasabaya girdik, Nasty Whatzit'i bulduk, ona doğru yürüdük, onu ele geçirdik ve dışarı çıktık. Karmaşa yok, telaş yok.

Evet, doğru. Belki de vampirler kan emmeyi enerji içeceği içmeye başladılar.

* * *

Beni gördü.

Daniel bunun nasıl mümkün olduğundan emin değildi. Yaşayanlar onun türünü göremezdi, o istese bile göremezdi. Ama küçük kardeş ona doğru bakmıştı. Daniel gencin bakışlarının onu delip geçtiğini hissetmişti. Bir Azrail olarak uzun varoluşu boyunca ilk kez

ve kendini gizlemek için bir dişbudak ağacının arkasına saklanmıştı. Böyle saklanarak kendini saçma hissetmişti, sanki... yani, ölümlüymüş gibi.

Ama tüylü saçlı genç, kardeşinin ölü köpek-şey'in cesedini taşımasına yardım etmeye geri döndüğünde, Daniel ondan gelen ölüm kokusunu yakaladı ve ne olması gerektiğini anladı. Onlar gözden kaybolana kadar bekledi ve sonra çok fazla gürültü yapmamaya dikkat ederek peşlerinden gitti. Yine böyle önlemler aldığı için kendini gülünç hissediyordu ama gencin ölüm algısının ne kadar keskin olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ve işini şansa bırakmak istemiyordu.

Aradığı şeyi neredeyse hemen buldu. Köpeğin kurşunlarla parçalanmış cesedi kardeşlerin ardında kan damlalarından oluşan bir iz bırakmıştı ama o bunlarla ilgilenmiyordu. Onun dikkatini çeken diğer izdi. Yerden bir santim yukarıda, suda salınan mürekkep gibi titrek ve soluk, ince, dalgalı siyah bir çizgi duruyordu. Daniel daha yakından bakmak için diz çöktü. Hızla kayboluyordu ve işaret parmağını gölge çizgisinin dağılmadan önceki bir bölümüne dokundurdu. Şimdi is benzeri bir leke bulaşmış olan parmak ucunu burnuna götürdü. Parmağını ağzına sokmadan önce birkaç kez kokladı. Bir süre sonra parmağını geri çektiğinde ucu temizdi.

Artık küçük kardeşe ne olduğundan emindi ve bu iyi bir şey değildi. En azından çocuk için. Ama Daniel'a gelince... bu işi kendi lehine çevirebilirdi.

Ayağa kalktı ve kardeşleri takip etmeye devam etti, planlarını bu beklenmedik ama tamamen istenmeyen gelişmeyi hesaba katacak şekilde değiştirdi.

* * *

Peter Martinez ofisindeki bilgisayar monitörünün önünde oturmuş, ekranda görüntülenen veri satırlarına bakıyordu. Bilgileri gözden geçirmiyordu, en azından her zamanki gibi. Bakışlarını bilerek rakamların bulanıklaştığı noktaya odaklamamıştı ve sonra rahatlamaya ve zihninin dolaşmasına izin vermeye çalıştı. Bu verileri ileri ve geri doğru biliyordu ve aklına gelebilecek her türlü mantıksal yöntemi kullanarak analiz etmeyi denemiş ama başarılı olamamıştı. Bu yüzden bugün daha yaratıcı bir yaklaşım denemeye karar vermişti. Sorunu doğrusal bir şekilde ele almak yerine, bilinçaltısını serbest bırakmayı deneyecekti. Bilimsel gelişmeler adım adım ilerleyen süreçlerin bir sonucu olduğu kadar, beklenmedik ani içgörü patlamaları, efsanevi ve sıklıkla aranan Eureka! anı ile de doğmuştur. Bugün Peter kendi anını geliştirmeyi umuyordu.

Ofisi çok büyük değildi, etkileyici de değildi. Dışarıdaki duvara yapıştırılmış isim levhası olmasaydı, kimse buranın NuFlesh Biotech'in CEO'su ve Geliştirme Müdürü'nün ofisi olduğunu tahmin edemezdi. Gerçi ofisinin bir alışveriş merkezinde, bir alt dükkan ile bir lisans bürosunun arasında yer aldığı ve işletmenin kendisi de dahil olmak üzere toplam beş çalışanı olduğu düşünülduğünde, hava atmanın pek bir anlamı yoktu. Uzun kollu kırmızı bir kazak ve kot pantolon giymişti, kurumsal gündelik kıyafetlerin bir adım altındaydı ama ona göre sorun yoktu. O bir bilim adamıydı, borsacı değil. Kısmen kendisini daha zeki ve biraz da çapkın gösterdiğini düşündüğü için, ama çoğunlukla yüzünün sağ alt yarısını kaplayan yanık izlerini gizlemek için simsiyah bir sakal bırakmıştı. Tüm "evrak işlerini" sanal ortamda yapıyordu ve bilgisayar dışında

Masasının üstü boştu. Arkasındaki rafta birkaç kitap vardı ama kim bilir ne zamandır hiçbirine dokunmamıştı. Bir duvarda doktora diploması asılıydı, diğer duvarda ise çerçeveli bir poster vardı; Einstein'ın dilini dışarı çıkarmış siyah beyaz büyük bir fotoğrafı. Posterin Peter'a her şeyi bu kadar ciddiye almaması gerektiğini hatırlatması gerekiyordu ama bugün onu görmek onu sadece sinirlendiriyordu. Stresin onu ele geçirmesine izin veremezdi. Hele de bilinçaltında bir atılım için en uygun koşulları yaratmak istiyorsa. Ve buna şiddetle ihtiyacı vardı.

İki yıl, yedi ay, sekiz gün. Bu sorunu çözmek için o kadar zamandır uğraşıyordu ve bu noktada neredeyse her şeyi denemeye hazırды. Şirketinin mali durumu, kurumsal tiplerin söylediği gibi tam olarak "sağlam" değildi ve eğer yakında yeni formül üzerinde biraz ilerleme kaydedemezse... Bu düşünceyi aklından uzaklaştırdı. Para hakkında endişelenmek rahatlamamanın bir yolu değildi. Ekranı baktı ve nefes alışverişinin yavaşlamasına izin verdi ve çok geçmeden vücudunun ofis koltuğuna yaslanarak gevşediğini hissetti. İşte o zaman başladı.

Kaşıntı.

Sağ kürek kemiğinde başladı, tenine sürtünen bir tüy hissinden biraz daha fazlasıydı. Bunu görmezden gelebilirdi. Ama kısa süre tüm sırtına, göğsüne, sağ koluna, boynuna ve yüzünün sağ tarafına yayıldı ve sanki derisinin üzerinde binlerce karınca geziniyormuş gibi hissedene kadar şiddetini artırdı. Bunu görmezden *gelemezdi*.

"Kaşıma," diye fısıldadı. Sandalyesinin kolçaklarını sıkıca kavradı, parmakları dolguları kazıyordu. Uzun ve acı verici deneyimlerinden biliyordu ki kaşımak sadece kaşıntıyı geçirmiyordu.

Bir kez başladı mı, etinde kanlı kanallar açana kadar duramayacaktı. O zaman bile kaşıntı devam edecekti.

Peter, yanık kurbanlarının yanıkları iyileştikten ve yara dokusu oluştuktan çok sonra bile onunki gibi rahatsızlıklar yaşamasının yaygın olduğunu biliyordu. Onun durumunda bu neredeyse otuz yıl önceydi. Yara izleri, salak üvey babasının bir gece sigara içerken kanepede uyuyakalması sonucu çıkan bir ev yangını sonucunda oluşmuştu. Peter ve annesi evden zamanında çıkabilmişlerdi ama üvey babası kurtulamamıştı. Annesi de fazla dayanamamıştı. Hastaneye götürülürken yolda ölmüştü, yanıklarından değil - ne kadar ağır olsalar da - kalp krizinden. Peter o sırada sadece on bir yaşındaydı. O zamandan bu yana yirmi yedi yıl ve düşünmek bile istemediği kadar çok ameliyat geçmesine rağmen, Kaşıntı geldiğinde her zamanki kadar kötü oluyordu.

Yıllar boyunca gittiği birçok doktor ve uzman Kaşıntı için çeşitli ilaçlar önermişti: yara dokusunu esnetmek ve gevşetmek topikal losyonlar, hipoalerjenik losyonlar, hidrokortizon gibi kaşıntı önleyici kremler ve lidokain gibi analjezik kremler. Lidokain dışında hiçbirisi işe yaramadı ve o bile sadece kaşıntıyı hafifletmeyi başardı. Şimdiye kadar rahatlama sağlayan tek bir tedavi bulmuştu ve sonuncusunu da birkaç gün önce tüketmişti. Tedarikçisine ulaşmaya çalışmıştı ama adam şu ana kadar hiçbir sesli mesajına ya da mesajına yanıt vermemişti. Eğer yakında iletişime geçmezse, Peter ne yapacağını bilmiyordu-

Masa telefonu çaldı ve ses onu yerinden sıçrattı. Ahizeyi kancadan kaptı ve dişlerini sıkarak konuşarak aramayı cevapladı.

", Allison! Sana istemediğimi söylemiştim-"

"Özür dilerim Bay Martinez. Sizi rahatsız etmememi istediğinizi biliyorum ama Bay Dippel burada ve ben de düşündüm ki-"

"İçeri gönderin." Veda etmeden telefonu kapattı.

Ofis asistanına karşı kaba davranmaktan hoşlanmıyordu ama elinde değildi. Kaşıntı bu şekilde üzerine geldiğinde çığlık atmamak için kendini zor tutuyordu. Doktorlarından birinin ona kaşıntının gerçek olduğundan emin olsa da Peter'ın söylediği kadar şiddetli olamayacağını söylediğini hatırlıyordu.

Doktor, *burada somatik bir bileşen olduğundan eminim*, demişti.

Peter bir tıp doktoru değildi ama bir biyokimyacıydı ve doktorun *gerçekte* ne demek istediğini çok iyi biliyordu. *Psikosomatik*. Çoğu insanın aksine, Peter psikosomatik hislerin gerçek olduğunu biliyordu, ancak bunlar hastalık veya yaralanmadan ziyade zihinsel süreçlerden kaynaklanıyordu. En basit örnek, bazı insanların iş yerinde önemli bir sınav ya da sunum gibi stresli bir olaydan önce yaşadığı mide ağrısıydı. Ağrı gerçektir, buna neden olan fiziksel süreçler gerçektir, ancak stres tarafından tetikleniyordu. Yine de Peter'ın doktorun söylediklerini anlaması aynı fikirde olduğu anlamına gelmiyordu.

Bedensel acı çeken kişiler ile travma sonrası stres bozukluğu yaşayanlar arasında güçlü bir korelasyon vardır. Hayatta kaldığınız yangın...

Peter anıyı bir kenara itti.

Varlığının her zerresiyle, atom altı seviyeye kadar, Kaşıntının yalnızca korkunç bir felaketin sonucu olduğundan emindi.

Çocukken aldığı yaralar ve duygusal durumuyla herhangi bir şekilde, biçimde ya da biçimde ilgili değildi.

Normalde Dippel'i karşılamak için dış ofise giderdi ama ellerini sandalyenin kolçaklarından çekerse tırnaklarını derisine batırmaya başlayacağından ve duramayacağından korkuyordu. Bu yüzden oturdu, sandalyesini daha da sıkı kavradı ve bekledi. Bir süre sonra kapı hafifçe çalındı. Peter, "*İçeri gel*" demeye çalıştı ama sözcükler acı dolu bir homurtu olarak çıktı. Yine de mesajı iletmek için yeterliydi. Kapı açıldı ve Conrad içeri girdi.

"Merhaba Peter. Her zamanki gibi, seni görmek güzel. Lütfen ayağa kalkma. Konsantre olduğunu görebiliyorum." Conrad, Peter'ın masasının önündeki sandalyeye otururken ona ince bir gülümseme verdi.

Peter, Conrad'ın varlığının gücünden bir kez daha etkilendi. Adam ne zaman odaya girse, her şey ona doğru yöneliyor gibiydi. Bir insanların dikkati. Gözlerini ondan ayırmak çok zordu. Göz kırpmak bile çaba gerektiriyordu. Ama bundan daha fazlası vardı. Hava ona doğru akıyor, odanın geri kalanını sıcak ve havasız bırakıyordu ve ışığı da içine çekiyor, diğer her yerdeki gölgeleri derinleştirirken kendini daha parlak bir şekilde aydınlatıyordu. Sanki kendine özgü bir çekim kuvveti uyguluyordu, fiziksel olmaktan çok psişik bir çekim kuvveti. Peter bunun saçma bir fikir olduğunu biliyordu - Tanrı aşkına, o bir bilim adamıydı!

Conrad her zamanki gibi takım elbise giymiş ve kravat takmıştı, bu da onu Peter'dan çok bir iş sahibi gibi gösteriyordu. Eğer mümkünse, adam Peter'ın onu son gördüğünden daha da kadavra gibi görünüyordu ve Conrad'ın savaşıp savaşmadığını ilk kez merak etmiyordu.

Bir çeşit hastalık, belki de kanser. Ama görünüşüne rağmen adam her zaman uyanık ve enerji dolu görünüyordu. Neredeyse otuz yıl boyunca insanların önce kendi yanık izlerine bakıp sonra da bu izlerin arkasında bir insan olduğunu fark etmelerinden sonra - tabii fark etmişlerse - Peter görünüşe göre hüküm vermemeyi kesinlikle daha iyi biliyordu. Aslında Conrad'da hoşuna giden bir şey de adamın yara izlerinden hiç rahatsız olmamış gibi görünmesiydi. Kendini aydınlanmış sayan çoğu insanın yaptığı gibi tiksintisini bir kenara bırakabildiğinden değildi bu. Conrad Peter'ın yara izlerinin ama onlardan öğrenmiyordu. Peter'ın bakışlarına her zaman karşılık verdi ve gözlerini asla kaçırmadı. Hatta Peter zaman zaman Conrad'ın yara izlerine bakmaktan *hoşlandığı* gibi huzursuz bir hisse kapılıyordu.

"Mesajlarınıza geri dönmediğim için özür dilerim," diye devam etti Conrad. "Son zamanlarda özellikle meşguldüm. Sizi sağlıklı bulmayı umuyordum, ama ne yazık ki durumun böyle olmadığını görüyorum. Sanırım benim özel parfümümün stokları tükendi?"

Öyle olduğunu çok iyi biliyorsun, seni piç! Sana bunu söyleyen yeterince mesaj bıraktım!

Peter yüksek sesle sadece "Evet" dedi.

Conrad gülümsedi. "O zaman bugün ziyaret için uğramam gerçekten de tesadüf oldu."

Ceketinin iç cebine uzandı ve eski moda mantar tıpalı bir cam şişe çıkardı. İçindeki soluk yeşile çalan sarı renkteydi, hoş olmayan bir renkti ama Peter nasıl görüldüğünü umursamıyordu. Tek önemseddiği işe yarıyor olmasıydı.

Conrad şişeyi masanın üstüne koydu, ama Peter şişeyi almaya çalıştığı anda onu elinden kaptı.

"Her zamanki ücretim mi?" diye sordu.

Evet, evet, EVET! Peter başını salladı.

Conrad tatmin olmuş bir şekilde şişeyi uzattı. Peter şişeyi ondan kaptı, mantarı dişleriyle çekip çıkardı ve masanın üzerine tükürdü. Sonra da hiç utanmadan ayağa kalktı, gömleğini çıkardı ve yere fırlattı. Yüzünün alt yarısından karnının ortasına kadar vücudunun sağ tarafını kaplayan kırmızımsı yara dokusu, sağ kolunun dörtte üçünü, sağ omzunu ve kürek kemiğini de içine alıyordu. Havanın açıkta kalan cildine iyi gelmesi gerekirdi ama tek yaptığı zaten çıldırtıcı seviyelere ulaşmış olan kaşıntıyı daha da şiddetlendirmek oldu. Peter avucuna biraz kalın yağlı merhem döktü ve olabildiğince hızlı hareket ederek sürmeye başladı.

"Çok fazla değil," diye uyardı Conrad. "Azı karar zarar."

Peter onu görmezden geldi ve vücuduna sürmeye devam etti. Rahatlama neredeyse anında oldu. Yaralı etinde serin bir karıncalanma hissi yayılmaya başladı ve Kaşıntı onun ardından geriledi. Bir iç çekip sandalyesine yığıldı, kumaşa bulaşıp bulaşmadığını umursamadan. Gömleksiz, yara dokusu yağlı sarı-yeşil bir yapışkanla parlayan bir manzara gibi görünüyormuş olmalıydı ama umurunda değildi. Önemli olan tek şey Kaşıntı'nın gitmiş olmasıydı.

"Teşekkür ," dedi.

Conrad, Peter'ın minnettarlığını yavaşça başını sallayarak onayladı.

"Bunu daha önce de söylediğimi biliyorum ama keşke bana bu formülünü verseniz. Bunun için her türlü bedeli öderim."

"Aşağılayıcı olmak istemem, ancak işinizin mevcut göz önüne alındığında, böyle bir teklif ancak abartılı olabilir."

Peter hakarete *uğramıştı* ama tartışamayacağını da biliyordu. NuFlesh' geliştirmişti - ürün, adını verdiği iş değil

Onun gibi insanlar için. NuFlesh, sağlık görevlilerinin bir kazazedeyi hastaneye ulaştırana kadar geçici bir yara bandı olarak kullanabilecekleri yapay bir deriydi. Bu bakımdan başarılıydı. Gerçekten de yaraları ve yanıkları kapatıyor, onları koruyor ve enfeksiyondan uzak tutuyordu. Ne yazık ki, bir ya da en fazla iki saat sonra çürüme eğilimi gösteriyordu ve yapılan testler zehirli olabileceğini, dolayısıyla uzun süreli kullanımının imkânsız olduğunu gösteriyordu. Dolayısıyla Peter çürüme sorununu çözmeyi başarsa bile -ki şu anki odak noktası buydu- dikkatini toksisite sorununa çevirmek zorunda kalacaktı. Tüm bunlar NuFlesh Biotech için üzücü bir sonuç doğuruyordu ve o ve çalışanları para içinde yüzmekten çok uzaktı. İş yerini Brennan'da kurmasının en önemli nedeni de buydu. Ofis alanı ucuzdu. Yapay derisini çalıştırabilirse, tıp dünyasını sonsuza dek değiştirecek ve pazarlık sırasında da çok zengin olacaktı. Ama bu, söylendiği gibi, çok büyük bir ihtimaldi.

"Ayrıca, sana formülü versem bile, bunu başarıyla kopyalayabileceğinden şüpheliyim," dedi Conrad, sonra gülümsedi. "Ne de olsa daha önce denememiş değilsin, değil ?"

Peter utançtan kızardığını hissedebiliyordu. Bu doğrudu. Birkaç kez kimyasal losyonu analiz etmeye çalışmış ve malzemeleri ve oranlarını kolayca belirleyebilmiş olsa da, ne kadar uğraşırsa uğraşsın lanet olası şeyi çalıştıramamıştı.

"Bana bu parfümün bir zamanlar Mısırlıların ciltlerini kuru sıcaktan korumak için kullandıkları eski bir formül olduğunu söylemiştiniz."

Conrad, "Bu formül üzerinde kendi varyasyonum, ama esasen evet," diye onayladı.

Peter zorla gülümsedi. "Dur tahmin edeyim: Bunu yeniden yaratamamamın nedeni sihirli dokunuştan yoksun olmam."

Conrad'ın gülümsemesi genişledi. "Kesinlikle."

Peter kaşlarını çattı. Conrad'ın kendisiyle oynadığını hissetmekten nefret ederdi.

Adam birkaç ay önce ona yaklaşmış, şirketin web sitesinde NuFlesh hakkında bir şeyler okuduğunu ve vaatlerinin ilgisini çektiğini söylemişti. Belirsiz araştırma ihtiyaçları için elli kilo satın almak istemişti. Peter'ın NuFlesh formülünün en son versiyonu üzerindeki patenti hâlâ beklemedeydi ve potansiyel bir rakip olabilecek birinin bu kadar çok malzemeye sahip olmasına izin vermek konusunda ilk başta isteksizdi. Sonra Conrad ona Peter'ın periyodik kaşıntılarını dindirecek bir tedavisi olduğunu söylediğinde -gerçi adam bunu nereden biliyordu, Peter'ın hiçbir fikri yoktu- şüpheyle yaklaşmıştı. Ama Conrad tedaviyi uygulamıştı ve Peter da karşılığında kendi yapay etinin elli katını ona vermekten mutluluk duymuştu. O zamandan beri, kendisini her zaman eski dünya beyefendisi olarak sunan Conrad, zaman zaman giderek daha küçümseyici ve hatta acımasız hale gelmişti ve Peter ilişkilerini koparmaktan mutlu olurdu... eğer Conrad'ın gizemli losyonuna bu kadar çok ihtiyacı olmasaydı.

"Dürüst olmak gerekirse, satın aldığınız onca NuFlesh ile ne yaptığınızı bilmiyorum. Sanırım satın almak doğru kelime değil. Takas, sanırım. Kararsız ve potansiyel olarak zehirli olduğunu biliyorsun."

Conrad, "Bu benim mevcut ihtiyaçlarımı karşılıyor," dedi. "Ve bugünlerde insanların dediği gibi, bu sorunların etrafında çalışabilirim."

Peter meraktan yanıp tutuşuyordu. Conrad'dan NuFlesh'i ne için istediğine dair detayları kaç kez öğrenmeye çalıştıysa da

Adam hiçbir şeyi ele vermezdi. Conrad'ın çürüme ve zehirlilik sorunlarını çözmenin bir yolunu bulup bulmadığını merak etti. Adamın eğitim ve mesleki geçmişi hakkında hiçbir fikri yoktu -yine Conrad öğrenme çabalarına direnmişti- ama bilimleri, özellikle de kimyayı iyi bildiği izlenimini veriyordu. Parfüm bunun kanıtıydı. Belki Conrad'a bir iş teklif edebilirdi? Ona ödeyecek parası olduğundan değil. Ama onu ortak yaparsa...

"Bu sefer yüz pound istiyorum," dedi Conrad. "Eğer mümkünse."

Peter düşünürken farkında olmadan sakalının altındaki yara dokusunu ovuşturdu. Parmakları yapış yapış oldu. "Şu anda elimde sadece bu . Üretilmesi biraz zaman alıyor, biliyorsunuz ve planlanan deneyler var..."

Conrad bir kez daha ceketinin iç cebine uzandı, ikinci bir tıpalı şişe çıkardı ve masanın üzerine koydu.

Peter ona bir bağımlının aç bakışlarıyla baktı.

"Anlaştık."

Elini uzattığında Conrad elini tuttu ve onu durdurdu. Adam ona ilk kez dokunmuştu ve Peter adamın etinin bu kadar soğuk olmasına şaşırmıştı.

"Bir uyarı. Eğer çok sık ve çok miktarda kullanılırsa, merhemimin bazı yan etkileri olabilir. Bu yüzden size tek çok fazla vermek yerine parsellemeye özen gösterdim. İki günde bir defadan fazla kullanmamaya özen gösterin. Üç gün tercih edilir. Kaşıntınız ne kadar şiddetli olursa olsun talimatlarıma uymalısınız. Anladınız mı?"

"Tabii. Nasıl ."

Conrad onun samimiyetini ölçmeye çalışır gibi gözlerinin içine baktı ve sonunda elini bıraktı. Peter ikinci şişeyi aldı ve yüzüne yaklaştırdı. Sarı-yeşil içerik şişelenmiş sümüğü andırıyordu ama şu anda gördüğü en güzel manzaralardan biriydi.

Siktir , Itch, diye düşündü.

Hayal görmüş olsa da, sağ kulağının arkasında hafif bir anlık rahatsızlık hissettiğine yemin , sanki Kaşıntı "*Merak etme. Yakında döneceğim. Ve sonra gerçekten biraz eğleneceğiz!*

* * *

Kısa bir süre sonra Conrad, siyah SUV'unun arka koltuğunda, hava geçirmez plastikle mühürlenmiş ve işaretlenmemiş karton kutularda paketlenmiş doksan kilo NuFlesh ile alışveriş merkezinden uzaklaştı. İstedikinden daha azdı ama Peter'ın elindeki tek şey buydu, bu yüzden idare etmek zorundaydı. Peter daha fazlasını yaptığında onu arayacağına söz verdi ve adamın losyona ne kadar ihtiyacı olduğunu düşününce Conrad'ın sözünü yerine getireceğinden hiç şüphesi yoktu.

NuFlesh harika bir malzemeydi ve Conrad'ın Peter'ın onu mükemmelleştirip mükemmelleştiremeyeceği konusunda hiçbir fikri olmasa da, amacı söz konusu olduğunda bunun bir önemi yoktu. Adama da söylediği gibi, mevcut NuFlesh formülü onun ihtiyaçları için yeterliydi - tabii kendi birkaç simyasal dokunuşunu eklediği sürece.

Conrad'ın modern dünyada sevmediği çok şey vardı.

-İnsanların çoğu kaba ve görgüsüzdü ve herhangi bir iş için tek bir göreve yoğunlaşmaktan aciz görünüyorlardı.

Ama interneti son derece faydalı bulmuştı. Bir akşam araştırma yaparken NuFlesh web sitesini keşfettiği için şanslıydı ve uzun zamandır aradığı cevabı sonunda bulduğunu umarak heyecanla dolmuştu. Malzeme hayal edebileceğinden çok daha iyi çalışmıştı ve şimdi, üç uzun yüzyıl sonra, nihayet hayalinin gerçeğe dönüştüğünü görmenin eşiğindeydi.

"Hel'e şükürler olsun," diye fısıldadı.

NuFlesh'in yanı sıra, cipin arka koltuğunun arkasındaki depolama alanında iki metal soğutucu vardı. Her birinin içinde buzla paketlenmiş ve kendi tasarladığı simyasal bir karışıma batırılmış bez şeritlerine sarılmış olarak Catherine'in ihtiyaç duyduğu diğer malzemeler vardı. Catherine ona bir liste vermişti ve o da dün gece dışarı çıkıp listedeki tüm malzemeleri temin etmek için elinden yapmıştı. Ne yazık ki, bağışçı olarak seçtiği iki evsiz adamın sağlık durumları pek iyi değildi; birinin kalbindeki büyümeye ek olarak akciğerlerinde de kanser izleri görmüş, diğerinin karaciğerinde siroz ve beyinde şaşırtıcı derecede büyük bir tümör bulmuştu. Etkilenen organları geride bırakmak zorunda kalmıştı, çünkü NuFlesh'in ustaca uygulanmasıyla bile işe yaramayacaklardı. Ama Catherine'in istediği eşyaların çoğunu elde etmeyi başarmıştı ve onun memnun olacağını düşünüyordu. Eğer daha fazlasına ihtiyacı olursa, o gece tekrar dışarı çıkabilirdi. Tedarik konusunda son derece tecrübeli olmasının yanı sıra, kaç yüzyıldır yapıyor olursa olsun, bu iş onun için asla eskimiyordu.

Basit zevkler, diye düşündü ve gülümsedi.

Pantolonunun ön cebinde onu ürküten ani bir titreşim hissetti. Bir elini çekti, elini pantolonunun cebine soktu.

ve cep telefonunu çıkardı. Her zamanki gibi, bu lanet olası aletlere asla alışamayacağını düşünüyordu. Ekranı baktı, Catherine'in adını gördü ve cevap verdi.

"Merhaba, Catherine. Aramanız büyük bir tesadüf. Konuştuğumuz sırada bile, teslimat için evinize gidiyordum-"

Onun zamanında iyi yetiştirilmiş bir kadının asla yapmayacağı bir şey yaparak sözünü kesti. "Bugünkü gazeteyi gördün mü?" diye sordu.

İlk başta iki evsiz adamın cesetlerinin bulunduğunu ve kadının üzgün olduğunu düşündü. Ama bu olasılığı hemen göz ardı etti. "İşbirliği" yaptıkları onca zaman boyunca, onu rahatsız ettiğini bildiği halde, ona getirdiği hammaddeyi nereden bulduğu konusuna hiç doğrudan değinmemiştir. Hayır, başka bir şey olmalıydı.

"Köpek yine mi saldırdı? . Erzaklarınızı getirdikten sonra canavarı aramaya gideceğim ve-"

"Lanet olası köpek değil! Başka bir şey."

Yine yapmıştı! Kadının tıbbi becerilerine bu kadar ihtiyacı olmasaydı... O zaman kadının sözleri kafasına dank etti.

"Bir şey... başka?"

Ona anlatmaya devam etti.

YEDİ

"Aradığımız yerin adı ?" Dean sordu. "NuFlesh Biotech."

Biraz araştırma yapmak için motelde durduktan sonra Brennan şehir merkezine gidiyorlardı, fast-food'dan bir şeyler atıştırmışlar ve takım elbiselerini giymişlerdi. Dean yarım kiloluk pastırmalı çizburger yemişti, içinde her şey vardı ve tabii ki ekstra pastırmayla birlikte büyük bir patates kızartması sipariş etmişti. Şimdi yemek midesinde kurşun bir tuğla gibi yatıyordu ve keşke Sam'in yolundan gidip salata yeseydim diye düşünmeye başlamıştı. Gerçi bunu kardeşine asla itiraf etmeyecekti. Eğer söylerse, Sam'in bunu onu İyi Beslenme Tarikatı'na döndürmek için bir fırsat olarak göreceğini ve bunun sonunu asla duyamayacağını biliyordu.

"NuFlesh. Bu sana uğursuz mu geliyor?"

"Sadece çok," dedi Sam. Büyük boy kahvesinden bir yudum aldı. Kahveyi almak için yolda durmuşlardı ve bu kez iki shot espresso ile sade istemişti.

Dean hüsrana uğramıştı. Sam onu Frankenmutter'la uğraşmanın Dick Roman'a karşı kullanabilecekleri yeni bir silah bulmalarını sağlayabileceğine ikna etmiş olmasına rağmen

Brennan'da geçirdikçe daha da huzursuz oluyordu. Roman ve diğer Leviathan'lar dışarıdaydı, dünyayı fethetme planlarını ilerletmeye devam ederken dişli suratlarını insan etiyle dolduruyorlardı ve şekil değiştiren orospu çocukları Winchester kardeşler başka işlerle ilgilenirken programlarını askıya değıllerdi. Leviathan ölümcül bir hastalık gibiydi ve bu konuda bir şey yapılmazsa kontrolsüzce yayılmaya devam edecekti ve bu küçük kasabada dolaşıp ucube köpekleri yakalamak onları durdurmak için hiçbir şey yapmıyordu.

Sam'in bir Happy Meal'den her zamankinden daha az patates kızartması yemiş gibi görünmesi de yardımcı olmuyordu. Dean kardeşinin ormanda hakkında konuşmak istemediğı bir tür halüsinasyon gördüğünden emindi ve kahveyi sanki su içiyormuş ve Sahra'yı yürüyerek geçen bir adammış gibi yudum yudum içiyordu. Dean kendi kendini tedavi etme kavramına yabancı değildi ama Sam'in kafein yükleyerek neyi başarmayı umduğundan emin değildi. Ona öyle geliyordu ki tüm bu uyarımlar Sam'i sadece gergin ve endişeli yapacak, bu da zihinsel durumunu kontrol etmesini zorlaştıracaktı. Ama yine de Dean gerginliği arttırmak yerine azaltan "ilaçları" tercih ediyordu, o yüzden belki de mesele sadece herkesin kendine göre davranmasıydı. Yine de Same göz kulak olmaya kararlıydı ve itiraf etmeliydi ki normalde yaptığı şey de buydu. Yani bir bakıma, Winchesterlar'ın berbat hayatları söz konusu olduğunda, her şeyin az çok normal olduğunu düşünüyordu.

Frankenmutf'un cesedinin boktan arabayı fena halde kokutmaya başlaması keyfine pek de iyi gelmemişti. Canavar köpek bagajdaydı, birkaç motel havlusuna sarılmıştı ama kokusu

arabanın içinde dolaşıyor ve zaten midesi bulanık adamın midesini daha da bulandırıyor.

Bir dahaki sefere kesinlikle salata diye düşündü. Belki de ekstra et, salsa ve ekşi kremalı bir taco salatası.

"Öldürdüğümüz şeylerin öldüklerinde parçalanmalarını daha çok seviyorum," dedi. "Uğraşmak için daha az karmaşık."

"Kesinlikle daha az pis kokuyor," diye onayladı Sam. "Emin değilim ama sanırım Frankenmutter normalden daha hızlı çürüyor. Bu da ancak çoktan ölmüş köpeklerin parçalarından yapıldıysa mantıklı. Öldüğünde -ya da tekrar öldüğünde, sanırım- çürüme sürecini durduran güç her neyse ortadan kalkıyor ve böylece-"

"Güle güle Frankenmutter, merhaba iğrenç çürümüş et yığını."

"Oldukça fazla. Umarım NuFlesh'e yeterince kalmıştır."

"Buranın sahibi olan adamın bize yardım edebileceğini gerçekten düşünüyor musun?"

"Bilmiyorum. Ama sitelerindeki resimleri gördün. Yaptıkları şeyler Frankenmutter'taki o tuhaf yara izlerine çok benziyor."

Motel odasına döndüklerinde Sam internete girmiş ve NuFlesh'in web sitesini bulana kadar teknoloji meraklısı büyüsunü kullanmıştı. Bu biraz zamanını almıştı, bu da Dean'i şaşırtmıştı. Genellikle Sam internette Dean'in bir market rafında kurutulmuş et bulması kadar kolay bilgi bulabilirdi ama Sam'in başlangıç noktasının "garip yara izleri" araması olduğunu düşünürsek, bir şeyler bulmasının etkileyici olduğunu düşündü.

NuFlesh, web sitesine göre "derin tıbbi uygulamaları olan yapay deri üretme işindeydi.

sonunda dünyayı değiştirebilir." Dean'in gördüklerine bakılırsa, bu sözü yerine getirebilmeleri için daha önlerinde uzun bir yol vardı. Bu şey gerçek deriden çok et reğinde bir lastiğe benziyordu ve bir insana uygulandığında deri naklinden çok daha az doğal görünüyordu. Sam ayrıca sitenin derinliklerine gömülü olan NuFlesh'in başarı geçmişinin de -sıradan bir tarayıcı için açık olmayacak şekilde- mütevazı olduğunu keşfetmişti. Dean'e göre bu şey bırakın bir grup l köpek parçasını bir arada tutmayı, bir kâğıt keşiğine bile yama yapacak kadar iyi çalışmıyordu. Ama itiraf etmeliydi ki Frankenmutt'un yara izlerine benziyordu, bu yüzden NuFlesh'in yaratıcısıyla konuşmanın denemeye değer olduğunu düşündü. şansları yaver giderse, aradıkları Dr. Frankenstein o çıkabilir ve avı bitirip asıl önemli olana, Dick Roman'ı ve onun büyük boy piranha ordusunu alt etmeye geri dnebilirlerdi.

"Frankenmutt'tan bahsetmişken, o ısırık nasıl?" Dean sordu.

Sam hi-test kahvesinden bir yudum daha aldı. "İyi. Hl enfeksiyon belirtisi yok." Bacak bacak üstüne attı ve Dean'e ısırıldığı yeri göstermek için kot pantolonunun paçasını yukarı çekti. Sözüne sadık kalarak oradaki deri sağlıklı görünüyordu. Isırık izleri kabuk , şişlik ya da kızarıklık yoktu, hatta morarma bile yoktu. Dean ikinci durumu biraz tuhaf buldu. Frankenmutt hayattayken güzellik yarışmalarını kazanamazdı ama daha güçlü olmasa bile en azından sıradan bir köpek kadar güçlüydü. Isırığının basıncı Sam'in üzerinde dişlerinin açtığı yaralara eşlik edecek bir iz bırakmalıydı ama hiçbir şey yoktu. Belki Dean canavar köpeğin gücünü abartmıştı ya da belki de abartmamıştı. Gzn ayırmaması gereken bir şey daha vardı.

NuFlesh Biotech'i bulmaları uzun sürmedi. Dean işletmenin bir alışveriş merkezinde olduğunu görünce şaşırdı.

"Tam olarak beklediğim gibi değil," dedi.

"Ne bulacağımızı sanıyordun? Kulelerinden birinden dev bir paratoner sarkan yıkık dökük bir kale ve bir korkuluğun arkasında gizlenen kambur bir yardımcı mı?"

Dean omuz silkti. "Hayır, ama daha bilimsel görüneceğini düşündüm. Bilmiyorum, bilimsel."

Arabayı NuFlesh'in önündeki bir boşluğa çekti ve park etti.

"Bu bir start-up şirketi," diye belirtti Sam. "Burası muhtemelen karşılayabilecekleri en iyi yer."

Dean kontağı kapattı. Arabanın motoru kesilmeden önce birkaç kez sarsılıp vurunca yüzünü buruşturdu. Tanrım, Impala'yı özlemişti!

Tekrar birlikte olacağız bebeğim, diye düşündü. *Babam Dick Roman'ı öldürür öldürmez.*

"Belki öyle," dedi Dean, "ama hiç tarzı yok. Şeytani bir dehanın ininden çok kuru temizlemeciye benziyor."

"Dr. Martinez'in Frankenmutt ile bir ilgisi olduğuna dair elimizde henüz bir kanıt yok. Yapmış olsa bile, neden Brennan'ın Dr. Frankenstein versiyonu olduğunun reklamını yapmak istesin ki? Leviathan'a bak. Yaratılışın başlangıcından kalma antik yaratıklar olabilirler, ama modern dünyaya hemen uyum sağladılar. Uyum sağladılar. Belki Martinez'in yaptığı da budur."

"Bu da başka bir şey. Martinez-iyi bir deli doktor ismi değil. Frankenstein, Jekyll, Moreau, Phibes. Bunlar ürkütücü isimler. Martinez, o kadar da değil."

Arabadan indiler. Sam kahvesini bitirdi ve boş bardağı NuFlesh'in önündeki kaldırımda duran çöp kutusuna attı. NuFlesh'in ön kapısına doğru yürürlerken Dean ikisinin *de Frankenmutt* kokusu aldığını fark etti. Bu iş bittikten sonra takım elbiselerini kuru temizlemeye vermeleri gerekeceğini düşündü. Kısa bir an için Impala'yı kullanmadıkları için minnettar oldu. Bebeğinin ölü canavar köpek kokusuyla kafayı bulmasından nefret ederdi.

Küçük resepsiyon alanının içinde, Dean'in korktuğundan daha kötü koktukları hemen anlaşıldı. Ellili yaşlarında, beyaz saçları örgülü, kuş kadar zayıf bir kadın olan ofis asistanı onlarla konuşurken dudaklarını büktü ve burnunu onların pis kokusundan mümkün olduğunca uzak tutmak için nafile bir çabayla başını hafifçe yana çevirdi. Ona sahte büro kimliklerini gösterdiler, kadın hızlıca bir telefon görüşmesi yaptı ve bir dakika sonra yan kapı açıldı ve Dr. Peter Martinez dışarı çıktı.

İşte bu daha iyi, diye düşündü Dean ve anında kendinden utandı. Adam belli ki geçmişte ciddi yanık yaraları almıştı.

Dean kimseyi görünüşüne göre yargılamaması gerektiğini biliyordu. En azından insan olanları. Ancak konu doğaüstü yırtıcılara gelince, çoğu zaman bir kitabı kapağına bakarak yargılayabilirdiniz. Eğer bir şey etinizi yemek ya da ruhunuzu yutmak istiyormuş gibi görünüyorsa muhtemelen öyledir.

Dean daha iyi bilse de Martinez'in yanık izlerinin onu mükemmel bir kötü bilim adamı gibi gösterdiğini düşünmeden edemiyordu. Elbette, kıyafetlerine biraz iş düşebilirdi. Flanel *tişört*, kot pantolon ve koşu ayakkabıları *ben parçaları birleştiren bir adamım* diye bağırıyordu.

Laboratuvarımda ölü insanlar var! Belki üzerinde birkaç kan lekesi olan beyaz bir önlük eklerse...

"Ben Dr. Martinez." Gülümsedi, ağzının yara almamış köşesi diğerinden daha yukarı kalkmıştı. Önce Dean'ın, sonra Sam'in elini sıktı. "Size nasıl yardımcı olabilirim beyler?"

Dean kendini adamın yanık izli etine bakarken buldu. Zamanında pek çok yara izi görmüştü -kendisinin de Sam gibi birkaç tane vardı- ve normalde bunlardan rahatsız olmazdı ama şimdi Martinez onlardan sadece birkaç adım ötede dururken Dean onun kinde doğru olmayan bir şeyler olduğunu görebiliyordu. Sanki vazelinle kaplanmış gibi nemli ve parlıyorlardı ve etleri sarkmıştı. Bütün bu etki Martinez'i sanki yavaş yavaş erimekte olan bir balmumu figürü gibi gösteriyordu.

Dean Sam'e baktı ve kardeşinin yüz ifadesinden onun da adamın garip yara izlerini aynı derecede rahatsız edici bulunduğunu anladı. Yine de bundan daha anlamlı olan ofis müdürünün tepkisiydi. Martinez ilk görüldüğünde nefesi kesilmişti ama şimdi gördüklerine inanamıyormuş gibi gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Martinez'in yaralarında her ne oluyorsa, bu normal değildi.

Dean önceki kararını gözden geçirdi. Dr. Martinez kesinlikle Brennan'ın yerel çılgın bilim adamı adayıydı.

Sam onları tanıştırmaya başladı ama yarısında kocaman bir esnemeye başladı.

"Üzgünüm," diye mırıldandı. "İş için geç saate kadar çalıştım."

Dean ona bir bakış attı. "Ortağımın da söylediği gibi, son birkaç gündür kasabada meydana gelen garip ölümlerle ilgili soruşturmaya yardımcı olmak için çağırıldık. Sizin yardımcı olabileceğinizi düşünüyoruz."

Dean, Martinez'in Budama olarak düşünmeye başladığı ölümlerden bahsetmesine bir tepki verip vermeyeceğini dikkatle izledi ama adamın şaşkınlıktan başka bir tepkisi yok gibiydi.

"Ben bir biyokimyacıyım, hastalık uzmanı değil. Size pek faydalı olabileceğimi sanmıyorum."

"Ölümlerin NuFlesh ile bir bağlantısı olabileceğini düşünüyoruz," dedi Sam. "Şirketin kendisiyle değil ama ürününüzle."

Martinez kaşlarını çattı. "Bunun nasıl mümkün olduğunu anlamıyorum. NuFlesh bu ölümleri açıklayabilecek herhangi bir yan etki yaratmadığı gibi, ürün hala geliştirme aşamasında ve kamu sektöründe yaygın olarak kullanılmıyor. Aslında, şehirde NuFlesh grefti olan kimseyi tanımıyorum."

Adam Dean'e gergin bir alışkanlık gibi görünen bir hareketle yüzünün yan tarafındaki sarkmış yara izli eti kaşımak için uzandı. Tırnakları büzülmüş deride ince kanallar açtı ve bu kanallar hemen sarımsı bir sıvıyla doldu ama adam bunu fark gibiydi. Dean'in midesi alt üst oldu.

Salata. Bir dahaki sefere, kesinlikle.

"Bakmanızı istediğimiz bir şey var," dedi Sam. "Sadece bir dakikanızı alacak ve bunu gerçekten takdir edeceğiz."

Sam bakışlarını Martinez'in gözlerine sabitledi ve Dean kardeşinin adamın yüzüne kazınmış sıvı dolu çizgilere bakmamaya çalıştığını biliyordu.

"Elbette. Yardım etmekten memnuniyet duyarım."

"Mükemmel," dedi Sam. "Dışarıda."

Üçü ofisten çıkarken Dean ofis müdürünün solgunlaştığını gördü. Üzerlerine yapışan Frankenmutter'un cesedinin kokusuna katlanmak ve patronunu görmek arasında

Kendini parçaladığında, o da ögle yemeği için seçtiği şeyden pişmanlık duyuyor gibi görünüyordu.

Dean'in midesi guruldadı. *Nasıl hissettiğini biliyorum kardeşim,* diye düşündü.

* * *

Sam o anda bir kahve daha içmek için can atabilirdi, belki bu sefer üç shot espresso da içebilirdi. Gözlerini açık tutmakta çok zorlanıyordu ve bunun basit bir yorgunluktan daha fazlası olduğunu düşünmeye başlamıştı. Belki de içinde kaynayan deliliğe karşı mücadele etmek zorunda kalmasına vücudunun verdiği tepkiydi bu. Delilikle savaşmak ondan çok şey götürüyordu ve bunun enerji seviyelerine zarar vermesi çok doğaldı. Sisteminin canına tak edip tamamen kapanmadan önce bu şekilde daha ne kadar devam edebileceğini merak ediyordu. Belki de birkaç saatliğine bir motel odasında yatmak yerine, asla uyanamayacağı derin bir uykuya dalacaktı. Bu düşüncenin onu korkutmadığını fark edince şaşırdı. Aslında garip bir şekilde rahatlatıcıydı. Ölümü dört gözle bekleyen çok yaşlı insanlar hakkında okumuştı, bunu uzun süredir taşıdıkları yükleri bırakıp nihayet dinlenmek için bir şans olarak görüyorlardı. Nispeten genç sayılabilecek hayatında başına gelenler düşünüldüğünde, bu tutumu kendi yaşındaki çoğu insandan daha iyi anlıyordu ama sonunda kendisinin de böyle hissedeceğini hiç düşünmemişti. Kendi kendine, *biraz fazla* ürkütücü *olmaya başladığını* söyledi. Bunun için en iyi panzehir elindeki işe konsantre olmaktı.

İyi bir şey vardı: En azından Dr. Martinez'in sızan, sarkan yara dokusunu halüsinasyon olarak görmemişti. Dean'in tepkisinden anladı ki

o da görmüş ve rahatsız olmuştu. Yani, bu bir rahatlamaydı. Sam'in adamın yara dokusunun bu şekilde sızmasına neyin sebep olabileceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Bildiği kadarıyla eski yara izleri iltihaplanmıyordu. Martinez'in yüzünü onarmak için kendi NuFlesh formülünü kullanmayı deneyip denemediğini merak etti. Gerçi ürünün hâlâ geliştirme aşamasında olduğunu söylemişti. Eğer durum buysa, belki de Frankenmutt'taki tuhaf yara izlerinin NuFlesh'le bir ilgisi yoktu, bu da Dean'le birlikte yanlış ağaca havladıkları anlamına gelirdi.

Arabaya ulaştılar ve Dean bagajı açtı.

"Büronun karşılayabileceğinin en iyisi bu mu?" Martinez eski araca bakarken şöyle dedi.

"Bütçe kesintileri," dedi Dean hiç duraksamadan. "Nasıl olduğunu bilirsin."

Bagajın içinden gerçekten korkunç bir koku yayıldı ve üçünün de geriye doğru bir adım atmasına neden oldu. Sam Kasım ayında olduğumuz için minnettardı. Ağustos ayında olsaydık Frankenmutt'un ne kadar kötü kokacağını düşünmek bile istemiyordu.

"Bu da ne böyle?" Martinez, Sam'in kokuyu engellemek için nafile bir çaba olduğunu bildiği bir şekilde elini yüzünün alt yarısına kenetleyerek konuştu.

"Sen söyle." Dean Frankenmutt'un üzerini örten battaniyenin üst kısmını geriye attı ve yaratığın parçalanmış cesedini ortaya çıkardı.

Dr. Martinez canavara baktı ama Sam ve Dean bakışlarını ona odakladılar. Adamın gözlerinde bir tanıma işareti arıyorlardı ama Sam'in adamın yüz ifadesinde gördüğü tek şey iğrenmeydi. Ya adam çok iyi bir oyuncuydu ya da Frankenmutt'u daha önce hiç görmemişti. Sonra tiksintisi şaşkınlığa dönüştü ve

Sonra da merak. Elini yüzünden indirdi ve daha yakından bakmak için bir adım öne çıktı.

"Bu bir *köpek mi?*"

Dean, " bakılırsa, daha çok birkaç tane var," dedi.

Martinez daha da yakına eğildi ve Sam onun bunu öğürmeden yapabilmesinden etkilendi. Gömleğinin cebine uzandı ve bir kalem çıkardı. Bunu bir sonda gibi kullanarak ucunu Frankenmutt'un arka bacağını vücudundan ayıran etli çizgiye dokundurdu.

"Bana neden danışmak istediğinizi şimdi anlıyorum. Bu malzeme NuFlesh'e benziyor."

"Benziyor mu?" Sam söyledi.

Martinez kalemiyle Frankenmutt'u dürtmeye devam etti. "Hem rengi hem de dokusu biraz farklı. NuFlesh'ten daha esnek, daha çok gerçek deri gibi."

"Ama bu yapay," diye üsteledi Sam.

"Şüphesiz." Martinez ona hızlıca orantısız bir gülümseme verdi. "Bu şey her neyse, sanırım bu şekilde doğmadığını söylemek yanlış olmaz."

Dean Sam'e bıkkın bir bakış attı.

Sam yılmadan devam etti. "Bu... hayvanın görüldüğü olduğunu varsayarsak, NuFlesh ya da onun gibi bir şey ayrı parçaları birleştirmek için kullanılabilir mi?"

Dean, "Bir tür et tutkalı gibi," diye ekledi.

Martinez doğruldu ve sandıktan uzaklaştı. Sam onun kalemini cebine geri koymadığını fark etti. Sam onu suçlamadı.

"Ciddi misin sen?"

Dean, "Biyokimya alanında doktorası olmayan bizlerle dalga geçin," dedi.

Martinez bir an düşündü. Bunu yaparken yüzünü tekrar kaşıdı. Yara dokusu kırıldı, daha fazla sıvı sızdı ve bir santim daha sarktı.

"NuFlesh'i deri greftlerinde kullanılmak üzere yapay bir madde olarak tasarladım, ancak her zaman bir gün nakillerde kullanılabileceğini düşündüm. Ama bu sadece teoride. Bu tür uygulamalara yıllar, hatta belki on yıllar ." Tekrar Frankenmutter'a baktı. "Birileri benimkinden daha gelişmiş bir NuFlesh formülü geliştirmeyi başarmış olsa bile, böyle bir şey yaratmak için aşmaları gereken engeller çok fazla. Kemikleri kaynaştırmak, kasları ve sinirleri bağlamak... Neden sadece doku reddiyle ilgili sorunlar-"

"Anladık," diye araya girdi Dean. "Bu tam olarak küçük bir çılgın bilim adamı kiti ve biraz eski moda dirsek yağıyla yapabileceğiniz türden bir şey değil."

"Pek sayılmaz," diye kabul etti Martinez. "Dünya üzerinde hiç kimsenin böyle bir iğrençliği yapabilecek kapasiteye sahip olmadığını söyleyebilirim. Gerçi neden birinin böyle bir şey yapmak isteyeceği beni aşar. Bunun son zamanlardaki gizemli ölümlerle bir bağlantısı olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Evet." Dean battaniyeyi Frankenmutter'un cesedinin üzerine geri çekti ve sandığı kapattı. "İnsanların ona bir kez baktığını ve aşırı dozda çirkinlikten öldüğünü düşündük."

Sam Dean'e uyarıcı bir bakış attı, sonra Martinez'e döndü. "Bulaşma riski yok."

"Durumun böyle olduğunu varsaymıştım," dedi Martinez, "yoksa daha sıkı muhafaza protokollerine uyardınız." Kapalı bagaja baktı. "Ya da herhangi birine, bu konuda. Yani, federal hükümet bile bu kadar aptal olamaz, değil mi?"

Sam Dean'e baktı ama de bir şey söylemedi.

Martinez, "O şeyin geldiğini öğrendiğinizde lütfen bana da haber verin," dedi. "Profesyonel merak, anlıyorsunuzdur. Şimdi, eğer başka bir şey yoksa, geri gereken bir işim var."

"Son bir soru," dedi Dean. "Bu yapay et şeyi iki kafası ve dört kolu olan bir adam yapmak için kullanılabilir mi?"

* * *

Peter iş yerinin önündeki kaldırımda durdu ve ajanların eski bir araba uzaklaşmalarını izledi, yanlarında da o sefil yaratığın cesedini ve korkunç kokusunu götürdüler. Onlar gittikten sonra cebinden telefonunu çıkardı ve Conrad'ın numarasını tuşladı. Cevap vermesini beklerken boş boş yüzünü kaşıdı. Kaşıntısı hafifti, eskisinden çok daha iyiydi ama yine de onu rahatsız ediyordu. Conrad'la konuşması bittiğinde içeri dönecek ve adamın özel merheminden biraz daha sürecekti. Doğru, Conrad onu çok fazla kullanmaması konusunda uyarılmıştı ama Peter'ı rahatlatan tek şey buydu. Gerçekten, en kötü ne olabilirdi ki?

Yaralı etinde açtığı yarıklardan sızan yapışkan sıvıyı hissetmiyordu ve hissetseydi bile muhtemelen umursamazdı.

* * *

Harrison Brauer'in Miras Merkezi'nin bodrum katındaki mumyalama odası -daha sade bir ifadeyle cenaze salonu- sıkışık ve

rutubetliydi, ancak o burayı rahat ve serin olarak düşünmeyi tercih ediyordu. Renksiz duvarlar ve karo zemin, floresan ışığında parlıyor gibiydi ve burada çok fazla zaman geçirirse gözleri sulanmaya başlıyordu. Eğer durum gerçekten kötüye giderse, bir güneş gözlüğü takardı ve bu da onu, en azından kendi zihninde, şehirdeki en hippic cenaze levazımatçısı yapardı. Havada uzun zaman önce alıştığı ve doğrusunu söylemek gerekirse oldukça hoş bulmaya başladığı bir demir tadı vardı. Odanın ortasında bir çift beyaz mermer masa vardı ve Harrison'ın üzerine dökülen pisliği temizlemesi gerekirse diye tavandan metal bir duş başlığı sarkıyordu. Masaların arasındaki zemine yerleştirilmiş büyük bir ızgaralı gider, Harrison'ın sık sık hayatın sonu için mükemmel bir metafor olarak düşündüğü şeydi. Nihayetinde, yaşayan her şey Evrenin Büyük Kanalizasyonuna dökülürdü.

Masalardan birinin yanında bir sedye vardı ve üzerinde çıplak bir şekilde yüzüstü yatan Brennan'ın en başarılı ikinci el araba galerisi McKelvey's Motorama'nın sahibi Mason McKelvey'di. Böbrekleri yavaş yavaş işlevini yitirdiği için hayatının son dokuz gününü hastane yatağında geçirdikten sonra bir saatten kısa bir süre önce . Altmışlı yaşlarının başında olması gerçekten utanç vericiydi; genç değildi ama o kadar da yaşlı sayılmazdı. Harrison Mason'dan hiç araba almamıştı - cenaze işleri ona iyi davranmıştı ve araçlarını yeni almaya gücü yetiyordu - ama adamı hem rotary kulübünden hem de kasabanın tüccarlar birliğinden tanıyordu. Biraz gürültücü ve kendine hizmet eden biri olsa da yeterince iyi bir adamdı. Bir satıcı olduğu ve iş anlaşmaya geldiğinde soğukkanlı ve acımasız için Harrison adamın neşeli sevimsizliğinin olağan olduğunu düşündü. Çoğu insan

Çıplak ve heykel gibi hareketsiz yatarken, bir şekilde küçülmüş görünüyorlardı; daha küçük, kendi içlerine çökmüş, derileri balmumu figürleri gibi solgun ve sert. Mason da bir istisna değildi. Şaşırtıcı derecede gür beyaz saçları, sivri burnu ve büyük kulaklarıyla zayıf bir adam olan Mason, içinde bulunduğu ortama rağmen neredeyse komik görünüyordu. Burada, mumyalama odasında, Mason McKelvey'in hayattayken sahip olduğu güç ve saygı pozisyonunu gösteren hiçbir şey yoktu. Mason ilk kez ölümün gerçekten de büyük bir eşitleyici olduğunu düşünmüyordu.

Harrison dış görünüşün her zaman insanın içindekini göstermediğini kesinlikle anlıyordu, çünkü kendisi de çoğu insanın cenaze levazımatçıları hakkında sahip olduğu klişeye meydan okuyordu. Gomez Addams gibi görünmek yerine -siyah takım elbisesi, ceset beyazı teni, gözlerindeki çılgın parıltı- uzun boylu, kırmızı yüzlü ve tombuldu, temiz traşlı bir Noel Baba gibiydi. Davranışları da görünüşüyle uyumluydu. Yüzünde sürekli bir gülümseme vardı ve sık sık ve kolayca gülerdi, göğsünün derinliklerinden gelen ve duyan herkesi katılmaya davet eden yüksek ve bulaşıcı bir ses.

Harrison, Mason'ı sedyeden mermer masalardan birinin üzerine, eşit oranda güç ve uzun bir alıştırmadan doğan bir kolaylıkla kaydırды. Sedyeyi odanın bir köşesine çekerek ayak altından kaldırdı ve sonra Mason'ı düşünmek için geri döndü. Bir müşteriyi mumyalamaya hazırlamanın ilk adımları basittir: cildi fırçalamak, tırnakları temizlemek, saçları şampuanlamak ve ardından ölüm katılığını kırmak için uzuvlara masaj yapmak. Ardından ağız dikilir ve vücut sertleşmeden önce yüz hatları dikkatlice pozlandırılır. Bundan sonra süreç daha karmaşık hale gelir. Kan alınır, mide boşaltılır ve vücut arteriyel sıkılaştırıcı sıvıyla doldurulur.

ten rengi. Harrison, uzman bir tedarik şirketinden satın aldığı Index 32 lithol kullanmayı tercih etti.

Harrison'ın mesleğinin aletleri etrafını sarmıştı: müşterilerinin midelerini boşaltan trokar, atardamarlarını deşmek için kullandığı neşterler, vücutlarına kimyasal enjekte ederek sirke benzeri bir koku yaymalarına neden olan Duotronic pompa. Ama bunların hiçbirine uzanmadı. Bunun yerine bir çekmeceyi açtı ve bir makyaj seti çıkardı. Mason'ın başının yanındaki masaya koydu, açtı ve işe koyuldu.

Yarım saat sonra işi bitmişti. Harrison sonuçlara hayranlıkla bakmak için geri çekildi.

Mason'ın yüzünü, kulaklarını ve boynunu beyazla kaplamış, cafcacflı gülümseme yaratmak için dudaklarını parlak kırmızıyla çizmiş ve her bir gözünün üzerine büyük siyah bir dolar işareti çizmişti. Sol yanağına siyahla "Satın Al", sağ yanağına ise "Sat" yazmıştı. Mason'ın saçlarını yukarı ve arkaya doğru taramış, yerinde kalması için sprej sıkmış ve ardından parayı temsil etmesi için yeşile boyamıştı.

Makyaj setinden bir el aynası çıkardı ve Mason'ın yeni yüzünün önünde tuttu. "Ne düşünüyorsun? Palyaço arabası diye bir şey duydun, değil mi? Artık sen de bir araba palyaçosusun!"

Harrison güldü ama belli ki Mason şakayı anlamamıştı, çünkü sessiz kaldı. *Boş ver onu.* Harrison bunun komik olduğunu düşündü.

Aynayı kitine geri koydu, tezgâha doğru yürüdü ve fotoğraf makinesini aldı. Sonraki birkaç dakikayı Mason'ın farklı açılardan fotoğraflarını çekerek geçirdi.

"Tüm bunları zorunda kalacağını biliyorsun."

Ses Harrison'ı ürküttü ama hemen tanıdı. Konuşana bakmak için dönmek yerine devam etti

cevap verirken fotoğraf çekiyordu.

"Benimkinin geçici bir sanat olduğunu kabul ediyorum, ancak onu bu kadar özel kılan da bu. Müşterilerimin içsel doğasını ortaya çıkarıyorum, belki de doğdukları günden bu yana ilk ve tek kez yüzeye çıkarıyorum ve sonra ailelerinin ve arkadaşlarının beklediği daha tanıdık görünümü geri getiriyorum. Ama en azından kısa bir süreliğine, sadece burada benimle olsalar bile, en gerçek, en derin benlikleri haline geliyorlar."

Son hatıra defteri için iyi kareler yakaladığına memnun olarak - zaten yedi tane daha doldurmuştu- fotoğraf makinesini indirdi ve sonunda Conrad'a döndü.

Conrad durduğu gölgeli köşeden bir adım öne çıktı ve Mason'ın yattığı masaya yaklaştı. Harrison, Conrad'ın onu duymadan mumyalama odasına girmeyi nasıl başardığını sorgulamadı. Gerçek mesleği olarak gördüğü sanatını icra ederken o kadar odaklandığını biliyordu ki, arkasında bir bomba patlasa bile fark etmezdi. Ayrıca Conrad istediği zaman yılan sessizliğinde hareket edebiliyordu.

Conrad Mason'ın değişmiş yüzüne baktı. "Sanırım onu palyaço yapma fikrini size veren kulakları ve burnu oldu."

"Bu ve bayiliği için yaptığı berbat TV reklamları. Kamera karşısındayken her zaman çok yüksek sesle ve hızlı konuşan araba satıcılarından biriydi, biliyor musun?"

Conrad, "Ölümlerle bu şekilde alay edilmemeli," dedi. "Ölüm kutsaldır."

Harrison ölüme mistik ya da dini bir önem atfetmiyordu. Ona göre bu sadece biyolojik bir süreçti ve bir odadan çıkarken elektrik düğmesini kapatmaktan daha önemli ya da anlamlı değildi.

"Bu ziyaretten duyduğum memnuniyeti neye borçluyum?" diye sordu konuyu değiştirmek için. "Sadece benim tedarik edebileceğim türden malzemelere ihtiyacınız olduğunu varsaymalı mıyım?"

"Teşekkür ederim, ama hayır. Şu anda elimde iyi bir stok var."

Harrison kaşlarını çattı. "Kişisel bir şey değil ama sizi sosyal telefon görüşmeleri yapacak biri olarak görmemiştim."

"Ben değilim." Mason'ın bedeni aralarında duruyordu ama şimdi Conrad yavaşça masanın etrafında dolaşmaya ve Harrison'a yaklaştırmaya başladı. "Sana ilk geldiğim zamanı hatırlıyor musun?"

"Elbette." İyi giyimli, aşırı resmi bir adamın salonuna girip kendisini Conrad Dippel olarak tanıttığı günü nasıl unutabilirdi? Harrison'dan çok daha arketipik bir cenaze levazımatçısına benzeyen Conrad yanında NuFlesh adlı bir maddeden birkaç kap ve bir iş teklifi getirmişti.

"Sizi birkaç nedenden dolayı aradım. Birincisi mesleğinizdi. Bu, leydimin çok saygı duyduğu eski ve asil bir meslek. Bir diğeri de soyadınızdı: Bauer. Almanca'da *bira üreticisi* anlamına geliyor. Leydim her zaman Germen halkına karşı bir sevgi beslemişti ve ben de bu mirasa sahip çıkmaktan onur duyuyorum."

Harrison daha önce Conrad'ın *hanımından* bahsettiğini duymuştu ama kimden söz ettiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Bir çeşit amir olduğunu tahmin etti.

Conrad devam etti. "Sizin deyiminizle bazı 'malzemelere' ve onlarla çalışmaya uygun tesislere erişiminiz olduğu gerçeğinden bahsetmiyorum bile. Ayrıca, kasabada sizi sordum ve biraz eksantrik davranışlarınızla ün yaptığınızı öğrendim. Bu kişiler söz konusu olduğunda alışılmadık bir önyargı değil.

kendilerini cenaze sanatlarına , kabul ediyorum, ama söylentileri ilgi çekici buldum."

Conrad masanın Harrison'ın tarafına ulaşmıştı ve şimdi ondan sadece birkaç santim uzakta duruyordu. Boyu ve çevresi göz önüne alındığında, Harrison nadiren kendini fiziksel olarak tehdit altında hissedirdi, ama Conrad'dan çok daha ağır olmasına rağmen, adamdan korktuğunu hissetti ve onun varlığında geri çekilmemek için yapabileceği tek şey buydu.

"Ancak, birkaç hafta birlikte çalıştıktan sonra anladım ki, siz yeterli..." Mason'ın palyaço suratına baktı. "...hayal gücüne sahip olsan da, projemin başarısı için hayati önem taşıyan başka bir özelliğin eksik." Mason'ın yüzüne doğru uzandı ve işaret parmağıyla beyazın bir kısmını sildi. Ardından makyajı başparmağı ve işaret parmağı arasında yavaşça ovuşturdu, sanki onu hissetmek için zaman ayırıyormuş gibi. "Bu niteliğin ne olduğunu biliyor musun?"

Harrison bir şeylerin ters gittiğini hissediyordu ama ne olduğunu bilmiyordu. Odadaki duygusal atmosfer, bir fırtınanın kopmasından önceki anlarda elektrik yükünün artması gibiydi ve bu hiç hoşuna gitmemişti. Hem de hiç.

Başını iki yana salladı.

"Tıp eğitimi. Elbette bu benim hatam. Benim zamanımda meslekler şimdikinden daha az uzmanlaşmıştı ve biyoloji, anatomi ve tıp alanındaki bilimsel ilerlemeler, ne kadar yetersiz olsalar da, genellikle ölümlerle çalışanlar tarafından gerçekleştiriliyordu. Deneyimlerimin sizin eksikliğinizi telafi edebileceğine inandım, ancak kısa süre sonra bunun benim açımdan kibir olduğunu gördüm. İşe olan hevesinizi yadırgamadım, ancak ilerlememiz yavaştı ve leydim sabırsızlanıyordu. Bu yüzden başka bir aday kendini gösterdiğinde.

Sizde olmayan tıp eğitimine sahip biri olarak, sanırım söylendiği gibi, akıntının ortasında at değiştirmeye karar ."

Harrison, Conrad'ın tüm nereye varmaya çalıştığını merak ediyordu.

Her neredeyse, iyi bir yer olduğundan şüpheliydi.

"Hayal kırıklığına uğramadığımı söyleyemem ama bu konuda yapabileceğim pek bir şey yoktu. Ayrıca, verdiğim hizmetler için bana ödeme yapmaya devam ettiniz, bu yüzden şikayet edemeyeceğimi düşündüm," dedi Harrison.

Müşterilerinden organ ve hatta tüm uzuvları toplamak çok az sorun teşkil ediyordu. Elbette organlar asla kaçırılmıyordu ve uzuvlar ve hatta gövdeler için manken parçaları etkili ikamelerdi. Gerekirse, mumyalama işlemi sırasında meydana gelen talihsiz bir kimyasal "kaza" nedeniyle eller eldivenle kapatılıyordu. Aileler bu durumdan son derece mutsuzdu; ta ki Harrison onlara yas dönemlerinde yaşadıkları ekstra şoku telafi etmek için indirim teklif edene kadar.

Conrad, "Ama beceri seviyenize ilişkin değerlendirmemin erken olduğu ortaya çıktı," dedi. "Bugünkü gazeteyi gördün mü?"

Harrison artık konuşmanın nereye gittiğini tahmin edebiliyordu ve bu hiç hoşuna gitmemişti. "Yerel haberleri takip etmiyorum. Brennan'da hiç ilginç bir şey olmuyor."

"O zaman ne şanslıyım ki buraya gelirken bir markette durdum ve bir nüsha satın aldım. İlginizi çekebileceğini düşündüğüm bir makale buldum ve sizin için kesip çıkardım." Ceketinin iç cebine uzandı, katlanmış bir gazete kâğıdı parçası çıkardı ve Harrison'a uzattı.

Harrison bunu hemen kabul etmedi. Mumyalama odasındaki sıcaklığı soğuk tuttu - herhangi bir profesyonel ihtiyaçtan değil, sadece bu şekilde daha rahat olduğu için - ama son birkaç

dakikalarda hava kesinlikle serinlemişti. Hayal görmüş olabilirdi ama öyle düşünmüyordu. Sıcaklıktaki düşüş bir tehlike işareti, kızgın bir çingiraklı yılanın uyarı için kuyruğunu sallamasına eşdeğerti. Bu yüzden Harrison ne yapacağını -ya da yapmayacağını- bilemeden donakaldı. Sonunda uzanıp Conrad'dan gazete kupürünü aldı. Gazete kâğıdının buz gibi soğuk olduğunu hayal ettiğine kendini inandırmaya çalışarak kâğıdı açtı ve okumaya başladı. Makaleyi bitirmesi uzun sürmedi ve bitirdiğinde, gerçekten istememesine rağmen başını kaldırıp Conrad'ın bakışlarıyla karşılaştı.

"Bu canavarlıktan senin sorumlu olduğunu biliyorum," dedi Conrad, "o yüzden inkâr ederek zekâma hakaret etme. Şehirde, ben ve şimdiki meslektaşım dışında, ölüleri hayata döndürme şansına sahip olmayı umabilecek tek kişi sizsiniz, bırakın..." Dudakları tiksintiyle büzüldü. "...fizyonomilerini değiştirmek."

Conrad'ın uyarısına rağmen Harrison neredeyse inkâr edecekti ama bunun yerine sessiz kalmayı tercih etti.

"Conrad sözlerine şöyle devam etti: "Seni simya sanatları konusunda eğitmeye yeni başlamıştım ve sana verdiğim eğitim en iyi ihtimalle çok azdı. "Bırakın bir insanı, bir böceği bile diriltememeniz gerekirdi."

"İki kafası var," dedi Harrison. "Bu onun iki kişi sayıldığı anlamına mı geliyor?"

"Bunu neden yaptığını anlıyorum." Conrad mermer masanın üzerinde yatan palyaço suratlı cesede baktı. "Belki de *anlamak* çok güçlü bir kelime. İşinizde sıra dışı olana bir eğiliminiz olduğunu *kabul ediyorum*. Anlamadığım şey, bunu kendi başınıza *nasıl* başardığınız. Lütfen beni aydınlatın."

Harrison gerçeği itiraf etmesinin nasıl bir yararı olabileceğini anlamamıştı ama yaptığı şeyden o kadar heyecanlanmıştı ki, bunu söylemek zorundaydı

Biri onu bu yüzden öldürse bile.

"Çalışırken sana dikkat ettim," dedi. "Fark ettiğinden çok daha fazla dikkat ettim. her türlü simya formülünün bulunduğu deri ciltli eski bir defter taşıyorsun. Bir keresinde onu tezgâhın üzerinde ve sen başka işlerle meşgulken ona göz atabilmişim. Eidetik bir hafızam olmayabilir ama hafızam mükemmeldir. Ayrıca, daha sonra başvurmak üzere telefonumla formüllerin fotoğraflarını çektim. İnternette araştırmaya başlamak için ihtiyacım olan tek şey bu bilgiydi. Sonra, siz yeni bir asistana geçtikten sonra, işe koyuldum. Bulduğum bilgilerin çoğu saçmaydı, ancak neye bakacağımı biliyordum, bu yüzden gerçek bir şeyle karşılaştığımda onu tanıdım. Teknik hakkında yeterince bilgi topladıktan sonra tek ihtiyacım olan biraz NuFlesh'ti. Dr. Martinez'i aradım ve cenaze levazımatçısı macununa alternatif olarak harika yeni ürününü denemek istediğimi söyledim. Bana memnuniyetle birkaç kutu malzeme sattı. Bundan sonrası çoğunlukla deneme yanılma süreciydi. Uygun kimyasalları bulmak, bunları mükemmel koşullar altında doğru oranlarda karıştırmak, ayinleri bir şekilde gerçekleştirmek..." Sözünü yarıda kesti ve Conrad'a mahcup bir gülümseme verdi. "Sana zaten bilmediğin bir şey söylemiyorum, değil mi?"

"Taze cesetler kullanmış olmalısınız. Eğer önemli bir çürüme varsa-"

"Dirilenin fiziksel formu sabit olmayacak ve sonunda çürüyüp gidecektir. Biliyorum. Yakın zamanda ölenlerin cesetlerine erişimim olmasına rağmen, aileler sevdiklerinden herhangi biri kaybolursa bunu fark edeceklerdir. Bu yüzden cenaze arabamı Crichton'a sürdürdüm -buradan elli mil uzakta- bir çift bağışçıyı

bir gece geç saatte bara gittim ve onları aldım. Gerçekten hiç sorun olmadı. Eter eski moda olabilir ama son derece etkili bir av aracıdır."

"Yaratığı burada mı topladınız?" Conrad sordu.

"Evet. Ona Byron demeye alıştım." Durakladı ama Conrad hiçbir tepki vermedi. "By-ron? Bi? İki gibi mi? İki kafa, anladın mı?"

Conrad ona boş boş baktı.

Harrison iç çekti. Görünüşe göre ne yaşayanlar ne de ölüler onun mizah anlayışını takdir ediyordu.

"Peki *yaratık* şimdi nerede?"

"Nereden bileyim? Kedi gibidir, istediği zaman gelir, istediği zaman gider. im ekipmanlarını sakladığım eski bir kulübede uyuyor. Bu işe yarıyor. Yani, bir hizmet devam içeride iki başlı çıplak bir adamın dolaşmasına izin veremem, değil mi?"

Bir an düşündü. "Sence Byron sonunda Brennan'ın Koca Ayak versiyonu mu olacak? Umarım öyle olur. Turistler için iyi olur."

"Takas" kelimesini söyleyemeden Conrad'ın sağ eli fırladı ve boğazını kavrayarak hem sesini hem de havasını kesti. Conrad'ın eli o kadar soğuktu ki Harrison'ın etini yaktı. Conrad'ın kolunu iki eliyle kavradı ve kurtulmaya çalıştı ama adam o kadar da güçlü görünmese de, tutuşu buzla kaplı demir gibiydi ve Harrison onu yerinden çıkaramadı.

"Girişiminizden etkilendiğimi itiraf , ancak planlarıma müdahale etmenize izin veremem. İhtiyacım olan son şey gereksiz yere dikkat çekilmesi-"

Conrad'ın telefonu cebinde çaldı. Harrison zil sesinin müzikli olduğunu duyunca şaşırdı ve Blue Oyster Cult'ın "Don't Fear the Reaper" şarkısı olmasına daha da şaşırdı. Belki de acımasız ve o kadar da mükemmel olmayan Bay Dippel'in bir espri anlayışı vardı.

Conrad sol eliyle pantolonunun cebinden telefonunu çıkarıp aramayı cevaplarken Harrison'ın boğazını sıkmaya devam etti.

"Alo?" O tek kelimeyi söyledi ve başka bir şey söylemedi. Sadece dinledi, kaşlarını çattı ve çenesini sıktı. Onun da elleri sıkılaştı ve Harrison kendini sersemlemiş hissetmeye başladı, sanki yüzüyormuş gibiydi ve görüşünde gri lekeler dans ediyordu. Hayal bile edemeyeceği kadar büyük bir kanalın etrafında dönerken kükreyen büyük miktarda suyun -bir nehir ya da hatta bir okyanus- sesini duydu. Çok geçmeden girdaba kapılacağını ve o sonsuz geceye sürükleneceğini biliyordu. Yine de korkmuyordu, hatta bunu dört gözle bekliyordu. Ölümle bu kadar uzun süre çalıştıktan sonra, sonunda onu kendi başına deneyimleyecekti. Tek pişmanlığı, vasiyetinde cenazesini kimin hazırlamasını istediğini belirtmemiş olmasıydı. Kasabada birkaç cenaze levazımatçısı daha vardı ama Harrison bırakın cesedi üzerinde çalışmayı, ikisine de hindi doldurmak için bile güvenmezdi. Elinden geleni yapması gerektiğini düşündü. Artık çok geçti-

Conrad'ın eli hızla açıldı. Adamın elinden kurtulan Harrison ellerinin ve dizlerinin üzerine düştü ve hırıltılı nefesler aldı. Görünüşe göre bugün ölmeyecekti. Hayal kırıklığına uğramıştı ama sonunda zamanı geldiğinde kanalizasyonun orada onu bekliyor olacağı düşüncesiyle kendini teselli etti.

Conrad telefonuna, "Size minnettarım. Size teşekkür etmek için daha sonra biraz daha merhem getireceğim. Ücretsiz."

Bağlantıyı kesti ve telefonu cebine geri koydu.

"Görünüşe göre bahsettiğim aşırı ilgi bize çoktan . Çağrı zaman şanslısınız, çünkü şimdi size ihtiyacım var." Gülümsedi. "En azından bir süre daha. şu yarattığını bulmanı, buraya getirmeni, hapsedmeni ve hemen benimle temasa geçmeni istiyorum."

Harrison neredeyse, "Peki ya yapmazsam?" diyecekti ama bu sorunun cevabını zaten biliyordu, o yüzden sadece başını salladı.

Conrad başka bir şey söylemeden döndü ve odayı terk etti. O gider gitmez hava sıcaklığı yükselmeye başladı. Harrison ayağa kalktı, hâlâ hırıltılıydı. Boğazındaki don yanıklarını ovuşturdu. Conrad'ın emrettiği gibi yapacaktı. Byron'ı eve getirecek ve ikisi -belki de üçü- asık suratlı hıyarın dönmesini bekleyecekti. Bay Dippel için bir sürpriz hazırlayacaklardı. Evet, yapacaklardı.

Harrison mırıldanarak ve boğaz ağrısını görmezden gelerek dikkatini tekrar Mason'a verdi. Adamın mor bir yüzle nasıl görüneceğini merak etti. Saçları ve gözleri olan bir patlıcan gibi, diye karar verdi. Öğrenmek için sabırsızlanıyordu.

Makyaj setinden bir kutu temizleme mendili çıkardı ve Mason'ın yüzündeki beyazı çıkarmaya başladı.

SEKİZ

"Siz hiç yaptınız mı?"

Sam'in yanakları yandı ve konuşabilmek için yutkunmak zorunda kaldı. "Affedersiniz?"

Trish gözlerini devirdi ama bunu yaparken gülümsedi. "Ava gitmekten . Baban seni hiç ava götürdü mü?"

Sam tam hayır diyecekti ki Dean bacağına bir tekme attı. Üçü son bir saattir mutfak masasında oturmuş euchre oynuyorlardı ama Sam kâğıtlardan çok Trish'i izliyordu. Sam'in Trish'e bakmadığı nadir anlarda, onun da Trish'i izleyip izlemediğini görmek için kardeşini kontrol ediyordu. Tabii ki izliyordu. Trish akıllı, komik, güzeldi ve Sam'in karşı konulmaz bulduğu bir hüzün havası vardı. Dean'in de aynı şekilde hissettiğinden emindi. Nasıl hissetmesin ki? Sam çoğu zaman küçük kardeş olmayı umursamıyordu ama arada bir Trish'in Dean'e kendisine bakmadığı bir şekilde baktığını fark ediyor ve keşke en büyükleri ben olsaydım diyordu.

"Elbette yaptık," dedi Dean. "Pek çok kez."

Sam kardeşine bir bakış attı ama bir şey söylemedi. Kısmen Dean'i kızdırmak istemediği için ama çoğunlukla

Trish'in önünde mızımız küçük bir çocuk gibi görünmek istemiyordu. Ona yalan söylemekten hoşlanmıyordu ama -mantıklı bir şekilde- aslında öyle değildi. *Dean* öyleydi. Ağzını kapalı tutmak yalan söylemekle aynı şey değildi, değil mi? Ama durum böyleyse neden bu konuda kendini bu kadar kötü hissediyordu?

"Bu çok havalı!" Trish omzunun üzerinden arkalarındaki bodrum kapısına baktı. Kapı kapalı olmasına ve oynadıkları süre boyunca da kapalı olmasına rağmen, kapıya gergin bir şekilde bakması Sam'e babasının orada durup onları dinlemesini beklediğini düşündürdü. Walter'ın kendi deyimiyle "atölyesi" bodrum katındaydı ve son birkaç saattir orada çalışıyor, avcı müşterilerinin ihtiyaç duyduğu belgeleri dövüyordu.

Onlara geri döndü. "Babam avcılıkla ilgili bir şey sormamdan nefret ediyor." Babasının onu bodrumdan duyması mümkün olmasa da sesini alçalttı. "Amcam bir avcıydı. Bir kurt adam tarafından öldürüldü."

Dean neredeyse hayranlıkla, "Kurtadamlar çok fena," dedi. Sonra ne söylediğini yeni fark etmiş gibi Trish'e baktı. "Özür dilerim," diye mırıldandı. "Düşünemedim."

"Yeni olan başka ne var?" Sam sırtarak söyledi.

Trish'in gözüne girerek birkaç puan kazanmayı umuyordu ama Dean bacağına bir tekme daha atınca -bu sefer çok daha sertti- acıdan bir *ah!* sesi çıkardı ve bunun kazanmış olabileceği tüm soğukkanlılık puanlarına mal olduğunu anladı.

Trish bakışlarını masanın üzerine indirdi. "Annemi öldüren kurt adamla aynıydı."

"Kahretsin," dedi Dean. "Gerçekten çok üzgünüm."

Sam aceleyle, "Ben de," dedi ama tam olarak ne için özür dilediğinden emin değildi. Sadece yapılması gereken doğru şeyin bu olduğunu hissetmişti.

Trish konuştuğça kartları açmaya devam ediyordu ve Sam konuşmanın konusunu düşününce oyunu oynamaya devam etmek garip gelse de Dean gibi o da devam etti.

"Bir yaz ailem kamp gezisine çıkmıştı. Ben sadece dokuz yaşındaydım. Annemin erkek kardeşi Ryan amcam da gelmişti. Teyzemden yeni boşanmıştı ve depresyondaydı. Ailem kamp gezisinin onun biraz uzaklaşmasına, kafasını dağıtmasına yardımcı olabileceğini düşündü."

Sam tam olarak bilmiyordu ama yine de başını *salladı*, muhtemelen gerçekten bilen ya da en azından Trish'in neden bahsettiğini daha iyi anlayan Dean gibi.

"Gece yürüyüşüne çıktık. Babam yarasa ve belki de baykuş göreceğimizi umuyordu. Annem ve Ryan Amca da geldiler ama çok geçmeden babam kendini iyi hissetmediğini ve kampa dönüp yatacağını söyledi. O gitti ve birkaç dakika sonra annem de geri dönmeye karar verdi. Bir şey söylemedi ama sanırım babamın çadırına girip kendini kör edecek kadar içmeyi planladığından endişelenmişti. Babam hepimizin geri dönmesini istedi ama annem ona gece ormanı deneyimleme fırsatını kaçırmamın yazık olacağını söyledi. Gerçek şu ki, Ryan onu kontrol ettiği için ona kızıp bağırmaya falan başlarsa diye beni kamptan uzak tutmak istemişti muhtemelen. Babam annemin karanlıkta kampa dönüş yolunu tek başına bulmasından endişe etmiyordu. İkisi de deneyimli kampçılar ve yürüyüşçülerdi ve vahşi doğada kendi başlarının çaresine bakabilirlerdi. Ayrıca o gece dolunay vardı, yani görebilecekleri bolca ışık vardı."

Babasının her an kapıyı açıp içeri girmeyeceğinden emin olmak istercesine bir kez daha bodrum kapısına baktı. Bir dakikadan daha uzun bir süre geçtikten sonra hikâyesine kaldığı yerden devam etti, bir yandan konuşurken bir yandan da euchre oynamaya devam etti.

"Babamla yürüyüşe ne kadar devam ettik bilmiyorum. Belki yarım saat. Her neyse, yeterince uzun sürdü. Kampa döndüğümüzde..." Sözüünü yarıda kesti ve elinde kalan kartlara baktı, sanki ne için olduklarını hatırlamıyormuş gibi kaşlarını çattı. "Hani korku filmlerinde insanlar ne kadar uzakta olurlarsa olsunlar canavarın ormanda birine saldırdığını duyarlar ya? Biz hiçbir şey duymadık. Ne hırıltı ne de hırıltı. Çığlık yok. Sadece cırcır böcekleri cıvıldıyor ve gece kuşları ötüyordu, sanki her şey normalmiş gibi. Babam Ryan Amcakurt adamla savaşmaya ve annemi korumaya çalıştığını söyledi ama yanında tüfeği olmasına rağmen tek bir atış bile yapamadı. Lanet şey çok hızlıymış. Gümüş mermisi olmadığı için fark etmezdi. Kurt adam onunla işini bitirdiğinde annemin peşine düştü. Annem kaçmaya çalıştı ama kurt adam onu yakalayıp yere sermeden önce kamptan fazla uzaklaşmamıştı. Babamla benim olduğumuz yerin aksi yönüne doğru koştu. Kurt adamı bizden uzaklaştırmaya çalışıyordu."

Kartları masaya fırlatmadan önce bir süre daha baktı. Bir saniye sonra Dean de aynısını yaptı ve Sam de kardeşinin izinden gitti.

"Kurt adama ne oldu?" Dean sordu.

"Birkaç avcı - sizin türünüzden avcılar, normal türden değil - birkaç haftadır onun izini sürüyordu. Sonunda izini ve şafaktan önce öldürdüler. Gümüş bir bıçakla kalbine saplamışlar. Keşke onu birkaç saat önce bulsalar..."

Birkaç dakika boyunca hiçbiri konuşmadı. Sonunda sessizliği bozan Dean oldu.

"Teyzendi, değil mi?" dedi. "Kurt adam yani." Trish başını salladı.

"Avcılar bizi gün doğumundan bir süre sonra buldular.

Hâlâ kamptaydık, ikimiz de şok içindeydik. Bize anlattıklarına göre, insanlar kurt adama dönüştüklerinde akılsız hayvanlara dönüşüyorlarmış, içleri açlık, nefret ve öfkeden başka bir şeyle dolmuyormuş. Ama bilinçsiz bir yanları tehdit olarak gördükleri ya da kin besledikleri kişileri avlamaya yöneliyor." Zorla gülümsedi. "Teyzem ve eniştem pek de dostane bir boşanma yaşamadılar." Gülümsemesi soldu. "Susadım. Bir şeyler içmek ister misiniz?"

Kardeşler başlarını salladı. Trish masadan kalktı, lavaboya gitti, bir bardağa musluk suyu doldurdu ve kana kana içti. Sonra boş bardağı lavaboya koydu ve tezgâha yaslanıp kollarını kavuşturarak hikâyesine devam etti.

"Babam ilk başta avcılara inanmadı. Kim inanırdı ki? Ama sonunda onu iddia ettikleri şeyin doğru olduğuna ikna ettiler ve ölümleri bildirirken kurtadamlar hakkında hiçbir şey söylememesini tavsiye ettiler. O da kabul etti ve avcılar teyzemin cesedini kampımıza getirip... ona da bir hayvan saldırmış gibi gösterdiler. Onlar bunu yaparken babam ve ben uzak durduk. Annem ve Ryan'a olanlardan sonra, bu ikimizin de tanık olmak isteyeceği son şeydi. Sonra avcılar bize iyi şanslar dileyip gittiler. Pikabımıza bindik ve babam olanları rapor etmek için bizi kasabaya götürdü.

"Tahmin edebileceğiniz gibi sonraki birkaç gün oldukça korkunç geçti. Babam polise teyzemin evliliklerini düzeltmek için son bir çaba olarak kamp gezisine geldiğini söyledi. Onlara teyzemin

Şafaktan önce beni yürüyüşe çıkardı, böylece diğerleri uyurken güneşin doğuşunu birlikte izleyebilecektik. Geri döndüğümüzde herkesin ölmüş olduğunu söyledi ve biz de pikaba atlayıp kasabaya doğru yola çıktık. Polis ilk başta cinayetleri babamın işlediğinden şüphelendi ve sanırım onun hikayesini desteklemeseydim devam edebilirlerdi. Herkesi gömdükten sonra, avcılar nasıl olduğumuzu görmek için evimize uğradılar. Babam onlara avcı olmanın nasıl bir şey olduğu, herkesin sahte olduğunu düşündüğü canavarların kaçının gerçek olduğu ve kendisinin de nasıl avcı olabileceği hakkında onlarca soru sordu. Ama avcılar, babamın ne kadar üzüntü ve öfkeyle dolu olsa da onların izinden gitmek için fazla nazik bir adam olduğunu biliyorlardı. Babamın yerel bir üniversitede sanat dersleri vermesi avcılara bir fikir verdi. İşlerinde sık sık resmi görünümlü belgelere ve kimliklere ihtiyaç duyduklarını söylediler. Sahte kelimesini kullanmadılar, belki de cinayetlerden beri babamın yanından ayrılmayı reddettiğim ve benim önümde onları suçlu gibi gösterecek bir şey söylemek istemedikleri için. Bırakın bu işi doğru dürüst yapabilecek birini, bu tür belgeleri hazırlayacak birini bile bulmakta zorlandıklarını söylediler. Babam bu şekilde, kendi 'avcı destek' işinde çalışmaya başladı."

Bitirdikten sonra yutkundü. "Hâlâ çok susadım. Sanırım çok konuştum, ha?" Arkasını döndü ve su bardağını yeniden doldurdu.

Sam Trish için üzülyordu ama ne söyleyeceğini ya da ne yapacağını bilmiyordu. Kendi annesi Sam bebekken ölmüştü, bu yüzden Trish'in kaybına sempati duyuyordu ama tam olarak paylaştığını söyleyemezdi. Kendi annesini hiç tanıma fırsatı olmamıştı ama Trish annesi öldüğünde dokuz yaşındaydı. Bu nedenle, annesinin ölümü onu tahmin edebileceğinden çok daha fazla etkilemiş olmalıydı. Garip bir şekilde,

Yine de onu kıskanıyordu. En azından annesiyle dokuz yıl geçirmişti. İkisinin birlikte çekilmiş fotoğrafları, hatta belki de videoları vardı. Eğer öyleyse, onları zaman izleyebilecek ve annesinin sesinin nasıl çıktığını, nasıl hareket ettiğini, nasıl gülümsediğini bilecekti. Trish'in annesiyle *ilgili anıları* vardı. Onunsa hiç anısı yoktu, tek bir tane bile.

Trish lavabonun başında durmuş, sırtı onlara dönüktü ki bardak aniden elinde paramparça oldu.

"Ne düşündüğünü biliyorum Sam." Sesi değişmişti. Daha derindi, gırtlaktan geliyordu. "Beni kıskanıyorsun. Annen sen bebekken öldüğü için benden daha kötü durumda olduğunu düşünüyorsun. Ne var biliyor musun? Bu beni kızdırıyor."

Arkasını döndü. Gözleri vahşi bir sarıya dönüşmüş, tırnakları acımasız, çengelli pençelere uzamış ve ağzı keskin dişlerle dolmuştu.

"Çok kızgın."

Pençeli ellerini kaldırdı ve hırlayarak Sam ve Dean'e doğru koştu, ağzının kenarlarından tükürükler akıyordu, gözlerinde açlık parlıyordu.

Sam, kız ona saldırmadan önce *özür dilemeyi* düşünecek kadar zaman .

* * *

Sam önce deprem olduğunu sandığı bir uyandı ama bunun sadece Dean'in onu omuzlarından sarsması olduğunu hemen anladı.

"Uyandım," dedi Dean'i kendisinden uzaklaştırarak.

"Zamanı gelmişti! Neredeyse beş dakikadır seni sarsıyorum ama cevap vermiyorsun. Pes etmek üzereydim ve

kıçını en yakın hastaneye götür."

Sam hâlâ sersemlemiş bir halde etrafına bakındı. Bektan arabanın yolcu koltuğunda oturuyordu, emniyet kemeri takılmamıştı. Yolcu kapısı açıktı ve Dean dışarıda durmuş hem endişeli hem de kızgın görünüyordu.

"Sanırım . Özür dilerim." Kendini arabadan dışarı attı ve bacakları ağırlığının altında büküldüğünde neredeyse düşüyordu. Açık kapıya tutunmayı ve kendini dik tutmayı başardı, ama bu yakın bir şeydi. Vücudu sanki ıslak kumla doluymuş gibi ağır ve yavaş hissediyordu.

"Dostum, sende bir sorun var!" Dean söyledi.

"Ben iyiyim. Şey, hayır, değilim, ama sadece yorgunum. Arada bir her şey seni yakalıyor. Bu kasabada olup bitenleri hallettikten sonra, enerjimi geri kazanmak için ne kadar gerekirse o kadar uyuyacağım, tamam mı? O zamana kadar, idare etmek zorundayım."

Dean hâlâ mutlu görünmüyordu ama itiraz etmedi, Sam'e bu da yeterince iyiydi. Uyanık kalmak için savaşıymıyormuş gibi görünmeye çalışarak nerede olduklarını görmek için etrafına bakındı. Dean arabayı çakıllı bir bankete park etmişti. Üzerinde hiçbir çizgi olmayan dar, siyah taşlı bir köy yolunun iki yanında ağaçlar sıralanmıştı.

Arka yol, diye düşündü Sam. Muhtemelen kasabanın çok dışında değildir.

O anda rüyası aklına geldi, görüntüler ve duygular balyoz gücüyle zihnine çarpıyordu. Şaşkın bir nefes aldı ve Dean telaşlanmış görünüyordu. İlerlemeye başladı ama Sam ona el salladı.

"Ben iyiyim. Sadece yolculuk sırasında rüyamda gördüğüm şeyi hatırladım, hepsi bu."

Dean'in gözleri Sam'i inceler gibi kısıldı, doğruyu mu söylediğine yoksa durumunun gerçekten ne kadar kötü olduğunu örtbas etmeye mi çalıştığına karar vermeye çalışıyordu.

"Yine Trish'le ilgiliydi," dedi.

Dean biraz rahatladı. "Zorlu bir tane daha, ha?"

"Evet. Her şey gayet normal başladı. Annesinin ve amcasının nasıl öldüğünü bize anlattığında euchre oyunuyla ilgiliydi. Hatırladınız mı?"

Dean başını salladı. "Sanki dünmüş gibi." "Ama sonunda... garipleşti."

Bir an için Dean'in ona ne kadar tuhaf olduğunu soracağından korktu ama ağabeyi daha fazla ayrıntı istemediği için minnettardı.

Birkaç dakika konuşmadan birbirlerine baktılar. "Belki de deliliğin rüyalarını etkilemeye başlamıştır," dedi Dean.

"Bu iyiye işaret olabilir. Beynin halüsinasyon görmek yerine eski kötü rüyaları görmeye başlıyor. Belki zamanla onlar da kaybolur."

Sam, Frankenmutt'un cesedini arabaya taşırlarken gördüğü gölgeli figürü düşündü.

Şüpheli görünmemeye çalışarak, "Belki," dedi. Konuyu değiştirdi. "Peki neden buradayız?"

"Belki de son zamanlarda üşüttüğün için bu kadar yorgunsun," dedi Dean. "Burnun sümükle tıkanmış olmalı, yoksa neden burada olduğumuzun kokusunu alırdın."

Sam kaşlarını çattı, burnundan derin bir nefes çekti ve anında pişman oldu. Arabanın dışında duruyor olmalarına rağmen Frankenmutt'un kokusu baskın geliyordu. Sam belki de Dean haklıydı ve bir sorun vardı diye düşündü. Nasıl

Canavarın çürümüş kokusunu başka nasıl fark edebilirdi ki? Bir insanın *bu kadar* uykulu olması mümkün müydü? Belki de yine delirmişti. Zihni ona olmayan şeyleri gördüğünü ve duyduğunu düşündürebiliyorsa, belki de olan bir şeyi algılayamamasına neden olabilirdi. Bu düşünce pek de rahatlatıcı değildi.

Sam, "Sanırım Frankenmutt'a veda edeceğimiz yer burası," dedi.

"Stinkenstein. Adını değiştirdim. Ve evet, eğer çürüyen cesedini yakında , onun Frankenfunk'ını üzerimizden asla atamayacağız."

Sam kardeşine bir bakış attı. "Franken isimleriyle çok fazla eğleniyorsun."

"Bu işte, alabildiğin her avantajı alırsın. Hadi, cesedi ormana taşımama yardım et. Sonra da motele dönüp birer düzine duş alırız."

"Sence onu yakmalı mıyız?"

Dean başını salladı. "Evet. Şimdiye kadar tekrar ayağa kalkıp insanların boğazını başlayacağına dair bir işaret göstermedi ama neden riske girelim ki? Hiç yakmak kokuyu yok eder, umarım."

"Kulağa bir plan gibi geliyor. Frankenstein filmlerinde ateş her zaman işe yarar, değil mi?"

"Ben de öyle düşünüyordum. Yine de ateş hemen her şeyi öldürür. İşin güzelliği de bu."

Kardeşler arabanın arkasına yöneldiler ve Dean anahtarı bagaj kilidine soktu ama hemen çevirmedi. "Önümüzdeki birkaç dakika boyunca ağzından nefes almayı denemek isteyebilirsin."

Sam başıyla onayladı ve Dean anahtarı çevirmeye başladı. Telefonu çaldı. Anahtarı kilitte bırakarak telefonunu çıkardı ve cevap verdi. "Alo?" Dinledi, sonra Sam'e baktı. "Evet, ben o. Bu kim?" Biraz daha dinledi. "Tabii, evet, kısa zamanda orada olacağım." Bağlantıyı kesti ve telefonu tekrar cebine soktu.

"Kimdi o?" Sam sordu.

"Yerel polis. Lyle Swanson'a bıraktığımız kartı cesedinin üzerinde buldular. Solmuş, kurumuş cesedinde. Budama'nın bir kurbanını daha bulduk."

"Sence Çift Başlı onu iade-i ziyarette bulunmuş mudur?"

"Benim tahminim de bu yönde. Bu canavarları her kim yapıyorsa, sanki bir montaj hattı varmış gibi. Gidip Stinkenstein'ı yakalım ve Lyle'in evine gidelim."

Dean anahtarı çevirdi ve bagaj açıldı. Pis bir koku dalgası onlara sert bir duvar gibi çarptı ve iki kardeş de geriye doğru birkaç adım attı.

"Onu orada, bagajda yakamaz mıyız?" Sam sordu.

"Cazip ama bu sırada arabayı havaya uçurabiliriz. Bu büyük bir kayıp olmaz," diye ekledi Dean. "Hadi, bu işi ne kadar çabuk bitirirsek o kadar iyi."

Sam başıyla onayladı ve işe koyuldular. Pis kokunun iyi bir yanı vardı: en azından onu uyanık tutuyordu.

* * *

Conrad bir zamanlar Kingston Bisikletleri'nin deposu olan yerde çırılçıplak diz çökmüştü. Tesiste elektrik yoktu ve uzun süredir de .

ama bu onu rahatsız etmiyordu. Deponun pencereleri kirli ve çizgiliydi ama ihtiyaçları için yeterince ışık süzölüyordu. Ayrıca, elektrik ışığı Conrad için hâlâ yeni bir şeydi. Uzun yaşamının büyük bölümünde mum ya da lamba ışığıyla idare etmişti. Dünyanın değişmiş olması onun da değişmek zorunda olduğu anlamına gelmiyordu. Bazen eski yöntemler en iyisiydi.

Örnek olarak, önündeki kirişlerden sarkan bir domuz yavrusu gösterilebilir. Hayvanı birkaç gün önce yerel bir çiftçiden satın almış ve deponun bir köşesinde, üzerine saman serpilmiş talaş yatağında bağlı tutmuştu. Hayvanın bol miktarda yiyecek ve su almasını sağlamıştı - sağlıklı ve güçlü olması önemliydi - ve fırsat bulduğunda, biraz egzersiz yapması için onu kısa yürüyüşlere bile çıkarmıştı. Şimdi bir ipin ucunda sallanıyordu, kıpırdanıyor ve ciyaklıyordu, arka toynakları sıkıca bağlıydı, başı yere dönüktü. Conrad hayvanın çıkardığı seslere aldırımıyordu. Aksine, onları takdir ediyordu, çünkü bunlar yaşamın sesleriydi ve domuz yavrusu ne kadar çok yaşam barındırırsa o kadar iyiydi.

Conrad'ın yanında getirdiği aletler basitti. Çok eski ve çok kullanılmaktan yıpranmış bir taş kâse ve bıçak, her ikisi de eski rünlerle süslenmişti. Eğer orada bir dilbilimci olsaydı, bu rünlerin İskandinav halkının kullandıklarına benzediğini fark edebilirdi ama bu semboller onlardan yüzyıllar öncesine dayanıyordu. Kase, kıvranan domuz yavrusunun tam altında duruyordu ve yanında duran bıçak kuzeyi gösteriyordu. Kaseye Açlık, bıçağa ise Kıtlık adı verilmişti.

Conrad gözlerini kapadı, başını eğdi ve sonra saygılı bir sesle konuştu. Kullandığı dil Eski İskandinav dilinin bir öncüsüydü.

"Hel, *Frau Holle*, Karanlık Ana, Mezarların Koruyucusu, Bitmeyen Gecenin , en değersiz hizmetkârlarınızdan gelen bu kurbanı kabul etmeniz için size yalvarıyorum."

Bu özel kurban, Conrad'ın doğumundan çok önce, eski günlerde yapılanlar kadar ayrıntılı değildi. O zamanlar tüm köyler domuz ve at kurban eder, eti büyük pişirme çukurlarında kaynatır ve hayvanların kanını tanrıların heykellerinin üzerine serperdi. Köylüler eti yer, bal likörü içer ve iyi bir yıl ve barış için dua ederlerdi. Bazı köylerde her dokuzuncu yılda dokuz gün süren bir *blotan ya da* kurban bayramı düzenlenir, bu bayramda erkekler de dahil olmak üzere her türden dokuz erkek kurban edilir ve cesetleri tapınağın yakınındaki ağaçların dallarına asılırdı. En dindar köyler erkek, kadın ve çocuk olmak üzere doksan dokuz kişiyi kurban ediyordu ve Conrad onların bağlılığına hayranlık duysa da, çok az köy her dokuz yılda bir nüfusunun bu kadar büyük bir kısmını kaybetmeye dayanabilecek kadar büyüktü.

Conrad yapmak üzere olduğu gibi ayinlerin gerçek olmaktan çok sembolik olduğunu biliyordu ama Hel'e üç yüz yıldan fazla hizmet etmişti ve karanlık tanrıçanın, modern dünyada küçültülmüş bir kurbanın gerekliliğini anlasa da, hizmetkârlarından hâlâ temel şeyleri doğru yapmalarını, deyim yerindeyse T'lerinin üstünü çizip l'larının noktalarını koymalarını beklediğini biliyordu.

Gözlerini açtı, *Famine*'i aldı ve bıçağın ucunu vücudundaki kutsal dokuz yaşam noktasına dokundurdu: cinsel organlar (yaşamın kaynaklandığı yer), kalp (kan pompalar), burun, ağız ve her iki akciğer hepsi nefes almakla ilgilidir), mide (yiyecekleri sindirir), alın (arkasında beyin bulunur) ve son olarak sağ el (silahları ve aletleri tutan

savaşmak, avlanmak ve inşa etmek için). Sol eliyle Kıtık'ı tutarken, sağ avucunun etine tek bir rün kazıdı. Modern İngilizce konuşan biri için bu sembol büyük bir X'e benziyordu ama hediye anlamına gelen *gebo* kelimesini temsil ediyordu. Conrad kanın güçlü bir şekilde akmasını bekledi ve ardından avucunu domuz yavrusunun yan tarafına bastırdı. Kıtık'ı sağ eline döndürdü, taş sapı sıkıca kavrayarak kanının bulaşmasını sağladı, ardından *gebo* rününü domuz yavrusuna kazıdı - hayvan şimdi dehşet içinde ciyaklıyordu - ta ki kanı kendi kanıyla karışıp ikisini mistik bir şekilde birbirine bağlayana kadar. Conrad ve domuz yavrusu artık birdi ve onun hayatını feda etmesi, kendisinininkini feda etmesinin yerine geçecekti. Tabii her şeyi doğru yaptıysa. Aksi takdirde, Hel domuz yavrusuyla birlikte onun da canını alacaktı. Üç asır sonra bu ayini uykusunda bile yapabilirdi ama bu hata yapamayacağı anlamına gelmiyordu ve en küçük bir hata bile leydisini üzebilirdi. Yaptığı fedakârlığı yetersiz bulursa, ona hâlâ ihtiyacı olduğu için onu affedeceğini umuyordu.

Sabit tutmak için domuz yavrusunun boynunun arkasından tuttu ve sonra tek bir hızlı, pratik hamleyle hayvanın boğazını kesti. Kan yaradan aşağıya, Hunger'ın içine aktı. Conrad bıçağı ıslatmak için akıntının altında tuttu ve ardından vücudunun kutsal dokuz noktasının her birine doğru sallayarak domuz yavrusunun kanını üzerine sıçrattı. Ardından Kıtık'ı yere, Açlık'ın yanına koydu, yaralı elini kalbinin üzerine bastırdı, gözlerini kapadı ve bekledi. Kan sıçrama sesi azaldıkça dinledi, bir damlaya dönüştü, sonra aralıklı damlalara yavaşladı. En sonunda durduğunda gözlerini açtı.

Açlık koyu kanla doluydu ama Conrad izledikçe seviye düşmeye başladı. Birkaç dakika içinde kan gitmiş, taş tarafından emilmişti. Gülümsedi. Hel onun kurbanını kabul etmişti.

Başını öne eğdi.

", Brennan'a iki adam geldi. Planlarımıza müdahale etmek niyetinde olduklarına inanıyorum ve bize daha fazla zorluk çıkarmadan önce onları öldürebilmek için izlerini sürebileceğim araçlar istiyorum."

Başka biri Hel'den iki adamı öldürmesini isteyebilirdi ama karanlık kraliçenin hizmetkârlarının kendilerine güvenmelerini tercih ettiğini biliyordu. Tanrılar kendilerine yardım edenlere yardım eder.

Birkaç dakika boyunca hiçbir şey olmadı ve Conrad hanımının onu terk ettiğinden korkmaya başladı. Sonra zihninde bir sesin fısıldadığını duydu, kelimeler donmuş bir gölün buzlu yüzeyinde esen bir gece yarısı rüzgârı gibiydi.

Öyle de olacak.

Avucuna oyduğu rün, basit bir kesiğin neden olabileceğinden çok daha şiddetli bir acıyla patladı. Soğuk bir acıydı ama o kadar güçlü bir soğuktu ki ateş gibi yakıyordu. Dişlerini sıktı ve elini göğsünden çekti. Kendisine oyduğu X işaretinden hâlâ fışkıran kanın donarak kıpkırmızı bir buza dönüşmesini izledi. Acı daha da kötüleşti ve soğuk hissi vücuduna yayıldı. Titremeye başladı. Soğuk hissine rağmen, acıya dayanmak için savaşıırken ter döküyordu. Sonunda, acı o kadar kötüleşmişti ki, sol eliyle Famine'i yakalayıp sağ elini kesmeyi düşünürken, his azalmaya başladı. Birkaç dakika içinde acı yok oldu ve geride sadece donuk, uzak bir zonklama bıraktı.

Avucunu inceledi. Kan gitmiş ve yara iyileşmiş, geride X şeklinde siyah bir iz kalmıştı. Conrad deneysel olarak elini düz bir şekilde önünde tuttu. Soğuğun geri döndüğünü hissetti ama bu sefer çok daha az acı veriyordu ve sadece rünün sol kenarındaydı. Elini sola doğru hareket ve soğuk tüm rune'u kaplayana kadar daha da yayıldı. Gülümsedi. Hel ona iki işgüzarın izini sürmesi için bir pusulaya eşdeğer bir şey vermişti. Rün gerçekten de artık bir *gebo*'ydu, *bir* hediye idi ama artık tanrıçaya değil, tanrıçadan gelen bir hediye idi.

Minnettarlıkla başını eğdi. "Sonsuz karanlığınıza şükürler olsun leydim."

Ayağa kalktı, ava başlamaya hazırdı. Sonra ayın sırasında kan sıçramış olan vücuduna baktı. Belki de önce kendini temizlemeliydi. Boş taş kasenin üzerinde sallanan ölü domuz yavrusuna baktı. Belki de biraz yiyecek için bu fırsattan yararlanmalıydı. En son ne zaman yemek yediğini hatırlamıyordu ve çiğ domuz yüreğini *çok* severdi.

, Famine'i aldı ve kesmeye başladı.

* * *

"O polislerin bize nasıl tepki verdiğini gördün mü?" Dean sordu. "Şimdi buna neden pis pis bakmak dediklerini anlıyorum. Kokuyoruz!"

"En azından biz olay yerini kontrol ederken bizim pis kokumuz onları evden uzak tutar," dedi Sam. Yolda Sam için bir kahve daha almak üzere durmuşlardı ve şimdi onu yudumluyordu.

"Buna gerek yok," dedi Dean. "Onlar zaten salgından sorumlu olduğunu düşündükleri vebaya yakalanma konusunda çok endişeliler.

Budama. Burada gerekenden daha fazla zaman geçirmek istemiyorlar."

"İŖe yarayan neyse," dedi Sam ve kahvesinden bir yudum daha aldı. "Yani, çıkmak için o kadar aceleleri vardı ki, Lyle'ı sorgulamak için gazeteci kılığına giren ajanların mantığını sorgulamadılar."

Lyle'in mutfağında durdular. Adli tabip çoktan gelip gitmişti ama Lyle'in cesedi "ajanların" incelemesine fırsat vermek için henüz kaldırılmamıştı. Yerde oturuyordu, sırtı bir dolabın kapağına dönüktü, solmuş bir kabuktu, parşömen kuruluğundaki derisi kemikler üzerinde gerilmişti.

Dean, "*Bu* suç mahallini okumak için adli tıp uzmanı olmanıza gerek yok," dedi. "ift Başı arka kapıyı kırmış, Lyle'in yaşam enerjisini emmiş, sonra da kaçmış. Lyle'in ölümünü kimin bildirdiğini merak ediyorum."

"Biz yürürken dışarıda birkaç polisin konuştuğunu duydum. Görünüşe göre ift Başı peşine düştüğünde Lyle arka bahçesindeki çöpleri topluyormuş. Belli ki hiç bitirememiş. Daha sonra rüzgar çıkmış ve çöpleri komşusunun bahçesine savurmaya başlamış."

"Anladım. Komşu çok kızgın ve Ŗikayet etmeye hazır bir şekilde geliyor ve bizim Lyle'ı erik haline getirilmiş buluyor."

"Evet." Sam kahvesine bir kez daha vurdu.

Dean bir insanın aşırı dozda kafein almadan önce ne kadar espresso eklenmiş kahve içebileceğini merak ediyordu. Gerçi Sam herhangi bir belirti yaşıyor gibi görünmüyordu. Şimdiye kadar içtiği onca kahve sistemini aşırı yüklenmeye itmemişti. Hatta onu zar zor uyanık tutmuştu. Yine de Sam'in kendini hasta etmediğinden emin olmalıydı.

Sam'in kahvesinin kokusunun üzerlerine sinmiş olan rahmetli Frankenmutt'un kokusunu hafifleteceğini ummuştu ama karışan kokuları daha da mide bulandırıcı buldu. Kombine kokular Sam'i rahatsız etmiyor gibiydi ama Dean bunun iyi bir řey mi yoksa kötü bir řey mi olduğunu bilmiyordu. Yıllar boyunca Sam davranışlarını řu ya da bu şekilde değiştiren bir dizi deneyim yaşamıştı ve Dean'in artık kardeşi için normalin ne olduğundan emin olmadığı noktaya gelmişti. Konuřacak biri olduğundan değil. Yıllar içinde kendi bilyelerinden birkaçını kaybetmişti. İkisinin bir arada kalmasının nedenlerinden birinin de bu olduğunu dūřünüyordu. Elbette aileydiler ama aynı zamanda neredeyse alışkanlıktan birbirlerini ayakta tutuyorlardı. Eđer şimdi bu kadar kötüyseler, yaşlandıklarında nasıl olacaklarını merak ediyordu. Altın yıllarına ulaşacak kadar uzun yaşayacaklarının garantisi yoktu. Avcıların emeklilik için para biriktirmeye hiç zahmet etmemelerinin bir nedeni vardı. Biriktirmeleri gereken tek řey cenaze masraflarıydı. Ve bu bile şüpheli bir öneriydi, çünkü öldüklerinde - bir vampire ya da başka bir řeye dönüşmek yerine gerçekten öldüklerini varsayarsak - toprağa vermek için yeterince kalmayabilirlerdi.

Dūřüncelerinin hastalıklı bir hal alması -mesleki bir tehlike- kaçınılmaz olarak Bobby'yi dūřünmesine neden oldu. Onun için Florida'da ev yoktu. En azından Sam'le birlikte Bobby'yi gömebilmiş, önce kemiklerini yakmışlardı, böylece intikamcı bir ruh olarak geri gelme ihtimali kalmamıştı. Ceketinin cebine uzandı ve Bobby'nin matarasına dokundu. *Seni özlüyorum*, diye dūřündü. Bir an için şişenin metali parmaklarının altında ısınır gibi oldu, sonra bu his kayboldu ve bunu hayal gücü olarak değerlendirdi.

Dean, "Hem Çift Başlı hem de Frankenmutter kurbanlarının yaşam gücünü emiyor," dedi. "Birbirlerine benzemiyor ama temelde aynı tür canavarlar."

"Onlar farklı bedenlerin kombinasyonları," diye belirtti Sam. "Yani bu anlamda birbirlerine benziyorlar."

"Yani kesinlikle çılgın bir bilim adamı tipi arıyoruz."

"Ya da çılgın bir büyücü. Bilimin tek başına böyle canavarlar yaratmasına imkan yok."

Dean, "Belki de sorumlu kişi her iki tarafa da sallanıyordur," diye önerdi.

"Yani neyle uğraşıyoruz? Bir sorcentistyle mi?"

Dean kardeşine bir bakış attı. "Şu andan itibaren tuhaf lakaplar bulmayı bana bırak, tamam mı?"

"Peki." Sam bir an için düşündü. "Eğer elimizdeki şey bilim ve büyü'nün yeni bir birleşimiye, bu Leviathan'ın karşı koyamayacağı bir şey olabilir."

"Yani aslında Leviathan kriptonitini bulmaya çok yaklaşmış olabiliriz." "Leviathanite mi?"

"Ciddiyim."

* * *

"Gerçekten çok güzelsin, biliyorsun. Aslında, bir başyapıt olduğunuzu söyleyecek kadar ileri gidebilirim."

Harrison, Byron'ın kendi ikramından bir ısırık daha almasını izledi. Her kafada iki çikolata vardı, her el için bir tane ve neredeyse mükemmel bir uyum içinde yediler, şekeri aynı anda ağızlarına , ısırıldılar, çiğnediler ve yuttular. Harrison

Beyinlerini birbirine bağlamak için hiçbir şey yapmamışlardı, bu yüzden senkronize hareketlerinin fizyolojik bir temeli olmadığını biliyordu, bu da onları izlemeyi daha da büyüleyici hale getiriyordu, özellikle de çikolatayı dağıtan dört el varken. Başların yutkunmakta zorluk çekmediğini görmekten memnundu. Byron'ın yaratıcılığının en zor kısımlarından biri her iki kafayı tek bir sindirim kanalına bağlamak olmuştu. NuFlesh olmasaydı bu imkânsız olurdu, Harrison'ın Conrad'dan aldığı mistik güçlendirmelerden bahsetmiyorum bile. Sonuç olarak, oldukça memnundu. Bir dahaki sefere, belki de üç kafa deneyecekti - bir şapka numarası.

Byron yemek yerken kulübenin zemininde bağdaş kurmuş oturuyor, Harrison da yanında bir şok tabancasıyla kapının yanında durmuş onu izliyordu. Harrison silahı Byron üzerinde çalışmaya başlamadan önce internetten sipariş etmişti, yarattığı biraz hırçınlaşmaya karar verirse diye. Silahın verdiği elektrik Byron'a ciddi bir zarar verecek kadar güçlü değildi ama zihinsel seviyesi bir bebeğinkinden biraz daha yüksek olduğu için elektrik şokunun verdiği acı onu terbiye etmeye yetiyordu. Çikolata çok daha etkili sonuçlar verdiğinden, Harrison'ın şok tabancasını kullanması nadiren gerekmişti. Byron yemekten beslenmiyordu ve çikolata da şu anda varlığının merkezinde yanan açlığı gidermek için hiçbir şey yapmıyordu ama tadı güzeldi ve bu da onu mükemmel bir motivasyon aracı yapıyordu. Byron'ı bulmak ve kulübeye getirmek çocuk oyuncağıydı. Harrison'ın tek yapması gereken Legacy Center'ın arkasındaki ormanda dolaşmak, paketlenmemiş bir çikolatayı havada sallayarak "Tatlım için bir anlaşmam var!" diye seslenmekti, ta ki Byron ağzının suyu akarak ona doğru gelene kadar. Bundan sonra Byron, Harrison'ı şehrin merkezine kadar takip edecekti.

Yolculuğun sonunda ikolata. Yine de Harrison çok tabancasını elinden bırakmadı. eker güzeldi ama birkaç milyon volt elektriğın yerini tutamazdı.

Oğulları için biraz endişeliydi. Kulübeye giderken Byrona iyice bakma fırsatı bulmuştu ve bedeni tahmin edilebileceğı gibi ormanda dolaşmaktan kirlenmiş ve çizilmiş olsa da, Harrison yeni başlayan çürümenin ilk belirtilerini de fark etmişti. Sadece orada burada birkaç yama vardı ama bu, eserinin fazla zamanı kalmadığı anlamına geliyordu. Bir hafta, belki de en fazla iki hafta. Çürüme kötüleştikçe Byron'ın açlığı da artacak, onu canlı yaratıklar aramaya ve yaşam enerjilerini emmeye itecekti. Bunu yapmak çürümesini bir süreliğine durdurabilirdi ama bu sadece geçici bir infaz ertelemesi olacaktı. Ölüm kaçınılmaz olarak ona gelecekti.

"Bu çok utanç verici. Ama bir de şu açıdan bakın: kısa bir süreliğine de olsa Drain'den kaçmayı başardınız."

O konuşurken Byron'ın kafalarından hiçbirisi ona bakmadı. İkramlarını bitirmeye çok odaklanmışlardı. Dağınık bir zevkle yiyorlar, ısırdıklar arasında çikolata bulaşmış dudaklarını şapırdatıyorlar ve Harrison'a neredeyse mırıldanıyormuş gibi gelen bir şekilde sessizce mırıldanıyorlardı.

Conrad'ın Byron'ı getirme talebine uymuştu ama kadim simyacıyla işbirliği yapma niyeti bu kadardı. Conrad Harrison'a gerçekte kim olduğunu hiç söylememişti ama bunu öğrenmek için büyük bir çaba harcamasına gerek yoktu. Tanrı aşkına, adını bile değıştirmemişti! Hızlı bir internet araması işe yaramıştı. Yine de, Dippel'in kim olduğu ve sahip olduğu korkunç bilgiler göz önüne alındığında bile, Harrison ondan korkmuyordu. Yaşlı adam uzun ve güzel bir koşunun tadını çıkarmıştı ama artık görevi başka birinin devralmasının zamanı gelmişti. Harrison gibi birinin. Ve Byron bunu yapmasına yardım edecekti.

Conrad döndüğünde, Harrison öğle yemeği için Byron'a servis yapacaktı. Tek yapması gereken bir yol bulmaktı-

Kulübenin kapısı açıldı.

"Merhaba Harrison." Her zamanki gibi kusursuz giyinmiş olan Conrad içeri adımını attı ve Harrison yer açmak için geri çekildi. Bakışları Byron'a odaklandı ve burnu tiksintiyle kırışsa da -Harrison çocuklarının şu anda en taze halleriyle kokmadıklarını kabul etmek zorundaydı- memnun görünüyordu. "Mükemmel iş."

Harrison, "Müşteri hizmetlerimle gurur duyuyorum," dedi. "Ne de olsa cenaze sektörünün merkezinde bu ."

Conrad'ın bu kadar çabuk dönmesini beklemiyordu ve adamın ortaya çıkışı onu şaşırtmıştı. Silah olarak kullanabileceği bir şey var mı diye kulübenin etrafına hızlıca bir göz attı ama sarmal bir hortum, paslı bir çim fıskiyesi ve eski bir torba turba yosunu dışında kulübe boştu. Byron orada uyumaya ilk başladığında Harrison onun için tehlike oluşturabilecek her şeyi ortadan kaldırmıştı. Yani ne keskin bahçe aletleri, ne çekiçler, ne de baltalar vardı.

Bir iş adamı olarak, dikkatlice düşünülmüş bir planın değerine inanıyordu. Ne de olsa bu onun başlıca satış araçlarından biriydi. Otoyoldaki bir reklam panosunun parasını bile ödemişti; panoda bir tabutun içinde ayakta duran, ellerini coşkulu bir sevinçle başının üzerinde tutan, sırıtan bir adam karikatürü ve üzerinde büyük harflerle şu slogan yer alıyordu: "Önceden Planlamak Eğlencelidir!" Tabutun altında daha küçük harflerle: "Yatmadan önce zihninizi dinlendirin. Brauer Miras Merkezi." Ancak bir plana sahip olmak ne kadar önemliyse, bazen doğaçlama yapmak da o kadar önemliydi.

Harrison Conrad'a döndü, şok tabancasını adamın boynunun yan tarafına dayadı ve cihazı çalıştırdı. Ozon ve yanmış et kokusunun eşlik ettiği yüksek bir çatırtı sesi duyuldu. Conrad'ın vücudu sarsıldı ve titredi ve Harrison şok tabancasını adamın boynuna bastırarak ona ekstra güçlü bir doz verdi. Adamın yeteri kadar çektiğini anladığında Harrison silahı çekti, kolundan tuttu ve onu Byron'a doğru itti. Conrad yaratığa doğru tökezledi, ayağını kaybetti ve tam onun önünde yere düştü. Byron'ın her iki yüzünde de endişe ifadesi belirdi ve şaşkınlık ve korku içinde bir çift korkmuş maymun gibi kükremeye başladı.

"Boşaltın onu!" Harrison bağırdı. "Kurutun onu!"

Byron'ın ikinci kafası -Harrison'ın orijinal bedene eklediği ve garip bir açıyla asılı duran kafa- ona boş boş baktı ama orijinal kafanın gözleri kurnazlıkla kısıldı. Vücudun o tarafı çikolatalarından geriye kalanları bıraktı ve ellerini Conrad'ın üzerine vurdu. İkinci kafa sonunda ne olduğunu anladı ve o da elindekileri bırakıp Conrad'ı yakaladı.

Harrison acımasız bir memnuniyetle sıırttı. Bu iş umduğundan da iyi gidiyordu. Her şey birkaç dakika içinde bitecek ve o küstah heriften sonsuza dek kurtulacaktı.

Conrad, biraz dağınık görünüyordu ama paniklemiş değildi, takım elbisesinin iç cebine uzandı ve bir zarf çıkardı. Zarfı açtı ve içindekileri Byron'ın suratına fırlattı. İnce sarı bir toz küçük bir bulut halinde dışarıya doğru yayıldı ve Byron'ın iki kafası da bunu soludu. İkincisi hapşırdı.

Conrad, "Dur," dedi.

Byron kaskatı
kesildi. "Bırak
beni."

Byron dört elini de Conrad'ın üzerinden çekti. Conrad kendini ayağa kaldırdı, pantolonunu düzeltti ve kravatını düzeltti.

"Cesur bir çabaydı, Harrison, ama elektrik, bana karşı mı? Lütfen! Benjamin Franklin daha babasının gözünde bir kıvılcım bile yokken ben elektrikle çalışıyordum." Byron'a bakmadan, "Ayağa kalk," dedi ve Harrison'ın yarattığı ayağa . Ama sonra Harrison artık kendi yarattığı olmadığını düşündü, değil mi?

"Nasıl söyledin, Harrison? Oh evet." Conrad cenaze levazımatçısına yavaş ve hınzır bir gülümseme verdi. "'Boşalt onu. Kurutun onu."

Byron ilerlemeye başladı ve Harrison sonunda ölümün nasıl bir şey olduğunu öğreneceğini biliyordu. Bunu beklediği kadar sabırsızlıkla beklemediğini fark edince şaşırdı.

DOKUZ

Winchester kardeşler Çift Başlı'yı aramak için Lyle'in evinin arkasındaki ormana doğru ilerlediler. Artık neyle karşı karşıya olduklarını daha iyi bildikleri için daha iyi silahlanmış olarak gelmişlerdi. Dean hem Colt'unu hem de Winchester 1887 av tüfeğini, Sam ise Beretta'sını ve Baykal'ın testereli çift namlulu av tüfeğini taşıyordu. Her ikisinin de yedek tabancalarının yanı sıra KA-BAR bıçakları ve bol miktarda ekstra cephaneleri vardı. Ayrıca her ikisi de birkaç işaret fişegi taşıyordu. Frankenmutt kuru bir çıra yığını gibi havaya uçmuştu ve Çift Başlı'nın o kadar yanıcı olup olmayacağını bilmeseler de, işaret fişeklerinin ekstra sigorta olduğunu düşündüler. *Ayrıca Dean belki de filmlerdeki gibi ateşten korkacağını söylemişti. Bilirsiniz, "Ateş kötüdür!"*

Yürürlerken Sam esnememek için kendini zor tutuyordu. Dean'in kendisi için endişelenmesini istemiyordu ve ağabeyinin onu izlediğini biliyordu. Dean'e yorgunluğunun önemli bir şey olmadığını söylemesine rağmen, Sam basit bir yorgunluktan daha fazla bir şey olup olmadığını merak etmeye başlamıştı. Ne yaparsa yapsın tam olarak uyanmayı başaramıyordu. Ne uyku ne de bol miktarda kafein işe yaramış gibi görünüyordu. Kendini yavaş hissediyordu, sadece fiziksel olarak değil,

Ama zihinsel olarak da, sanki damarlarında kan yerine melas akıyormuş gibi. Eğer Çift Başlı'yı bulurlarsa, Sam yeterince hızlı tepki veremeyeceğinden ve kardeşinin ölümüne neden olacağından endişe ediyordu. Tüm bunlara ek olarak, Frankenmutt'un onu ısırıldığı yer yeniden acımaya başlamıştı. Attığı her adımda yarası zonkluyordu ve topallamamak için çaba sarf ediyordu. Henüz yarayı muayene etmemişti; kardeşi , bir şeylerin ters gittiğini fark etmeden bunu yapamazdı.

-Ama durumun pek de iyi görünmediğini hissediyordu.

Dean'in daha önce söylediklerini, deliliğinin içe dönmüş olabileceğini ve bu yüzden Trish'le ilgili kâbuslar gördüğünü düşündü. Eğer bu doğruysa, belki de hem yorgunluğu hem de bacağındaki ağrı deliliğin ek belirtileriydi. Bacağındaki ısırik acımayı kesmişti ve normal bir şekilde iyileşiyor gibi görünüyordu, öyleyse neden aniden tekrar başlasındı? Ya halüsinasyonlar *görüyorsan* ama bu sefer bir şeyler *görmek* yerine onları *hissediyorsan*?

Unut gitsin, dedi kendi kendine. *Her seferinde bir sorun. Önce Çift Başlı'yı indirelim, sonra bacağım için endişelenebilirim.*

"Yeni canavarları avlamaktan nefret ediyorum," dedi Dean. "Çok öngörülemez." "İyi tarafından bakarsak, iki başlı, dört kollu çıplak bir adam

fark edilmesi yeterince kolay olacak." Sam söyledi.

"Bu da başka bir şey: Çift Başlı'yı yapan çılgın bilim adamı en azından ona bir şort giydirecek kadar düşünceli olamaz mıydı? Bize saldırdığında canavar çükünün rüzgarda sallanmasını gerçekten görmek istemiyorum."

Frankenmutt'u tuzağa düşürmek için kullandıkları tekniğin aynısını denemeyi düşünmüşlerdi - Sam'in telefonunu ağlayan bir bebeği taklit etmek için kullanmak - ama

buna karşı karar verdi. Bir kere, Çift Başlı az önce Lyle'in yaşam enerjisinden güzel bir öğün yemişti, bu yüzden bir süre daha acıkmama ihtimali yüksekti. Diğer yandan, Frankenmutter'un aksine Çift Başlı insandı ya da en azından öyleydi ve ne kadar zeki olduğunu söylemek zordu. Lyle'in anlattıklarına bakılırsa, yaratık en azından kısmen hayvani davranıyor gibiydi - yoksa neden güpegündüz Lyle'in çöpünü karıştırıp atıştırmalık bir şeyler arasın ki? Ama en azından bir dereceye kadar kurnazlığını korumak zorundaydı ve içgüdülerini görmezden gelmesine neden olacak bir açlık olmadan, bebek ağlamalarının bir tuzağın parçası olduğunu anlaması için iyi bir şans vardı. Bu yüzden işleri eski yöntemlerle karar vermişlerdi: Ormanda yürüyüp kendilerini Çift-Başlı'nın tok olmasına rağmen vazgeçemeyeceği kadar cazip bulacağı bir çift yemek olarak sunacaklardı.

"Muhtemelen bir... bir..." Sam aradığı kelimeyi hatırlamakta . Net düşünmek giderek daha fazla çaba gerektirmeye başlamıştı. "...bir yerde bir *sığınağı* vardır. Yılın bu zamanlarında hava karardıktan sonra oldukça soğuk olur ve geceyi geçirebileceği bir yere ihtiyacı vardır."

Dean kaşlarını çattı ve Sam kardeşinin onun sözel tereddütlerini fark ettiğini biliyordu. "Muhtemelen bir mağara değildir. Burası mağaraya pek uygun bir yer değil. Ben eski bir ahır ya da belki terk edilmiş bir ev diyorum."

"Kulağa hoş geliyor. Gözümüzü dört açalım derim-"

Arkalarında bir dal kırıldı. Ses hiç de yüksek değildi ve başka biri olsa görmezden gelebilirdi ama Sam ve Dean'in içgüdüleri yıllar içinde jilet gibi keskin bir hale gelmişti. İkisi birden döndüler, tüfeklerini kaldırdılar ve ateş etmeye hazırıldılar...

... kendilerini gözleri fal taşı gibi açılmış ve çok şaşırılmış bir tavşana bakarken bulurlar.

Tavşan kuyruğunu kıstırıp çalıların ve dağınık yaprakların arasından zikzak çizerek koşmaya başlamadan önce bakışmaları sadece birkaç saniye sürdü.

Dean Sam'e döndü ve sıırıttı. "Neden birden kendimi Elmer Fudd gibi hissettim?"

Sam tam cevap verecekti ki içgüdöleri tekrar devreye girerek bir uyarı çığılığı attı. Dönmeye başladı ama çok yavaştı ve bir şey göğsüne kazık gibi bir güçle çarptı. Çarpmanın geriye doğru uctu ve sert bir şekilde yere düştü, bu sırada av tüfeğini tutuşunu kaybetti. Sersemlemiş ve sanki Godzilla'yla on raunt dövüşmüş gibi hissedenden Sam doğrulmak için mücadele etti. Dean'ın Çift Başlı ile savaştığını gördü, Sam'in iğnelerini düşürmesinden sorumlu olduğuna şüphe olmayan yaratık. Çift Başlı üstteki çift eliyle Dean'ın tüfeğinin namlusunu tutmuş ve bir o yana bir bu yana iterek Dean'ın iyi bir atış yapmasını engelliyordu. Yaratık alttaki çift eliyle Dean'i kollarının altından yakalamış ve sanki bir çocukmuş gibi havaya kaldırmıştı. Küfürler savuran Dean, Çift Başlı'nın karnına ve daha aşağısına defalarca tekme attı ama yaratık darbeler sonucunda herhangi bir acı hissettiyse bile bunu belli etmedi. Başlarından biri sıırıttı, diğeri güldü ve her ikisinin de ağzının kenarlarından salyalar aktı. Bir avcı olarak Sam yıllar boyunca gerçekten rahatsız edici şeyler görmüştü ama bu sahne onun kişisel En Ucube listesinin en üst sıralarında yer alıyordu.

Sam bir şeyler yapması gerektiğini biliyordu ama kafası hâlâ aldığı darbenin etkisindeydi ve göğsü ateş gibi yanıyordu. En azından bir ya da iki kaburgasının çatladığını düşündü. Normalde acıyı ve yönelim bozukluğunu bir kenara bırakıp kardeşinin yardımına koşabilirdi, ama derin yorgunluğa bir de

onu ele geçirmişti, bu çok fazlaydı. Düzgün düşünemiyordu ve kıcını kaldırıp kardeşine yardım etmekten başka bir şey istememesine rağmen, ne yapması gerektiğı konusunda hiçbir fikri yoktu.

Çift Başlı Dean'i av tüfeğı taşıyan bir bez bebek gibi sallamaya başladı ve her iki kafa da zevkle güldü. Sam izlerken, yaratığın Dean'i yerden kaldıran kollarında gölgeler belirdi, karanlık sanki canlıymış gibi fokurduyor ve kaynıyordu. Hareketli siyah dövmelele benzeyen gölgeler Dean'in yanlarına bastırılmış ellerde yoğunlaşana kadar kollardan aşağı doğru kaydı. Dean yarı bağırış, yarı inleyiş gibi bir ıgılık attı ve ift Başlı'nın pençesinden kurtulmak için umutsuzca çabalamaya devam etti.

Çift Başlı Dean'in yaşam gücünü tüketiyordu. Dean'in enerjisi hızla azalıyordu ve saniyeler içinde daha yavaş hareket ediyordu, mücadele onu gücüyle birlikte terk ediyordu.

Uyuşukluğuna karşı savaşan Sam ömelme pozisyonuna geçti, Beretta'sını çekti ve ateş etti. Hedefini şaşırdı ve planladığı gibi karanlık sağı kafayı kafatasının tam ortasından vurmak yerine, kafanın sağı kulağı kırmızı bir sis ve parçalanmış kıkırdak spreyi içinde kayboldu. Yine de yara istenen etkiyi yarattı. Çift Başlı ürkmüş ve acı içinde hem Dean'i hem de tüfeğini kavramayı bıraktı ve ona kimin zarar verdiğini görmek için döndü. Dean yere yığıldı ve orada yattı, sersemlemişti ama hayattaydı.

Yaratık ellerinden biriyle kulağın olduğı yerdeki kanlı harabeye hafifçe dokunmak için uzandı. Elini çektiğinde parmakları kanla kayganlaşmıştı. Onları iki çift gözle inceledi, her iki kafa da şaşkın görünüyordu, sanki neye tam olarak anlayamıyorlardı. O halde

Çünkü bir kafa çaresizlik içinde feryat ederken diğeri ağlamaya başladı.

Küçük çocuklar gibiler, diye düşündü Sam. Kocaman, canavar gibi bir bedene hapsolmuş bebekler.

Çift Başlı için üzüldü ve Frankenstein canavarının bazen nasıl tasvir edildiğini hatırladı - ucube bir iğrençlik olarak yeniden doğmayı asla istememiş ve sadece yalnız bırakılmak isteyen çocuksu bir masum olarak.

Her iki kafa da Sam'e baktı, yüz ifadeleri nefret maskesine dönüşmüştü. İki ağız tek bir öfkeyle böğürdü ve yaratık saldırdı.

Acıma zamanı sona ermişti. Çift Başlı ona doğru koşarken Sam üç mermi daha sıktı. Başka bir gün olsa Sam üçünü de yarattığın kalbine sıkardı ama o anda silahı sabit tutmak için çaba sarf ediyordu ve görüşünün kenarları bulanıktı. İlk mermi sadece ellerden birinin son iki parmağını koparmayı başarmıştı. Acı vericiydi ama öldürücü bir atış sayılmazdı. İkinci mermi sol omzuna isabet etti, ancak darbe Çift Başlı'nın bir saniyeliğine sendelemesine neden olsa da onu yavaşlatmadı. Daha iyiydi ama hâlâ yeterince iyi değildi. Üçüncü mermi, söylendiği gibi, para atışıydı. Sam'in asıl kafa olarak düşündüğü sağ kafaya isabet etti, çünkü kafatası vücuda orijinal gibi görünüyordu ve kırmızı bir spreyl halinde kafatasının büyük bir kısmını parçaladı.

Çift Başlı, belki de artık Bir Buçuk Başlı'ydı, Sam'den sadece birkaç adım ötede durdu. Ayaklarının üzerinde sallanıyor, dört elinin parmakları da hızla seğiriyordu. Yaralı baş boynunun üzerinde sallanıyor, gözlerini kocaman açmış bakıyordu. İkinci kafa dönerek arkadaşına baktı, bakışları donuk ve

anlayamıyordu. Vücudun ikinci baş tarafındaki eller, tıpkı yaratığın bir an önce yırtık kulak kütüğünü keşfettiği gibi, muhtemelen yaralı başa dokunmak niyetiyle yukarı uzanmaya çalıştı, ancak uzuvlar sarsıldı ve kasıldı, sanki Çift Başlı bir tür nöbet geçiriyormuş gibi havada çırpındı.

Sam neler olduğunu bildiğini sanıyordu. İkinci, daha adil olan kafa vücudun genel sinir sistemine bağlıydı ama bağlantılar olabildiğince güçlü değildi. Birinci kafa baskın olanıydı ve vücudun birincil kontrolünden sorumluydu. O olmadan, ikinci kafa kendi başına iş yapmakta zorlanıyordu. Sam Beretta'sını Çift Başlı'ya doğrulttu. Nişancılığına güvenebilseydi, yaratığın ıstırabına son vermek için ikinci kafaya bir el ateş ederdi ama bu durumda ateş etmeyi birkaç dakika ertelemeye karar verdi. İkinci kafanın kalbi ve ciğerleri tek başına çalıştırmaya devam edememesi ve yaratığın kısa süre içinde ölmesi mümkündü. Eğer durum buysa, tek yapması gereken onun çökmesini beklemektir ve oyun bitecekti.

Sam, kuklacısı sara nöbeti geçiren bir kukla gibi hareket eden Çift Başlı'nın yalpalamasını ve çırpınmasını izledi.

Göz ucuyla bir hareket daha yakaladı ve döndü, Beretta'yı yeni tehdit her neyse ona doğru çevirdi. Başka bir yaratık olmasını bekliyordu ama onun yerine gördüğü, karaağacın yanında duran takım elbiseli ve kravatlı ince bir adamdı. Sanki saklanıyormuş da olan biteni daha iyi görebilmek için gizlendiği yerden çıkmış gibi görünüyordu. Sağ elini kaldırdı - Sam avucunda bir tür siyah işaret olduğunu gördü -Ve eliyle işaret etti. Sam bunun daha önce puslu şekil olup olmadığını merak etti.

Brennan'a geldiğinden beri birkaç kez göz ucuyla baktı, sonunda daha keskin bir şekilde odaklandı.

Uzun süre merak edecek zamanı olmadı. Çift Başlı, işbirliği yapmayan bedeni üzerinde bir nebze olsun kontrol sağladı ve ileri doğru tek bir yalpalama adımı attı. Sonra ikinci bir adım daha attı.

Hayatta kalan kafa gözlerinde cinayetle Sam'e baktı ve dört elini de ona doğru uzattı. Yaratığın kollarında kıvranan siyah gölgeler belirdi ve Sam, Çift Başlı'nın arkadaşının intikamını almak için onun yaşam gücünü tüketmeyi planladığını biliyordu.

Sam Beretta'yı geri çevirdi, yaratığın kalbine nişan aldı ve ateş etti.

Çok alçaktan nişan almıştı ve mermi Çift Başlı'nın orta kısmına girdi. Çarpmanın etkisiyle yaratık iki büklüm oldu ama hemen doğruldu. Yaradan kan akıyordu ama yaratık bunu görmezden geldi ve Sam'e doğru ilerlemeye devam etti.

Tekrar kalbe nişan aldı, acele etmiyordu, yaratığın ellerinin etrafında dönen karanlık enerjiye bakmamaya çalışıyordu, ne kadar yakın olduğunu ve ne kadar yaklaştığını düşünmemeye çalışıyordu ama tetiğe basmadan önce kardeşinin sesini duydu.

"Yippee ki-yay, mamasita!"

Bir pompalı tüfek patlaması gök gürültüsü gibi ses çıkardı ve bir zamanların Çift Başlı'sı tuhaf ikinci hayatına bir Başsız olarak son verdi. Yaratık öne doğru savruldu ve cansız bir et parçası gibi yere çarptı - ki zaten tam olarak da öyle olmuştu. Sam başını kaldırdı ve Dean'in tüfeğini indirdiğini gördü. Gözlerinin altında koyu halkalar vardı ve bitkin görünüyordu ama hayattaydı ve önemli olan tek şey de buydu.

"Mamasita?" Sam söyledi.

Dean omuz silkti. "Küfür etmeyi azaltmaya çalışıyorum."

Sam ayağa kalkmaya çalıştı. "Takdire şayan, ancak sert adam departmanında biraz eksik var."

Takım elbiseli adamı hatırladı ve ona doğru döndü, ateş etmeye hazırdı ama adam gitmişti.

"Merak etme," dedi Dean. "Onu ben de gördüm. Yaşlı bir adam için oldukça hızlı hareket ediyor."

Sam bu kez ters yönde bir hareket daha yakaladı. Döndü ve daha önce gördüğü tanıdık puslu, gölgeli figürün yaklaşık yüz metre ötede durduğunu gördü. Ona doğru işaret etti.

"Buna ne dersin?" diye sordu.

Dean onun gösterdiği yöne baktı. "Üzgünüm. Bunu göremiyorum."

Sam gözlerini kısarak figürü netleştirmeye çalıştı ama işe yaramadı. Bir saniye sonra gitmişti.

İç çekti. En azından takım elbiseli adam bir halüsinasyon değildi.

Beretta'sını pantolonunun kemerine soktu, Çift Başlı onu uçurduğunda düşürdüğü testereli av tüfeğini aldı ve Dean'le birlikte yaratığın cesedine yaklaştı.

Dean öldüğünden emin olmak için birkaç kez tekmeledi. Onların işinde yere bıraktığınız bir şeyin yerde kalıp kalmayacağını asla bilemezsiniz. Yaratık hareket etmedi.

Dean, "Sanırım artık resmi olarak Çifte-Ölümlü oldu," dedi.

Sam ona zayıf bir gülümseme verdi. "Tamam, bu biraz komikti." Gülümsemesi soldu. "Nasıl hissediyorsun?"

"Sanki bir hafta uyuyabilirmişim gibi, ama onun dışında iyiyim. Depomdan çok fazla su çekmeyi başardığını sanmıyorum."

Dikkatlerini ölü canavara yönelttiler ve daha iyi görebilmek için onu ters çevirdiler. Artık cesedi yakından inceleyebildiklerine göre Sam, Frankenmutt'unkine benzer yara izleri olduğunu görebiliyordu, ancak bunlar fazladan baş ve kolların ana gövdeyle birleştiği yerlerle sınırlıydı. Çift Başlı, Frankenmutt'tan daha az parçadan yapılmıştı ve yara çizgileri beyaz yerine ten rengindeydi.

"NuFlesh?" Dean sordu.

"Sanırım öyle. Ama bu yara izlerinde bir terslik var." Sam çömeldi ve fazladan kollardan birinin tabanının etrafındaki çizgiyi ovuşturdu.

"Dikkatli ol," dedi Dean. "Frankencooties'e yakalanmak istemezsin."

Sam Dean'in görmesi için parmaklarını kaldırdı. "Birisi onun yara izlerini makyajla kapatmış. Bu yüzden Frankenmutt'unki kadar belirgin değiller." Kaşlarını çattı. "Onda da çürüme izleri var. Henüz çok büyük değiller ama kesinlikle mevcutlar. Tıpkı Frankenmutt gibi çürümeye başlamış gibi görünüyor."

"En azından henüz o kadar kötü kokmuyor," dedi Dean. "Şu anda bir gül ya da başka bir şey olduğundan değil."

Sam ayağa kalkmadan önce parmaklarını yere sildi.

"Sanırım işaret fişeklerine ihtiyacımız yoktu," dedi Sam.

"Yine de işe yarayabilirler," dedi Dean. "Sence kasabada sadece iki tane yamalı canavar olma ihtimali nedir?"

"Pek iyi değil," dedi Sam.

"Hadi, biraz odun toplayalım ve şu orospu çocuğunu yakalım. Sonra da bakalım Bay Takım Elbiseli Kravatlı'nın kim olduğunu bulabilecek miyiz?" Esnedi.

"Otele dönüp biraz kestirdikten sonra."

Dean'in esnediğini görmek Sam'in de aynı şeyi yapmasına neden oldu. "Bu uzun zamandır aklına gelen en iyi fikir."

İkisi de bir çift zombi gibi yavaş hareket eden kardeşler işe koyuldu.

* * *

Conrad ormanda bir insanın yapabileceğinden çok daha hızlı ve sessiz ilerliyordu ama üç yüzyıldır insan olmadığı için bu beklenen bir şeydi.

Yaratığın iki adamı öldürmekte başarısız olmasından memnun değildi. Eğer Harrison'ı daha önce öldürmemiş olsaydı, kesinlikle şimdi öldürmüş olurdu. Aslında, sırf onu bir kez daha bundan mahrum edebilmek için o aptalı hayata döndürmek istiyordu. Ancak bu karşılaşma tamamen bir kayıp olmaktan çok uzaktı, çünkü bazı değerli veriler elde etmişti.

Artık iki adamın kim olduğunu biliyordu. Özel kimliklerini değil, bunların pek önemi yoktu ama mesleklerinin ne olduğunu biliyordu. Onlar *avcıydı*. Conrad'ın son üç yüz yıl boyunca yaptığı deneylerin doğası göz önüne alındığında -sonuçlardan bahsetmeye bile gerek yok- onların türüyle daha önce de karşılaşmıştı ve genellikle yarattıklarını yok etmeyi başarmış olsalar da, hiçbiri onu öldürmeye yaklaşmamıştı ve şimdiki tabirle, serisini canlı tutmaya niyetliydi.

Yine de Harrison'ın iki başlı canavarının başarısızlığından öğrendiği en önemli bilgi bu değildi. Başka bir şey daha olup bitenleri gözlemliyordu ve diğer tüm gözler için bu gözlemci görünmez olacaktı,

Conrad'ın özel durumu -ölü değil ama teknik olarak canlı da değil- başkalarının algılayamadığı şeyleri algılamasını sağlıyordu. O gün ormanda bir Azrail vardı. Bir Azrail!

Conrad uzun yaşamı boyunca çok şey öğrenmişti. Kadim simya sanatında ustaydı de dünyada kalan tek simya ustasıydı- ve İskandinav halkı tarafından uygulanan runik büyü konusunda da oldukça yetenekliydi. Yaşadığı süre boyunca doğaüstü ilimlerle ilgili de pek çok şey öğrenmişti ve ölüm anında insanlara görünen ve ruhlarını öbür dünyaya götüren varlıklar olduğunu biliyordu. Onlar gerçek anlamda Ölüm Gücü'nün kişileşmiş haliydi ve bir Azrail ya da daha doğrusu onun içerdiği güç, son üç yüzyıldır çözmeye çalıştığı bulmacanın son parçası olabilirdi.

Bir an önce bisiklet fabrikasına dönüp hanımına danışması gerekiyordu. Bir Azrail'i cezbetmek ve yakalamak için en iyi yolu o bilirdi. Ne de olsa o da Ölüm'ün bir yönü değil miydi? Elbette, ondan böyle gizemli bir bilgi vermesini bekliyorsa, sadece bir domuz yavrusundan daha önemli bir kurbanı ihtiyacı olacaktı. Ona hayvanı satan çiftçiye düşündü. Adam ellili yaşlarındaydı ama hâlâ sağlıklı, güçlü ve çalışkandı. Yapardı. Çiftliğe dönmeden önce bir mola verecek gibi görünüyordu.

Kingston Bisikletleri.

Conrad Azrail'in varlığını sorgulamadı. Köpeğin ısırıldığı ve yaratığın lekesini bulaştırdığı avcıyı takip ettiğini düşündü. Çocuk yavaş yavaş ölüyordu ve Azrail bir akbaba gibiydi, etrafta dolanıyor ve yemini almak için üzerine çullanmadan önce son nefesini vermesini bekliyordu. Çocuğun bir süre daha hayatta kalacağını umuyordu. Ölmesi ne kadar uzun sürerse

Azrail daha uzun süre kalacak ve Conrad'a onu yakalamak için daha iyi bir şans verecekti.

On yıllardır olmadığı kadar heyecanlıydı. Sonunda zafer onun avuçlarının içindeydi!

Yakında leydim, yeryüzüne ayak basacaksınız ve sizi gören herkes güzelliğinize hayran kalacak ve çaresizlik içinde feryat edecek. Görkemli olacak!

Daha hızlı koştu.

* * *

Daniel ormanda yürüyor, Winchester kardeşleri belli bir mesafeden takip ediyordu. Sam onu çok fazla görmüştü ve en azından şimdilik gözden uzak kaldığından emin olmak istiyordu.

Daniel'ın türü endişelenmezdi, en azından ölümlüler gibi , çünkü varoluşa farklı bir bakış açıları vardı. Ölümlülerin korkunç trajediler olarak gördükleri şeyler Orakçılar için daha çok derisi yüzülmüş dizler ve kanlı burunlar gibiydi; Sonsuzluk karşısında kalıcı bir önemi olmayan anlık acılardı. Yine de Daniel endişeli olduğunu itiraf etmek zorundaydı.

Conrad Dippel yüzünden Brennan'a çekilmişti. Doğal düzene karşı gelen ve yaşlarının ötesinde yaşayan tüm varlıklar, evrenin doğumundan önce Tanrı ve Ölüm arasında yapılan kadim anlaşmayı ihlal ediyorlardı. Yaratılışın yaşayan, büyüyen bir şey olması için Zaman olmalıydı ve eğer Zaman varsa, o zaman geçişini işaretlemenin bir yolu olmalıydı. Her Önce için bir Sonra, her Başlangıç için bir Son, her Yaşam için bir Ölüm. Daniel bu dengenin korunmasını sağlamakla görevliydi ve bunun

Bir anlamda o da bir avcıydı. "Ölümsüzler", iblisler ve benzerleri genellikle ölüme meydan okumaktan çok farklı bir şekilde var olmaya devam ediyorlardı ama Dippel gibi bir yaratık çok özel, çok tehlikeli bir vakaydı. O zaman bile Daniel'ı endişelendiren Dippel'in kendisi değil, yapmaya çalıştığı şeydi.

Winchesterlar şimdiye kadar Dippel'in büyü ve bilimin karanlık birleşimiyle yarattığı canavar köpeği ve iki başlı adamı yok ederek yardımcı olmuşlardı (her ne kadar teknik olarak iki yaratık da Dippel'in kendi elleriyle yapılmamış olsa da) ama kardeşler hâlâ bu yamalı iğrençliklerin ardındaki aklın Dippel'e ait olduğunu anlayamamışlardı. Onun kimliğinden -hatta varlığından bile- habersiz oldukları sürece, onu durdurmak için nasıl bir şey yapabilirlerdi ki? Dippel basitçe kazıkları söküp operasyonunu başka bir yere taşıyabilirdi. İntikamcı ve acımasız olabilirdi ama sonuçta pratik bir adamdı ve Brennan'da çalışmaya devam etmek çok fazla sorun yaratmaya başlarsa, Dippel yoluna devam ederdi. Daniel nereye giderse gitsin onu takip edebilecekti elbette. Dippel'in yaydığı nekromantik enerji onun için yanan bir fener gibiydi. Ama Winchesterlar büyük olasılıkla Dippel'in yerini bir daha bulamayacaklardı, en azından ciddi bir çaba göstermeden ve şu anda kapsamlı bir araştırmaya ayıracak zamanları yoktu. Daniel ilgilenmeleri gereken daha acil meseleler olduğunu biliyordu, yani Dick Roman ve Leviathan. Açgözlü canavarların Araf'tan çıktıklarından beri dünyanın Azraillerini ne kadar meşgul ettiklerini düşünürsek, Daniel Winchesterlar canavarları yendiğinde -ya da belki de yenerse- rahatlayacaktı.

Bir Azrail olarak Daniel'in fiziksel dünyada tezahür etmesi yasaklanmıştı ama yaşayanlarla iletişim kurmasına izin verilmişti,

Tabii onu algılayabilecek kadar ölüme yakın olmaları şartıyla. Çok yaşlılar, tedavisi olmayan hastalıklardan ölenler, ölüme yakın bir deneyim yaşamış ve hayatta kalmış olanlar... Bunlardan herhangi biriyle konuşabilir ve onları yaşayanlar âleminde kendi temsilcisi olarak hareket etmeye ikna etmeye çalışabilirdi. Sam Winchester, Dippel'in canavar köpeği tarafından ısırılması sonucu nekromantik bir lekeye maruz kaldığı için ölmek üzereydi ve Daniel yakında avcıyla iletişim kurabileceğini umuyordu. Ona ve dolayısıyla kardeşine Dippel'dan bahsedecek ve onları kadim simyacıya götürecekti. Ancak bu Daniel'ın hayata geçiremeyeceği bir plandı. Sam'in zihni ve ruhu aldığı tüm darbelere rağmen, zihinsel savunması hâlâ sıradan bir insanınkinden çok daha güçlüydü ve bilinçaltı Azrail'i dışarıda bırakıyor, varlığını inkâr ediyor, Sam'in onun sadece gölgeli görüntülerini görmesine izin veriyordu. Sam bu şekilde savaşmaya devam ettiği sürece Daniel onunla iletişim kuramayacaktı. Avcının direnci, içindeki karanlık leke güçlendikçe ve ölüme azalacaktı ama eğer çok zayıflarsa, Daniel onunla konuşmadan ölme ihtimali vardı. Winchesterlar'ı izlemeye devam etmesi ve Sam'in Dippel'ı alt etmesine yardım edecek kadar uzun yaşaması için kumar oynaması gerektiğini düşündü.

Dippel'in kendisi de bir sorun olabilirdi. Daniel emin değildi ama Winchesterlar iki başlı yaratıkla savaşırken Dippel'in onu bir an için görmüş olabileceğini düşünüyordu. Daniel simyacının Ölüm Melekleri'ni algılama yeteneğine sahip olup olmadığını bilmiyordu. Yine de bunun güçlü bir olasılık olduğunu düşünüyordu ve eğer durum buysa, Dippel bir Azrail'in kendisini izlediğinin farkındaysa, ne yapabileceğini kim bilebilirdi? En azından Daniel sürpriz yapma avantajını kaybetmiş olurdu.

İç çekti. Bazen Ölüm için çalışmak gerçek bir baş belası olabiliyordu.

* * *

"Peki, haklı mıydım?" Trish fısıldadı. "Burası bir musallat için *harika* bir yer değil mi?"

Dean evin oldukça ürkütücü görüldüğünü kabul etmek zorundaydı ve Sam'in yüzündeki ifadeden kardeşinin de aynı şeyi hissettiğini anladı. Trish'in babasıyla birlikte yaşadığı kulübeden birkaç mil ötedeydi ve küçük bir gölden de çok uzakta değildi. Trish babasına üçünün kulübeden ayrılmak istediğini söylediğinde bahanesi bu olmuştu.

Göl kenarında yürüyüş yaparız diye düşünmüştüm, demişti tüm masumiyetiyle. *Belki birkaç taş falan atlarız.*

Yüzmek yok, demişti babası Sam ve Dean'e bakarak. Trish'ten daha genç olabilirlerdi ama yine de çocuktular ve Walter Hansen'ın kızını mayoyla görmeleri fikrinden hoşlanmadığı açıktı.

Trish gözlerini devirdi ve ona bir bakış attı. *Da-dee!* demişti, kelimeyi uzatarak, sesinde utanç verici bir onaylamama damlası vardı. İzin almıştı ve gitmişlerdi ama asıl varış noktaları bu evdi.

Yapı iki katlı eski bir binaydı, ahşap açık gri renkteydi ve yeşilimsi küf ve koyu çürüme alanlarıyla benekliydı, boyası zaman ve doğa koşulları tarafından uzun süre önce aşınmıştı. Çatının bir bölümü çökmüştü ve evin yarısı sarkmıştı, sanki temel bir taraftan çöküyormuş gibi. Dean ev hakkında fazla bir şey bilmiyordu.

mimari -tamam, bu konuda *hiçbir* şey bilmiyordu- ama ev çok eski görünüyordu, 1930'larda inşa edilmiş gibiydi, hatta belki daha da eskiye dayanıyordu. Modern evlerden daha dardı, pencereleri daha küçüktü ve sundurma yerine ön kapıya çıkan üç taş basamak vardı. Basamaklar çatlamıştı, kapının menteşeleri yarıya kadar sarkmıştı ve pencerelerde artık cam kırıkları bile yoktu. Dean evin şimdiye kadar yıkılmamış olmasına şaşırmıştı. Bir çizgi filmdeki harap evlere benziyordu, bir arada zar zor duran ve üzerine minik bir kuş konduğu anda yıkılan türden. Evin etrafındaki arazi de yaşlılık izlenimini artırıyor. Etrafında ağaçlar büyümüşü, uzaktakiler kadar uzun değillerdi ama orada birilerinin yaşadığından bu yana ne kadar zaman geçtiğini gösterecek kadar uzunlardı. Hatta çatıdaki delikten dışarı doğru büyüyen bir ağaç bile vardı. Çalılıklar sıkı ve eve giden bir yol ya da patika varsa bile çoktan örtülmüştü.

Yine de evin yaydığı ürkütücü hava görünüşünden kaynaklanmıyordu - en azından sadece görünüşünden. Atmosferde bir his vardı, erken bahar havasıyla hiçbir ilgisi olmayan soğuk bir karıncalanma. Dean'ın ensesindeki deriyi ürpertiyor ve midesini bulandırıyor. Babasının bir keresinde ona söylediği önemli bir şeyi hatırladı.

Bir yerin ne zaman kötü olduğunu bilirsin evlat. Ve gerçekten kötüden bahsediyorum. Bunu hissedebilirsin, tıpkı bir hayvanın tehlikeyi sezdiği gibi. Biz de hayvanız, derinlerde bir yerde ve hala içimizde o içgüdüleri taşıyoruz. Tek yapmamız gereken bizi uyarmaya çalıştıklarında dinlemek. Her zaman dinleyeceğine söz ver Dean.

Dean söz vermişti ve şimdi dinliyordu. Trish'e döndü ve konuşurken sesini alçak tuttu.

"Baban bir avcı olmayabilir ama çok şey biliyor. Neden hiçbirine burası hakkında bir şey söylemedi?"

"İnsanların burası hakkında anlattığı hikayelere inanmıyor. Eski Herald Evi."

"Harold?" Sam söyledi. "Adamın adı gibi mi?"

Trish başını salladı. "Herald, 'Hark, the herald angels sing'deki gibi. Sanırım burada yaşayan kişinin soyadı." Omuz silkti. "Gerçekten bilmiyorum."

"Ne tür hikâyeler?" Dean sordu. Boylarından *büyük* bir işe kalkışma tehlikesiyle karşı karşıya olduklarından korkmaya başlamıştı. Trish onlara kulübesinden çok uzakta olmayan perili bir ev olduğunu söylediğinde ve oraya gidip "hayaletleri yakalamak" isteyip istemediklerini sorduğunda, Dean de Sam de kabul etmiş, yaşlarına rağmen deneyimli avcılar gibi davranmaya çalışmışlardı. Bunun nedeni Trish'in önünde itibarlarını kaybetmek istememeleriydi. Dean "perili evin" çocukların bir iki ürperti istediklerinde bahsettikleri yıkık dökük, terk edilmiş bir binadan başka bir şey olmayacağını düşünmüştü. Burada *gerçek* hayaletler olmasını beklemiyordu. İntikamcı ruhlar hakkında yeterince bilgisi vardı -ki bunlar genellikle öldükten sonra da etrafta kalanlardı- ve onların Dost Hayalet Casper'dan olabildiğince uzak olduklarını biliyordu. Yeterince kızgınlarsa ve yeterli enerjiyi toplayabilirlerse, fiziksel dünyayı etkileyebilirlerdi. Bu da öldürebilecekleri anlamına geliyordu.

"Uzun zaman önce burada yaşayan adam tüm ailesini öldürdü," dedi Trish. "Herhangi bir nedeni yoktu, en azından kimsenin öğrenebileceği bir nedeni yoktu. Bir gece çılgına döndü, yataktan kalktı, aşağı indi, av tüfeğini aldı ve geri döndü."

Üst kata çıktı ve ailesine kalkmalarını emretti. Onları silah zoruyla aşağı indirdi - karısı, oğlu ve kızı - ve sonra onları gecenin soğukunda dışarı çıkmaya zorladı. Onlara kendilerini avlayacağını, ancak yeterince hızlı koşup kaçmayı başarırlarsa yaşamalarına izin vereceğini söyledi. Ağladılar ve bunu yapmaması için yalvardılar ama o ciddi olduğunu kanıtlamak için tüfeğini ayaklarının dibinde yere ateşledi. Çığlık attılar ve koşmaya başladılar.

"Adam hemen peşlerine düşmedi. Onlara sportif bir şans vermek istedi. Beş dakika kadar bekledi ve sonra peşlerinden gitti. Önce küçük kızı bulmuş. Saklanmak için bir ağaca tırmanmadan önce fazla uzaklaşmamıştı. Çoğu insan bunu yapmasını annesinin söylediğini düşünüyordu çünkü kızın kaçmak için yeterince hızlı koşamayacağını düşünüyordu. Babası onu tek kurşunla öldürdüğünde kız hıçkıra hıçkıra ağlıyor ve hayatı için yalvarıyordu. Sonra oğlunu buldu. Ağaçtan ağaca koşuyor, onları siper olarak kullanmaya çalışıyordu. Adamın hedefini vurması için üç el ateş etmesi gerekmiş. Karısı silah seslerini duymuş ve çocuklarının öldüğünü anlamıştı. Eline büyük bir taş alıp kocasına arkadan yaklaştı, yaptığı şey yüzünden onu öldürmek niyetindeydi. Ama kadın ne kadar sessiz olsa da, adam onu duymuştu. Belki de tam kayayı kafasına üzereyken bir hıçkırık tutturdu ya da belki de bir dala bastı. Her iki durumda da, arkasını döndü ve tüfeğini ona doğru ateşledi. Aynı anda kadın da taşı adamın kafasına indirdi. İkisi de ölmüş. Hemen değil ama güneş doğmadan ölmüşler. Karısının kız kardeşi onlardan haber alamadığı için endişelenene kadar neredeyse bir hafta geçti. O ve kocası araştırmak için dışarı çıktılar ama o zamana kadar cesetlerden geriye pek bir şey kalmamıştı. Hayvanlar onları temizlemişti."

Dean Sam'e baktı. Hikâyenin küçük kardeşini rahatsız etmiş olabileceğini düşündü ama Sam üzgün görünmek yerine düşünceli görünüyordu.

"Eğer bütün aile öldüyse, o zaman kim ne olduğunu nereden biliyor?" diye sordu.

Dean bunu düşünmemiştir. Hikâyeyi dinlemeye kendini fazla kaptırmıştı. Yine de kendini Trish'i savunurken buldu, başka bir nedeni yoktu çünkü ondan hoşlanmasını istiyordu. *Gerçekten* hoşlanmasını.

"Polis muhtemelen her şeyi sonradan anladı," dedi.

Trish ona minnettar bir gülümseme verdi ve Dean yanaklarının kızardığını hissetti. Sam, ağabeyinin Trish'ten puan almasından duyduğu bariz hoşnutsuzlukla kaşlarını çatı.

Asla ağabeyin Sammy kadar düzgün olamayacak olman çok kötü! Dean düşündü.

"Peki hayalet nerede devreye giriyor?" Sam sordu.

"Yıllar geçtikçe, insanlar burada silahlı bir adamla karşılaştıklarını bildirmeye başladılar ve bölgenin perili olduğuna dair hikayeler dolaşmaya başladı. İnsanlar araştırmak için dışarı çıktılar ve kısa süre sonra ölümler bulmaya başladılar. Kimse tetikçinin yerini tespit edemedi ve sonunda insanlar uzak durmaya başladı."

Onlar kadar zeki olmamamız çok kötü, diye düşündü Sam.

"Yıllar içinde Herald House hayaleti yerel bir efsaneye dönüştü," diye devam etti Trish. "Bin dokuz yüz ellili yıllarda insanlar ona eski bir televizyon programından esinlenerek Tüfekçi lakabını takmışlar ve bu isim kalıcı olmuş. Artık bu tarafa neredeyse hiç kimse gelmiyor. Arada bir bir yürüyüşçü ya da bir avcı -sıradan bir avcı demek istiyorum-

Kayıp. Bazen ceset bulunur, bazen bulunmaz. Bulunduğunda
."

"bir kurşun deliği var," diye bitirdi Dean.

"Genellikle birkaç tane," diye düzeltti Trish onu. "Yıllar boyunca kim bilir kaç kişiyi öldürdü? Onu durdurmak lazım ve siz daha önce babanızla ava çıktığınız için ondan kurtulmama yardım edebileceğinizi düşündüm."

Dean kardeşiyle bakışlarını değiştirdi. Sam'in en uygunsuz zamanlarda dürüst olmak gibi can sıkıcı bir eğilimi vardı ama şimdi hiçbir şey söylemedi. Dean neredeyse hayal kırıklığına uğramıştı. Bir yanı burada olmanın kötü bir fikir olduğunu düşünmeye başlamıştı ve Trish'in gözünde aptal gibi görünmelerine neden olsa bile gitmek için bir bahaneleri olmasını isterdi. Kendi başına da çekip , ama o çekip gidecek bir tip değildi. O her şeyi göze alan ve işlerin yolunda gitmesini uman bir tipti. Özellikle de işin içinde bir kız varsa.

"Hazır mısın?" diye sordu Sam.

Sam ceketinin cebinden galon büyüklüğünde plastik bir saklama torbası çıkardı. İçi sofra tuzuyla doluydu. Başıyla onayladı.

Dean, Trish'in şöminesinden ödünç aldığı demir maşayı tutuyordu. Belki babalarıyla hiç ava çıkmamışlardı ama ondan birkaç parça bilgi almışlardı. Tuz, bir hayaleti geçici olarak dağıtmak için kullanılabilirdi. Demir de aynı şeyi yapardı. Eğer bir hayaletin kemiklerini bulabilirseniz üzerlerine tuz döküp ateşe verebilirdiniz ve hayalet, hayaletler nereye gidiyorsa oraya sürgün edilirdi. Dean biraz tuz ve ateş gibi basit bir şeyin bunu nasıl yapabildiği hakkında hiçbir fikri yoktu ama eğer işe yarıyorsa işe yarıyordu ve hepsi bu kadardı.

onun için önemliydi. Ceketinin cebinde bir kap çakmak gazı ve birkaç kibrit vardı, yani işe yarayabilirlerdi. Öyle umuyordu.

Trish'e döndü. "Muhtemelen kalmalısın."

Kaşlarını çattı. "Neden? Kız olduğum için mi? Benim de bir torba tuzum var!" Çantayı cebinden çıkardı ve vurgulamak için Dean'in yüzünün önünde salladı.

"Hayır, çünkü bunu daha önce hiç yapmadın," dedi. Gerçek şu ki, kız olduğu için onun geride kalmasını istemişti. Filmlerdeki tüm sert çocuk kahramanların yaptığı şey buydu. Ama bunun kızın hoşuna gitmeyeceğini biliyordu, o yüzden diğer bahaneyi öne sürdü.

Yine de bu onu biraz yatıştırdı ve pek mutlu görünmese de başıyla onayladı.

Dean ve Sam Trish'in önüne geçip Herald Evi'ne doğru yürümeye başladılar. Dean küçük kardeşinin arkasında kalmasını sağladı ama ön kapıya yaklaştıklarında korkunç bir hata yaptığı duygusundan kaçamadı. Sam'e göz kulak olması gerekiyordu. Babaları bunu yıllar boyunca defalarca kafasına kazımişti ve bu o kadar derinlere işlemişti ki, sadece bir sorumluluk duygusunun ötesine geçmişti. Dean'in kimliğinin önemli bir köşe taşı haline gelmişti. O halde Sam'i tetikçi bir hayaletin musallat olduğu bir eve doğru yönlendirerek ne halt ediyordu? Aklını mı kaçırmıştı? İkisi de buna hazırlıklı değildi ve bir kızı etkilemek -ne kadar seksi olursa olsun- kardeşini tehlikeye atmaya değmezdi.

Yürümeyi bıraktı ve Sam ile Trish'e döndü. "Üzgünüm, ama sanmıyorum-"

Ön kapı kalan menteşesinden fırlayıp havada uçarken büyük bir gürültü koptu ve onları kıl payı ıskaladı. Dean tam zamanında dönerek bir adamın en üst basamağa çıktığını gördü. Hayır, yürüdüğünü değil. Evin içindeki karanlıktan çıkmış, sanki onu doğurmuşlar gibi kendini gölgelerden kurtarmıştı.

Trish onlara Tüfekçi'den ilk bahsettiğinde Dean hayaleti gözlerinin olması gereken yerde boş, karanlık çukurlar olan, kadavraya dönmüş, tebeşirle etlenmiş bostan korkuluğu olarak hayal etmişti ama Herald Evi'nin ön sahanlığında duran adam neredeyse hayal kırıklığı yaratacak kadar normal görünüyordu. Orta boyluydu - Dean'den kısa ama Sam'den biraz daha uzundu - ve kemerinin önünden sarkan bir göbeği vardı. Kolları kıvrılmış beyaz düğmeli bir gömlek, askılı siyah bir pantolon ve siyah ayakkabılar giymişti. Yanaklarında bir tutam kırmızı vardı, kalem inceliğinde siyah bir bıyığı vardı ve kısa siyah saçları taranmış ve ortadan düzgünce ayrılmıştı. Sanki bir şeyle düzeltmiş gibi ıslak görünüyordu. Yüzü yeterince insani görünüyordu, tüm parçaları mevcuttu ve uygun şekilde düzenlenmişti. Elbette, yüz hatları çığ bir nefret maskesine dönüşmüştü ve bir tüfek taşıyordu. Ve gömleğinde kan lekeleri vardı... parlak kırmızı, sanki hâlâ tazeymiş gibi.

Görünüşe rağmen Dean figürün insan olmadığını hemen hissedebiliyordu. En azından artık değildi. Ortaya çıkış şekli vardı... aklına tezahür kelimesi geldi ama bundan daha fazlasıydı. Dean Tüfekçi'den yayılan yanlışı hissedebiliyor, Temmuz ayında kömür karası asfalttan yükselen ısı dalgaları gibi ondan yayılıyordu. O doğal değildi, açık ve basitti, varlığı yaşamın kendisine bir hakaretti. Dean neredeyse etraflarındaki ormanı hissedebiliyordu.

Hayaletten geri çekiliyor, ölümden daha kötü bir şeyin varlığından ürküyordu.

Kardeşler tereddüt etmedi. Sam plastik torbanın içindekileri fırlattığı anda Dean de demiri fırlattı. Demir ve tuz hayalete çarptı ve Tüfekçi'nin ağzı sessiz bir öfke ılııyla açılırken bedeninin özü sis gibi dağılıp parçalara ayrıldı.

Hayalet ortadan kaybolmadan önce tek bir atış yapmayı başardı, silahı top ateş kadar gürültülüydü.

Dean bir sevinç dalgası hissetti. Başardılar! Hayaleti sonsuza dek kovamamış olabilirlerdi ama onu uzaklaştırmışlardı. İlk gerçek avları için hiç fena değildi!

Tüfekçinin ortadan kaybolmadan önce silahını ateşlemeyi başardığını hatırlayınca heyecanı kayboldu. O iyiydi ama...

Artık boş olan kapı aralığına bakmakta olan Sam'e döndü, yüzünde şaşkın bir ifade vardı. "Sen iyi misin?" Dean sordu.

Sam gözlerini kapı aralığından ayırmadan başıyla onayladı.

Dean rahatlamış bir halde Trish'e döndü. "Peki, ne düşünüyorsun?"

Onu yerde gördü, gözleri kocaman açılmış ve bakıyordu, kazağının önü kanla ıslanmıştı.

* * *

Dean yatakta doğruldu. Karanlık etrafını sarmıştı ve bir an için nerede olduğunu bilmiyordu. Sağ elinde bir şey tuttuğunu fark etti ve Colt'u tanıması bir saniye sürdü. Uyandığında onu yastığın altından almış olmalıydı. İyi ki ateş etmemişti.

Nabzı ve solunumu yavaş yavaş normale dönerken, teni terden kayganlaşarak bir süre hareketsiz oturdu. Yanındaki yataktan gelen Sam'in yavaş, yumuşak ve sabit nefes alışını duyabiliyordu. Kardeşini uyandırmadığı için memnundu. Son zamanlarda ne kadar bitkin düşmüş olursa olsun, dinlenmeye ihtiyacı vardı.

Dean güneş doğana kadar Trish Hansen'ı düşünerek orada kaldı.

ON

Sam gözlerini açtı, esnedi ve gerindi. Kendini hiçbir şekilde dinlenmiş hissetmiyordu ama her an tekrar bilinç kaybına uğrayacakmış gibi de hissetmiyordu ve bunun bir gelişme olduğunu düşündü. Ayağa kalktı ve Dean'ın masada oturmuş dizüstü bilgisayarda çalıştığını gördü.

"Belki de rolleri değiştirmeliyiz. Bundan sonra araştırmayı sen yapsan, ben de araba tamir edip kadın peşinde koşsam nasıl olur?"

Dean, "Rüyada görürsün," diye mırıldandı. Sonra sanki seçtiği sözcüklerden pişman olmuş gibi yüzünü buruşturdu. "Kahve komodinin üzerinde. Muhtemelen şimdiye kadar soğumuştur."

"Kafeinli olduğu sürece umurumda değil." Sam bardağı aldı ve bir yudum içti. "Nasıl hissediyorsun bu..." Komodinin üzerindeki saate baktı. 9:34. "Sabah mı?" diye tahmin etti.

Dean başını salladı. "Bu soruyu sana benim sormam gerekirdi."

"Dün iki başlı bir enerji vampiri için atıştırmalık değildim."

"Biraz sürüklendiğimi itiraf etmeliyim ama iyi olacağım. Yaşam gücünü kaybetmenin kan kaybetmek gibi olduğunu düşünüyorum. Vücudunuza, kaynağı tekrar oluşturması için zaman vermelisiniz."

"Evet. Muhtemelen haklısın." Sam bir gece önce yatağa bir tişört ve eşofmanla girmişti. Dean'le birlikte yatmadan önce duş almışlardı ve odada Frankenstink'in kokusundan eser yoktu. Yine de son zamanlarda duyuları körelmişti, bu yüzden oda kokabilirdi ve o bunu fark etmeyebilirdi. Kokuşmuş giysilerini plastik bir çöp torbasına doldurup ağzını sıkıca bağlamışlar, sonra onu da başka bir torbaya doldurup ağzını daha da sıkıca bağlamışlardı. Daha sonra kıyafetleri arabanın bagajına atmışlardı. Zamanları olduğunda, jetonla çalışan bir çamaşırhaneye gidecekler ya da belki de bu lanet şeyleri yakıp kurtulacaklardı.

Sam yatağın ayak ucuna geçip bağdaş kurarak oturdu ve ılık kahvesini yudumladı. "Peki, internetin en karanlık ormanlarından hangi oyunu getirdin, ey güçlü avcı?"

Dean ona bir bakış attı. "Bu kadar kötü şakalar yaptığına göre kendini daha iyi hissediyor olmalısın. Ama madem sordun..." Dean bir dizi tuşa bastıktan sonra Sam'in ekranı görebilmesi için dizüstü bilgisayarını çevirdi. "Tanıdık geliyor mu?"

Sam yataktan kalktı ve daha yakından bakmak için masaya doğru yürüdü. Ekrandaki görüntü bir adamın mürekkeple çizilmiş resmiydi. Sadece başı ve omuzları ama Sam kıyafetinden adamın on yedinci ya da on sekizinci yüzyılda yaşadığını tahmin etti. Sam'in peruk olabileceğini düşündüğü uzun, kıvrık saçlar resmin tarihini belirlemesine yardımcı oluyordu.

"Aslında öyle. Çift Başlı ile dövüştükten sonra gördüğümüz adam bu, değil mi?"

Benzerlik tekinsizdi. Saçları bir yana, bir çizim yerine bir fotoğrafa bakıyor olabilirlerdi.

"Johann Conrad Dippel'e bakıyorsunuz, Alman ilahiyatçı, hekim ve simyacı, 1673 doğumlu, 1734'te öldü."

"Bizim adama benziyor," dedi Sam. "Seni ona götüren neydi?" Dean gülümsedi. "*Nerede doğduğuna baktım.*"

Sam daha yakına eğildi ve Dippel'in resmine eşlik eden metni okudu.

"*Frankenstein* Kalesi'nde *mi* doğdu? Şaka yapıyor olmalısın."

"Hayır. Frankenstein Kalesi'nin Almanya'da gerçek bir yer olduğu ortaya çıktı."

Gerçi orada hiç çılgın bilim adamı yaşamıyordu. Tabii bizim Dippel'i saymazsanız." Dean göz gezdirerek okurken ekrana yaklaştı. "Buna göre, bir şeyleri parçalara ayırmaktan hoşlanıyormuş. Hatta bir cesetten diğerine ruh aktarmak için deneyler bile yapmış. Daha sonra bunu, Yaşam İksiri'ni keşfettiğini de iddia ettiği, *Bedenin Yaşamına Dair Hastalıklar ve Çareleri* adlı bir tezde yazmış. Sonunda Batı Almanya'da bir yerde bir laboratuvar kurdu. Yerel bir papaz onu mezar hırsızlığı yapmak, cesetler üzerinde deneyler yapmak ve -doğal olarak- Şeytan'la işbirliği yapmakla suçladı. Yabalı köylüler tarafından kasabadan kovulup kovulmadığı belirtilmiyor, ancak 'tartışmalı teorilerinin' İsveç ve Rusya gibi ülkelerde yasaklanmasına neden olduğu söyleniyor. Tarihsel kayıtlar bundan sonra düzensizleşiyor, ancak ölmeden kısa bir süre önce - ya da en azından öldüğü *varsayılıyordu* - kendisini ölümsüz kılacak bir iksir keşfettiğini duyurdu. İşte bu kadar. Bence bu onu bir numaralı şüpheli yapar, sizce de öyle değil mi?"

"Tabii ki. Ne yani, Mary Shelley Dippel ve onu romanı için ilham kaynağı olarak mı kullandı?"

"Interweb'in söylediği bu, ancak kesin bir kanıt olmadığını da söylüyor. Ama gördüklerimize bakılırsa -koklamaktan bahsetmiyorum bile-

Son birkaç gün içinde, bunun iyi bir bahis olduğunu söyleyebilirim."

"Yani! Tahmin et, içinde a yol, Biz gerçekten
vardır bakıyor için Dr.

Frankenstein."

"Oldukça havalı, değil mi?"

"Evet." Sam kahvesini yudumlarken Dean'in kendisine aktardığı bilgileri düşündü. "Ölümsüz bir Alman simyacının günümüz Ohio'sunda neden canavarlar yarattığına dair bir fikrin var mı?"

Dean omuz silkti. "Burada yaşam maliyeti daha mı ucuz?"

"Küçük bir kasabada dikkat çekmemek muhtemelen daha kolaydır.

Böylece deneylerinizden biri bozulursa, fark edilme olasılığı daha düşük olur." "Frankenmutt veya Çift Başlı gibi bir şeyin New York'ta bir caddede dikkat çekmeden dolaşması biraz zor olurdu.

birkaç kaş."

Ayrıca bu Sam ve Dean'in yıllar içinde çok aşına oldukları bir modele uyuyordu. Büyük şehirlerde doğaüstü varlıklardan paylarını almış olsalar da, çoğunlukla canavarlar ve kötü niyetli ruhlar avlarını avlarken dikkat çekmemek için gözden uzak yerlerde yaşarlardı. Leviathan elbette bu yöntemin kayda değer bir istisnasıydı. Şekil değiştirme yetenekleri göz önüne alındığında, göz önünde saklanmayı tercih ediyorlardı.

Sam, "'Interweb'de ölümsüz bir simyacının nasıl öldürüleceğine dair bir şey yazdığını sanmıyorum," dedi.

"Tek kelime etmedi. Ama standart ganking tekniklerinden herhangi birini deneyebileceğimizi düşünüyorum, listenin başında da kafa kesme var."

"Ateş de iyi olabilir. Hem Frankenmutt hem de Double- Header kolayca alev aldı ve hızla yandı. Dippel onları hayata döndürmek için vücutlarına her ne yaptıysa, bu onları daha da yanıcı hale getirdi. Dippel'in benzer bir işlemi

aynı kimyasallar ve mistik ayinlerle kendi hayatını uzatabilir ve eğer öyleyse..."

"Kuru ot gibi kolayca yanacak," diye bitirdi Dean.

"Öyle umalım. Şimdi tek yapmamız gereken onu nasıl bulacağımızı bulmak."

Dean başını salladı. "Ne isim ama, ha? *Dippel*. Frankenstein kadar havalı ya da korkutucu değil. Aslında biraz aptalca. Adamın üç yüz yıl sonra değiştirmiş olma ihtimali nedir?"

"Frankenstein filmlerini izlemiştinizdir," dedi Sam. "Doktoru hangi aktör oynarsa oynasın, onda hep aynı kalan tek şey nedir?"

Dean hemen cevap verdi. "Ego. Frankenstein zaman Tanrı'yı oynayabileceğini düşünür."

Sam başını salladı. "Böyle bir adamın adını asla değiştirmeyeceğine bahse girerim. Çok gururludur."

"Mantıklı. Peki, onu bulma konusunda. Bir fikrim var. Her Dr. Frankenstein'ın bir Igor'a ihtiyacı vardır, değil mi? Doğal olmayan deneylerini gerçekleştirmesine yardım edecek bir asistana. Sanırım Dippel'in Igor'uyla çoktan tanışmış olabiliriz."

"Dr. Martinez," dedi Sam.

"Bay NuFlesh'in ta kendisi. Görünüşe göre Dippel on altıncı yüzyıl simyasıyla biraz yirmi birinci yüzyıl bilgisini harmanlamaya karar vermiş."

Sam, "Birlikte tadı harika olan iki harika lezzet," dedi.

Dean kaşlarını kaldırdı. "Bu fena değildi Sammy. Neredeyse gülümseyecektim."

Sam son soğuk kahvesini de bitirdi. Kendini yeniden yorgun hissetmeye başlamıştı. Bir esnemeye karşı koydu.

"Tuvalete gidip çabucak hazırlanayım, sonra oraya gideriz-"

Motel odası etrafında çılgınca dönüyordu. Sonra hatırladığı tek şey sırt üstü yatıp tavana baktığı oldu. Dean yanağını okşuyordu, hem de nazikçe değil.

Sam onun elini . "Bu sefer ne kadar sürecek?"

Dean, "Çok uzun," diye homurdandı. "Sen dışarıdayken bacağına bir göz attım. O ısırık yarası pek iyi görünmüyor ve bu yetersiz bir ifade."

Sam vücudunun uzunluğuna baktı ve Dean'in eşofmanının paçasını dizine kadar kıvırdığını gördü. Frankenmutter'un onu ısırıldığı yerdeki deri siyaha dönmüştü ve yaradan düzinelerce ebon iplik yayılmış, bacağının o tarafını dizinden bileğine kadar kaplamıştı.

"Dün gece duş aldığında bunu görmüş olmalısın," dedi Dean, sesinde suçlama vardı. "Tabii kendini çıplak görmekten utandığın için gözleri kapalı duş alan namuslu biri değilsen."

Sam doğrulmak için çabaladı ve neredeyse tekrar düşüyordu. Dean ona destek olmak için uzanmasaydı o da düşecekti.

"Evet bugün daha kötü."

"Neden hiçbir şey söylemedin? Şu anda beyninin iyice karışmış olduğunu biliyorum ama bu kadar aptallaştığına inanmayı reddediyorum!"

Sam gülümsemekten kendini alamadı. "Bir an için Bobby gibi konuştun."

"Konuyu değiştirme. Bu enfeksiyon ya da her ne haltsa, ortaya çıkmadan önce bir şeyler yapmalıyız-"

"Beni öldürmek mi?" Sam bitirdi.

"Ya da sizi Dippel gibi bir şeye dönüştürür."

"Ne ki? Ölümsüz bir simyacı tarafından yaratılan canavar bir köpek tarafından ısırıldım. Big Pharma bunun için bir hap yapmıyor. Bu enfeksiyon her neyse, en azından kısmen büyülü bir doğası var, bu yüzden bilim tek başına onu tedavi edemez. Cass burada olsaydı elini sallayıp beni iyileştirebilirdi ama burada değil, o yüzden ilerlemeye devam edip neler olacağını görmemiz gerekecek."

"Ne *oldu*? Bacağına iyice bak. Sana ne olacağını söyleyebilirim - o siyah pislik tüm lanet bacağını kaplayana kadar yayılmaya devam edecek. Ve ondan sonra... şey, ondan sonra ne olursa olsun, sana garanti ederim ikimiz de bundan hoşlanmayacağız."

Sam, "Çift Başlı, pilini bitirmek için ellerini kullandığı için şanslısın," dedi. "Seni ısırsaydı ikimizin de başı belaya girebilirdi."

"Bak, şimdilik Dippel'i unut. Seni iyileştirdikten sonra onunla ilgileniriz. İlimde buna nasıl karşı koyacağımıza dair bir şeyler olmalı. Tek yapmamız gereken onu bulmak."

"Bana neler olduğunu anlayabilecek tek bir kişi var, o da Dippel. Onu bulduğumuzda, belki enfeksiyona karşı ne yapmamız gerektiğini söyleyebilir ve eğer işbirliği yapmazsa, belki de bakabileceğimiz bazı notları ya da günlükleri vardır. Belki şimdiye kadar bir bilgisayara bile geçmiştir."

"İşbirliği yapacak," dedi Dean. "Bundan emin olacağım."

Yüzü taş gibiydi, sesi buz gibiydi ve Sam onun cehennemde lanetlilere işkence etmenin sırlarını öğrenerek geçirdiği zamanı hatırladığını biliyordu. Dean o zamandan nadiren söz ederdi ve

Ama Sam kardeşinin cehennemde geçirdiği her korkunç anı hatırladığını biliyordu ve buna orada öğrendiği her şey de dahildi.

Sam neredeyse Dippel için üzülüyordu.

Daha iyi bir terim bulamadığı için ölüm enfeksiyonunun kendisi üzerindeki diğer etkisini kardeşine anlatmak için iyi bir zaman olmadığına karar verdi. Çift Başlı ile savaş sırasında Sam canavarın Dean'in yaşam gücünü boşaltmaya çalışırken kollarının etrafında dönen gölge enerjisini görmüştü ama Dean bunu gördüğünden bahsetmemişti. Dippel'in onları izlediğini görmesine rağmen gölgeli figürü de görmemişti. Sam başlangıçta bunların halüsinasyon olduğunu düşünmüştü ama o zamandan beri farklı bir sonuca varmıştı. Şu anda içinde Frankenmutt'un lekesi vardı ve bu onun algısını değiştirmiş, ona bir tür ölüm görüşü vererek Çift Başlı'nın çağırdığı karanlık enerjiyi algılamasını sağlamıştı. Sam şimdi gölge figürünün gerçek olduğunu düşünüyordu ama Dean onu göremiyordu. Sadece o görebiliyordu. Şeklin ne olduğunu bilmiyordu. Belki de Dippel'in yarattıkları tarafından salınan ölüm enerjisinin bir pervane gibi aleve çektiği yerel bir hayaletten başka bir şey değildi. Bunun, ilerlerken çözmeleri gereken bir şey daha olduğunu düşündü.

Dean'in ölüm imgelemine "karışmış beyninin" bir başka belirtisi olarak görmezden gelmesinden ya da daha kötüsü, bunu enfeksiyonun korktuğundan daha ilerlemiş olduğunun bir işareti olarak görmesinden korkuyordu. Sam bunu şimdilik kendine saklamanın daha iyi olacağına karar verdi ama gerçek ortaya çıktığında Dean'in çok kızacağını biliyordu. Genelde öyle olurdu.

Dean Sam'in kolunu tuttu ve ayağa kalkmasına yardım etti. "Üzerine ağırlık vermek canını acıtıyor mu?" diye sordu.

Sam başını salladı. "Aslında çoğunlukla uyuşmuş durumda."

"Bu düşündüğün kadar rahatlatıcı değil. Pekâlâ, sen John'a vur -ya da belki de Johann'a demeliyim- sonra da gidip Strip Alışveriş Merkezi'nin Hayaleti'nden ne koparabileceğimize bakalım."

Sam tam Dr. Martinez'in görünüşünü hafife aldığı için kardeşini azarlayacaktı ki, son birkaç gündür körelmiş olan koku alma duyusu aniden devreye girdi. Havayı kokladı ve kaşlarını çattı.

"Duman kokusu alıyor musun?"

* * *

Conrad, Wickline Inn'in otoparkında, avcıların kapısından en fazla bir düzine metre uzakta duruyordu. Hanımından aldığı hediye sayesinde onları takip etmekte hiç zorlanmamıştı. Bu kadar yakinken, avucuna kazınmış rün o kadar yoğun bir soğukla yanıyordu ki neredeyse dayanılmazdı. Ama buna katlanacaktı, çünkü bu ona karanlık hanımı tarafından bahşedilmiş bir lütuftu ve bu yüzden çektiği acı bir yük değil, bir onurdu.

Avcıların peşinden her an gidebilirdi ama uzun yıllar ona sadece sabrın değil, plan yapmanın da değerini öğretmişti. İkili Harrison'ın iki başlı canavarını öldürdükten sonra Conrad bisiklet şirketine dönmüştü - doğduğu şatodan çok uzakta, ama yeterince kullanışlı bir yerd - ve düşünmeye başlamıştı.

Gecenin büyük bir bölümünü avcılardan kurtulmak için birbiri ardına planlar geliştirerek ve bunları bir kenara atarak geçirmişti. Bazı planlar çok karmaşıktı ve başarısızlık için çok sayıda olasılık sunuyordu, diğerleri çok fazla şansa bırakıyordu, diğerleri ise çok fazla dikkat çekecekti ve her ne pahasına olursa olsun bundan kaçınmak istiyordu. Son üç yıldır amacına ulaşmaya en çok yaklaştığı andı.

Yüzyıllar sonra, başka çaresi kalmadığı sürece kasabayı ve Catherine'i terk etmek istemiyordu. Sonunda, şafağın ilk ışıkları ufku pembeleştirirken, nihayet kararını verdi. Plan basitti - ki aklına gelmesinin bu kadar uzun sürmesinin nedeni de buydu, diye düşündü - ama bir zarafeti ve karşı konulmaz olduğu kadar lezzetli bulduğu bir ironisi de vardı.

Simyada her şey, tüm yaratılışın ortaya çıktığı dört temel elemente indirgenirdi: Toprak, Hava, Su...

Ve ateş.

Ceketinin cebinden cam bir şişe çıkardı ve balmumu tıpasını açtı. İçinde kertenkeleye benzer küçük bir yaratığın mumyalanmış bedeni vardı. Bu küçük adamı özel bir durum için saklıyordu ve görünüşe bakılırsa sonunda o an gelmişti.

Yavaşça sol eline, hanımefendisi tarafından işaretlenmemiş olana doğru salladı. Ağzına götürdü ve üzerine hafifçe üfledi. Parşömen kuruluşundaki derisi anında parlak bir kızıla dönüştü, eti sıvıyla şişerek yumuşak ve nemli bir hal aldı. Avucunun içinde kıpırdandı, sabah ışığında küçük siyah gözleri kırıştı.

Conrad yaratığı bir kez daha dudaklarına yaklaştırdı ve tek bir kelime fısıldadı.

"Avcılar."

Semenderin vücut ısısı yükselmeye başladı ve Conrad motel odasının kapısına kadar olan mesafeyi geçtiğinde, semenderin ısısı neredeyse diğer elindeki ründen yayılan soğuk kadar acı verici hale gelmişti. Diz çöktü, elini indirdi ve yaratığı nazikçe yere bıraktı. İleri doğru sıçradı ve burnunu kapının yüzeyine bastırdı. Conrad vücudundan yayılan ısı dalgalarını hissedebiliyordu, sanki küçük bir fırın değil de bir yüksek fırınmış gibi.

Kertenkele. Bir saniye sonra, semenderin burnunun dokunduğu kapının dibindeki ahşap kararmaya ve yanmaya başladı ve yaratık kendini ileri itti, giderken bir tünel yaktı.

Her şey planladığı gibi giderse, Conrad iki avcının öldüğünü bilmenin verdiği tatminden daha fazlasıyla buradan ayrılacaktı, bu ne kadar tatlı olursa olsun, uzun yıllar önce karanlık metresine verdiği sözü yerine getirmek için gerekli olan son unsuru da elde etmiş olacaktı. Tek yapması gereken beklemek ve Azrail'in ortaya çıkmasını beklemektir. Eğer birkaç ölüm onun türünden birini ortaya çıkarmazsa, ne çıkarabilirdi ki?

Yıllardır olmadığı kadar neşeli hisseden Conrad, eğlenceyi izlemek için güvenli bir mesafeye çekilirken eski bir Alman içki şarkısını ıslıkla çaldı.

* * *

Dean önce Sam'in her şeyin üstüne bir de koku halüsinasyonu görmeye başladığını düşündü ama sonra o da kokuyu aldı ve giderek güçleniyordu. Normal dumandan farklı kokuyordu, Dean'e benzin ve sülfür karışımını düşündüren kimyasal bir tınısı vardı. Kaynağını bulmak için etrafına bakındı ama ilk fark eden Sam oldu.

"Bak!" Sam kapıyı işaret etti.

Dean döndü ve dibinde genişleyen bir yanık izi gördü, sanki tahta içeriden yanıyormuş gibi içinden dumanlar yükseliyordu.

Ne be?

Kardeşler izlerken yanmış odunlar siyah kle dönüştü ve bir şey odaya doğru ilerledi. İlk başta isle kaplıydı ama kıpkırmızı alevler parlayarak siyah şeyi yakıp yok etti ve Dean'in serçe parmağından daha uzun olmayan küçük kırmızı bir kertenkelenin gövdesini ortaya çıkardı. Kertenkele odanın içine doğru ilerledi ve halıda kararmış küçük ayak izleri bıraktı.

"O da ne?" Dean sordu. "Eğlence boyutunda bir ejderha mı?"

"Sanırım bu bir semender," dedi Sam, sesinde endişeli bir ton vardı. "Ve bir göletin yanında bulabileceğiniz türden değil. Bu mitolojik bir yaratık-"

Semenderden her yöne doğru kıpkırmızı bir ateş fışkırdı ve kardeşlere doğru ilerleyerek seyyar bir kamp ateşi gibi üzerlerine geldi.

" mi," diye bitirdi Sam.

* * *

Daniel, bir gün önce ormanda iki başlı canavarla savaştıklarından beri Winchesterlar'a göz kulak oluyordu. Hatta o gece kardeşler duş alıp yatağa düştükten sonra Sam'le iletişim kurmayı bile denemişti. Uygun koşullar sağlandığında, Azrailler insanlarla uyurken temas kurabilirdi. Uyku hali bazı açılardan ölüme benziyordu zaten -bazı büyücülerin ve psişik yeteneklere sahip insanların uyurken astral seyahat yapabilmelerinin nedenlerinden biri de buydu- ve Sam'e her geçen saat yayılan ve güçlenen karanlık leke bulaşmış olduğundan, Daniel onunla iletişime geçebilme, ya da en azından bir telkini onun içine yerleştirebilme şansının yüksek olduğunu düşünmüştü.

bilinçaltı. Ama hiç şansı yoktu. Sam çok yorgundu, uykusu çok derindi. Bu yüzden Daniel odalarından çekilmiş, kapıdan sessizce geçmiş - fiziksel engeller onun türü için hiçbir şey ifade etmiyordu- ve araçlarının yanında bir pozisyon almış ve gece boyunca orada kalmıştı. Onun türü yorulmazdı ve neredeyse sınırsız bir sabra sahiptiler. Bu, efendileriyle paylaştıkları bir özellikti.

O sabah Daniel, Dippel'in yaklaştığını simyacı ortaya çıkmadan çok önce hissetmişti ve adamın kendisini algılayıp algılamadığından hâlâ emin olamadığı için Winchesterlar'ınkinin odaya çekildi. Boş olduğunu görünce rahatladı.

İnsanların anladığı şekilde duyuları yoktu, bu yüzden yanan odunun kokusunu alamadı ama Sam ve Dean'in boğuk seslerini algılayabiliyordu ve alarm tonları açıktı. Bunun Dippel'in gelişiyi aynı zamana denk geldiği düşünülürse, Daniel'in bir şeylerin ters gittiğini anlaması için dahi olmasına gerek yoktu.

Odalar arasındaki duvardan geçmeden önce bir saniyeden az tereddüt etti. Sam'in "semender" kelimesini söylediğini duymak için tam zamanında Winchesterlar'ın odasına girdi. Daniel bunun gibi semenderlerin -geçmiş bir çağın doğaüstü yaratıklarının- ne kadar tehlikeli olabileceğini biliyordu. Yaratığa doğru ilerledi, ona daha önce ulaşabilmeyi umuyordu...

Semenderin küçük formundan alevler fışkırdı, kıpkırmızı, sıcak ve görülmesi korkunçtu. Daniel mistik ateşin her şeyi yakıp kül edebileceğini ve hiçbir şeyin, oksijen eksikliğinin bile onu söndüremeyeceğini biliyordu. Onu besleyen büyü tükenene kadar yoluna çıkan her şeyi yiyip bitirerek yayılmaya devam edecekti ve Dünya'daki hiçbir güç -ve ötesindeki birkaç güç- onu başka türlü davranmaya zorlayamazdı.

Daniel yaratığın çoktan tutuşturduğu alevler için bir şey yapamazdı ama daha fazla alev retmemesini sağlayabilirdi. Sam ve Dean'in yanından geçti, Daniel'in geçtiğini gören Sam'in nefesi kesildi ve semenderin önünde çömeldi. Etrafını saran alev koronasının içinden uzandı -ateş etsiz bedenine bile sıcak geliyordu- ve işaret parmağını kertenkelenin başına dokundurdu.

Bir Azrail'in görevi kozmik anlamda hayati öneme sahipti, ancak nihayetinde basit bir görevdi: bir insanın ölüm anında orada bulunmak ve ölümden sonraki hayata eşlik etmek ve gerekirse bu konuda danışmanlık yapmak. Ölümün hizmetkrları görevlerini yerine getirmelerine yardımcı olacak pek çok doğaüstü yeteneğe sahipti ve en basitlerinden biri aynı zamanda en güçlülerinden biriydi: İstediklerinde dokunuşları öldürebilirdi.

Küçücük boyutuna rağmen semender güçlü büyülerle donatılmış bir yaratıktı ve Azrail'in etkisine karşı savaştı ama sonunda, mücadele ne kadar zor olursa olsun, herkes ölüm'n önünde eğilmek zorunda kaldı. Semender bir kez ürperdi, top gibi kıvrıldı ve hareketsiz kaldı. Ölümüyle birlikte büyüsü de yok oldu ve artık kendi alevine karşı korunaklı olmadığı için anında yakıldı.

Semenderin yok edilmesiyle yeni alevler ortaya çıkmayacaktı ama çoktan salınmış olanlar hızla yayılıyordu. Daniel sadece Winchesterlar'a biraz zaman kazandırmayı başardığını biliyordu.

Daniel yaptığını şeye Sam'in tepkisini ölçmek için dönmeden yanan kapıya doğru adım attı ve kapıdan geçti. Artık Dippel'dan saklanmayacaktı. Simyacı hakkında bir şeyler yapmasının tam zamanıydı. Adamın karanlık glerinin tam kapsamını bilmiyordu ama sonunda ölüm'n seilmişlerinden biriyle boy lşemeyeceği kesindi.

"Selamlar, dostum."

Dippel sanki Daniel'ı bekliyormuş gibi kapının dışında duruyordu. Simyacı elinde cilalanmış koyu mavi bir taş tutuyordu ve soğuk bir gülümsemeyle taşı Daniel'a doğru itti. İkisi o kadar yakındı ki, Dippel'in eli Daniel'in göğsüne girdi ve taşı onun ruhani maddesinin derinliklerine gömdü. Daniel acıyı hiç tatmamıştı. Eğer bilseydi, bunun bedensel bir acı olmadığını, bir sinir ağrı boyunca iletilen basit bir dizi sinyal olmadığını, bunun ruhun acısı olduğunu ve Daniel'in benliğini yıkayıp onu karanlığa sürüklediğini bilirdi.

* * *

Conrad Lapis Occultus'u yüzüne doğru tuttu ve koyu mavi derinliklerine baktı. Elbette Azrail'in ruhunu göremiyordu ama onun gücünün içinde titreştiğini hissedebiliyor ve bir zafer coşkusu duyuyordu. Bir kadın sesinin zihnine fısıldadığını duydu, bir kutup fırtınası kadar soğuktu. *İyi iş çıkardın, hizmetkârım. Şimdi uzun zaman önce başladığın görevi tamamla.*

Conrad hayal kırıklığına uğramıştı. Avcıların semenderin sönmek bilmeyen alevlerinde yanışını izlemek için kalmayı tercih ederdi. Yangın çıkaran kertenkelelerden birini en son ne zaman kullanma fırsatı bulduğunu hatırlamıyordu ve ortaya çıkan kıyımın tadını çıkarmayı gerçekten dört gözle bekliyordu. Yine de zevkten önce işle ilgilenmek gerekiyordu. Özellikle de söz konusu iş bir ölüm tanrıçası adına yapılıyorsa.

Başını eğdi. "Sizin isteğiniz olacak leydim."

Aptal bilginlerin uzun zamandır yanlışlıkla Felsefe Taşı olarak adlandırdıkları Lapis Occultus'u ceketinin cebine soktu ve arabasına yöneldi. Lapis Occultus'un birçok yararlı özelliği vardı: baz metalleri altına dönüştürmek, hastalıkları iyileştirmek ve yaşam süresini uzatmak. Ve doğru ayarlamalarla bir Azrail için son derece etkili bir hapisane de olabilirdi.

Conrad'ın Azrail'in ruhunu Catherine'e sunmadan önce uğraması gereken bir yer vardı. Daha fazla NuFlesh edinmesi gerekiyordu ve Peter Martinez'e ona söz verdiği kremi borçluydu. Conrad Dippel pek çok şeydi, neredeyse hepsi de tatsızdı ama yeminini bozan biri olmak bunların arasında değildi.

Arabasına binip motelin otoparkından çıkarken gökyüzüne kıpkırmızı duman bulutları yayılıyordu. Martinez'in eline yeni bir malzeme geçtiğinde kremi fazla sürme eğilimine girebileceğinden endişe ediyordu. Eğer öyleyse, sonuçları... talihsiz olurdu. Yine de ne önemi vardı ki? Bugünden sonra Conrad'ın Martinez'e ya da NuFlesh'ine ihtiyacı kalmayacaktı. Yakında metresi Dünya'da özgürce dolaşabilecek, yıkım ve umutsuzluk da onu takip edecekti.

Muhteşem olacaktı.

* * *

Sam gölge figüre olan yakınlığından mı yoksa durumunun kötüleşmesinden mi kaynaklandığını bilmiyordu ama bu kez varlığın görünüşüyle ilgili bazı ayrıntıları seçebilmişti. Çok değil, sadece vücut şekli ve yüz hatlarına dair bir ipucu, figürün bir gölge *adam* olduğunu düşünmesine yetecek kadar. *Gölge* Adam'a doğru adım atışını izledi.

semender, çömeldi, ona dokundu ve sonra sanki o ve onu hızla yiyip bitiren ateş orada değilmış gibi doğruldu ve alev alev yanan kapıdan içeri girdi. Sam gölge adamın semendere ne yaptığından emin değildi ama söyleyebildiği kadarıyla semender ölmüş, kendi aleviyle yanıp kül olmuştu. Ancak daha önce çıkardığı yangınlar hız kesmeden devam ediyordu.

Odanın duman alarmı, gereksiz olduğu kadar sinir bozucu da olan tiz bir uyarı vermeye başladı.

Kapı, pencerenin etrafındaki perdeler ve masanın ayakları gibi alevler içindeydi. Sam öne doğru hamle yaptı -uyuşan bacağı sayesinde neredeyse ayağını kaybediyordu- ve yangın onu ele geçirmeden önce dizüstü bilgisayarını kaptı. Alevlerin hiçbirisiyle temas etmemiş olmasına rağmen, onlardan yayılan ısı yoğunlu ve cildi sanki anında güneş yanığı olmuş gibi acıdı. Geri çekildi, dizüstü bilgisayarını kapattı ve kolunun altına sıkıştırdı. Tam zamanında gelmişti. Alev alev yanan perdeler masanın üzerine düşerek masayı tutuşturdu.

"Pencereyi deneyelim," dedi Dean. "Eğer kırarsak, içinden atlayabiliriz. Bu süreçte biraz yanabiliriz-"

Sam başını sallayarak, "Hiç iyi değil," dedi. "Bu sihirli bir ateş. Tek bir küçük alev bile bize dokunursa, kül olana kadar ateş vücudumuza yayılır!"

Sam beyninin yeniden neredeyse normal hızda çalıştığını hissetti. Anında yakılma tehdidinin insanın konsantrasyonunu nasıl yoğunlaştırdığı inanılmazdı.

Oda hızla keskin bir dumanla doluyordu. Havanın yağlı bir dokusu vardı ve onu solumak buzlu cam solumak gibiydi. Sam hangisinin onları daha önce öldüreceğini görmek için bir yarış olacağını düşündü: alevler mi yoksa zehirli duman mı?

"Silahını al." Dean emretti.

Sam kardeşini sorgulamadı. Kendi silahı hâlâ yastığının altındaydı, Dean'inki ise yatağının yanındaki komodinin üzerinde duruyordu.

Silah elinde, emniyeti kapalı, Sam "Şimdi ne olacak?" diye sordu.

"Motel duvarları herkesin bildiği gibi incedir, değil mi? Ateşimizi bir noktaya yoğunlaştırır ve bir sonraki odaya doğru ateş ederiz."

"Ama ya biri-"

Dean, "Dikkat et!" diye bağırdı ve duvara doğru bir el ateş etti, böylece mermi duvarı delip geçse bile diğer taraftaki birine isabet etme olasılığı çok düşüktü. Bir an bekledikten sonra, "Bu iş ," dedi. İki yatak arasındaki duvarın ortasına ateş etmeye başladı ve Sam de ona katıldı.

Winchesterlar tecrübeli nişancılardı ve daha da önemlisi, olumsuz koşullar altında ateş etme konusunda büyük deneyimleri vardı; örneğin bir canavar ya da başka bir şey yüzlerini parçalamaya çalıştığında. Nişanları sabit ve doğrudu ve duvardan büyük parçalar halinde sıvalar . İkisi de şarjörlerini boşalttı ama büyükçe bir delik açmış olsalar da, yan odayı bile görebiliyorlardı ama sürünerek geçebilecekleri kadar büyük değildi. Mermileri bitince, iki kardeş de refleks olarak tabancalarını bellerine soktular. Silahın metali sıcaktı ama arkalarındaki alevlerle kıyaslanamazdı.

Sam alevleri hissedebiliyordu, sanki ısısı yüksek bir tavanın üzerinde yatıyormuş gibiydi. Arkasındaki etinin kabarmaya başladığını neredeyse hissedebiliyordu. Semenderin ateşi onları yutmadan önce saniyeleri kaldığını düşündü.

Dean bakışlarını hızla odanın içinde gezdirdi. yaptığına tanıklık eden başka biri olsaydı, bunun bir hata olduğunu düşünebilirdi.

Ama Sam kardeşinin zihninin son hızla çalıştığını ve bir çıkış yolu bulmaya çalıştığını biliyordu. Dean genellikle en entelektüel uğraşı paralı yabancı porno filmler izlemek olan sıradan bir insanmış gibi davranırdı. Gerçekte son derece zeki, strateji ve taktik ustasıydı. Bu ölüm tuzağından kaçmanın bir yolunu bulabilecek biri varsa, o da oydu.

"Vur ona!" Dean bağırdı.

Sam ne demek istediğini soramadan Dean duvara açtıkları deliğe doğru koştu ve önce omzuyla kendini duvara fırlattı. Bir sıva ve beyaz toz yağmuru içinde duvara çarptı, homurdandı, sonra tekrar denemek için geri çekildi. Bu kez Sam de ona katıldı ve iki darbe daha aldıktan sonra duvar çarpmanın etkisiyle yıkıldı ve ikisi birlikte yandaki odaya yuvarlandılar.

Sam inledi. Omzu acıdan çığlık atıyordu ve çıkık olabileceğini düşündü. En azından yanarak ölmüyordu. Dizüstü bilgisayara hızlıca bir göz attı. Duvardan geçerken onu vücuduyla korumak için elinden geleni yapmıştı ve söyleyebildiği kadarıyla yolculuktan sağ salim çıkmıştı. Ancak ikisi de sıva tozu ve duvar yalıtımı parçalarıyla kaplanmıştı.

Dean'e baktı. "Vurmak mı? Büyük planın bu muydu? Ya yolda bir destek kirişi olsaydı?"

"yaradı, değil mi?"

Neyse ki oda boştu. İçeri girdiklerinde Sam bir an için yerde yatan ve bir düzine kurşun yarasından kanlar içinde olan birini bulacaklarından korkmuştu.

Dean ayağa kalktı, aşağı uzandı ve Sam'in ayağa kalkmasına yardım etti. Sam omzunu korumak için sağ kolunu göğsüne bastırdı ve

deliğe baktı. Yangın geri kalanına da sıçramış ve onlara doğru gelmeye başlamıştı. Delikten sert kokulu bir duman bulutu yükseliyor, odadaki duman alarmini çalıştırıyordu ve Sam oradan hemen çıkmazlarsa yanacaklarını biliyordu.

Kapıya yöneldiler, açtılar ve otoparka, dumansız havaya daldılar.

* * *

Dean doğruca arabalarına gidip atlamak ve Dippel'in peşine düşmek istedi ama Sam onu vazgeçirdi.

"Herkesi güvenli bir yere götürmeye yardım etmeliyiz," diye ısrar etti.

Bazen iyi adamlar olmak gerçekten berbatır, düşündü Dean ama Sam'in haklı olduğunu biliyordu ve sonraki on beş dakikayı etrafta koşturarak, oda kapılarına vurarak ve "Yangın!" diye bağırarak geçirdiler.

Temizlik görevlileri de dahil olmak üzere bir düzineden az insan buldular. Saat ona , Wickline Inn'in müşterilerinin çoğu çoktan otelden ayrılmış ya da kendilerini Brennan'a getiren işlerini halletmek üzere yola . Bir itfaiye aracı ve acil yardım minibüsü geldiğinde Dean herkesi motelden çıkarmayı ve yanan binadan güvenli bir mesafeye götürmeyi başardıklarından emindi. O ve Sam itfaiyecilerin alevleri söndürmek için geleni yapmalarını izlediler ama sadece suyun semender ateşi üzerinde hiçbir etkisi yoktu ve kısa bir süre içinde motel kararmış, dumanı tüten bir harabeden başka bir şey değildi. İyi olan bir şey vardı: Motel yok olduğunda yangın da yok olmuştu. Sam'in tahmin ettiği gibi, güçleri tükendiğinde alevler kendilerini yakmış söndürmüştü. Görünen o ki her kim-veya

Semenderleri yaratan her neyse, durdurulamaz yıkıcı alevler üreten bir yaratığın bir tür kapatma düğmesine ihtiyacı olduğunu fark edecek kadar akıllıydı. Şanslılarmış.

İtfaiyecilerin ve acil sağlık personelinin her şeyi kontrol altına aldığından emin olduklarında Sam ve Dean arabaya yöneldi, bindi ve otoparktan çıktı. Mekânın yok olmasının iyi bir yanı vardı: En azından faturayı ödemek zorunda kalmamışlardı.

"Bilgisayarı kurtarmayı başardığınıza sevindim ama fazladan giysilerimiz de dahil olmak üzere odadaki diğer tüm eşyalarımızı kaybettik. Elimizde sadece üzerimizdekiler kaldı, o da duman gibi kokuyor ve bagaja koyduğumuz çöpler de Frankenrot gibi kokuyor. Sanırım ne yaparsak yapalım, bir mağazaya girecek zaman bulana kadar kokmaya devam edeceğiz."

Sam, "Yanık koğuşunda kalmaktansa kokmayı tercih ederim," dedi.

"Şaka yapmıyorum." Dean'in aklına bir düşünce geldi. "Semender'e ne oldu? Odamıza girdikten hemen sonra yanarak ölmüş gibi görünüyordu. Bunu yapmaları mı gerekiyordu?"

Sam hemen cevap vermedi ve Dean kardeşinin yine mini komalarından birine girip girmediğini merak etti. Ama ona baktığında gözlerinin açık olduğunu gördü.

"Sana söylemediğim bir şey var."

Dean'in midesi bulandı. Sam'in ona bunu yapmasından nefret ederdi. Her ikisinin de zaman zaman bazı şeyleri gizli tutma eğilimi vardı ama Sam derinlerde akan durgun sulara benziyordu. Sonunda bir şeyi itiraf etmek zorunda hissettiğinde, bu genellikle her ne ise artık saklayamayacağı kadar kötüleştigi için olurdu.

Bu bir sırdı. Dean Sam'in bir sonraki söyleyeceği şey için kendini hazırladı.

"Ölüm var."

Dean uzun bir süre kardeşine baktı. "Ne diyeceğim?"

ON BİR

NuFlesh Biotech'e giderken Dean bir kafeye girdi ve Sam beş shot espresso içeren büyük bir kahve sipariş etti. Sonra fikrini değiştirdi ve onun yerine yedi shot aldı. Dean balkabağı aromalı, üstünde krem şanti olan büyük bir içecek sipariş etti. Sam kardeşinin içecek seçimine kaşlarını kaldırdığında, "Ne? Sadece sonbaharda balkabağı olur." Sam'e göre Dean bir milkshake de alabilirdi ama herkes kendine göreydi. Ayrıca, sağlıklı seçimler yapma konusunda kimseye ders verecek biri değildi. Aldığı kafein delilik sınırındaydı ve hâlâ zar zor çalışmasını sağlıyordu.

Dean "ölüm görüşüne" sahip olduğu açıklamasını oldukça iyi karşılamıştı. Muhtemelen Dippel'i Sam'in vücudunda yayılan enfeksiyonu nasıl tedavi edeceklerini anlatmaya zorlamayı planladığı içindi. Dean izleyeceği net bir yol olduğunda her zaman daha iyi hissederdi. Ama bu olasılığı ilk ortaya atan Sam olmasına rağmen, Dippel'in bir tedavi bildiğinden ya da bilse bile bunu onlarla paylaşacağından emin değildi. Dippel ne kadar yaşlı ve güçlü olursa olsun, onu öldürebilirlerse şanslıydılar ve muhtemelen öncesinde sorgulama için zamanları olmayacaktı.

Bunun Sam'in son avı olma ihtimali çok yüksekti ve daha önce pek çok kez ölümle yüz yüze gelmiş, hatta bunu birkaç kez tecrübe etmiş olsa da bu sefer ölümün kalıcı olacağını biliyordu. Onu son anda melek güçleriyle iyileştirecek bir Cass yoktu, ölüm enfeksiyonuna karşı koyabilecek mistik bir obje, büyü ya da iksir de ellerinde yoktu. Böyle bir nesneye sahip olsalar bile Sam onu kullanmak isteyeceğinden emin değildi. Bu kadar güçlü bir büyü'nün bedeli yüksekti ve genellikle beklenmedik -ve trajik- yan etkileri olurdu. Trish'te olduğu gibi.

Bazen ölüm daha iyidir, diye düşündü Sam. Çok daha iyi.

* * *

Kardeşler Hansen'in kulübesinde, Trish'in odasının hemen altındaki misafir odasını paylaşıyorlardı ama o gece ikisi de uyuyamamıştı. Daha önce uyumakta güçlük çektiklerinde bunun nedeni Trish'in yakınlığıydı. Onu yatağında, yorganın altında kıvrılmış yatarken hayal etmemek zordu ve neyle uyuduğunu ya da herhangi bir şeyle uyuyup uyumadığını merak etmemek daha da zordu. Ama o gece odasında değildi ve bir daha asla olmayacaktı. Çocukların her birinin kendi ikiz yatağı vardı ve Sam kendi yatağında uzanmış, karanlığın içinden tavana ya da en azından tavanın olduğu yöne bakıyordu. Ağır perdeler pencereden gelen tüm ışığı engelliyor, odayı bir mağaranın içi kadar karanlık hale getiriyordu. Sam, Trish'in de şu anda karanlık ve sessizlikle çevrili olmanın böyle bir şey olup olmadığını merak etti. Sadece onun durumunda sabah hiç gelmeyecekti.

Yine de odaları tamamen sessiz değildi. Dean'in nefes alışını duyabiliyordu ve sesin şiddetinden ve ritminden

kardeşinin uyanık olduğunu duydu. Onun ne düşündüğü hakkında da oldukça iyi bir fikri vardı. Ağabey olarak Sam'e ve dolayısıyla etrafındaki herkese göz kulak olmayı kendi sorumluluğu olarak görüyordu. Kendisini Herald Evi'ne yaptıkları talihsiz gezinin lideri olarak görüyordu ve bu yüzden de her şeyin bu şekilde sonuçlanmasından sorumluydu. Bu da Trish'in ölümü için kendini suçladığı anlamına geliyordu. Sam de aynı derecede sorumlu olduğunu düşünüyordu. Ne de olsa ikisi de daha önce ava gitmiş, hayaletlerle karşılaşmış ve onlarla nasıl başa çıkacaklarını biliyormuş gibi davranmışlardı. Doğru, Dean yalan söylerken Sam çoğunlukla kapalı tutmuştu ama kardeşiyle çelişmemişti ve ona göre bu da yalan söylemekle aynı anlama geliyordu. Ne avcılar oldukları ortaya çıkmıştı. Tek yapabildikleri hayaleti bir süreliğine etkisiz hale getirmek, geçici olarak yaralamak ve maddesel düzlemde tezahür etmediklerinde hayaletler nereye gidiyorsa oraya çekilmesini sağlamaktı. Her zamanki gibi ölümcül bir şekilde geri dönecekti.

Sam kardeşini daha iyi hissettirecek bir şey söylemek ya da en azından olanlar için onu suçlamadığını bildirmek istiyordu ama söyleyeceği her şeyin aptalca olacağından ve Dean'in daha kötü hissetmesine neden olacağından korkuyordu. Bu yüzden karanlıkta yattı ve hiçbir şey söylemedi.

Trish'in cesedini kulübeye geri taşımışlardı, Dean onu kollarının altından tutmuş, Sam de bacaklarını kavramıştı. İkisi de ona ilk kez dokunmuştu ama Sam bundan hiç zevk ve Dean'in de almadığını biliyordu. Trish beklediğinden daha hafifti, sanki öldüğünde bir parçası gitmiş ve geride sadece boş bir kabuk bırakmış . Babası mutfak masasında oturuyordu.

Geldiklerinde, sanki bir şey olduğunu hissetmiş gibi onları bekliyordu. Kötü bir şey.

Sam ve Dean Trish'i içeri taşıdılar ve yavaşça kanepeye yatırdılar. Walter Hansen kızının cesedini gördüğünde, kazağının önü kurumuş kanla yapış yapış olmuştu, neredeyse beş dakika boyunca hiç konuşmadan durup ona baktı. Dean birkaç kez bir şeyler söylemeye çalıştı ama Walter her seferinde elini kaldırarak onu engelledi. Sonra tek kelime etmeden, hatta ikisine de bakmadan kızını kucağına aldı, oturma odasından mutfığa, oradan da bodruma taşıdı. Sam ve Dean ne yapacaklarından emin olamadan arkasından gittiler. Mutfakta durdular, Walter'ın daha önce hiç davet edilmedikleri çalışma alanının kutsallığını ihlal etmeye cesaret edemediler ve beklediler. Birkaç dakika sonra merdivenlerde Walter'ın botlarının sesini duydular. Sam bunun o an olduğunu düşünmüştü. Walter kapıyı kırıp içeri girecek ve kızını öldürttükleri için onlara bağıracaktı. Sonra bodrum kapısının kilidinin devreye girdiğini duydu ve bir saniye sonra Walter merdivenlerden geri indi.

Başka ne yapacaklarını bilemedikleri için masaya oturdular ve güneş battıktan çok sonrasına kadar orada kaldılar. Konuşmadılar, bir şey yemediler ya da içmediler. Oturup kapalı ve kilitli bodrum kapısına bakmaktan başka bir şey yapmadılar. Sonunda Dean ayağa kalktı ve koridordan geçerek yatak odalarına gitti, Sam de onu izledi. Dişlerini fırçalamadan ya da başka bir şey yapmadan yatağa girdiler ve o zamandan beri orada yatıyorlardı, uyanık ve sessiz.

Sam zihninde, Tüfekçi'nin Herald House'un içindeki karanlıktan çıkarken yüzünde beliren korkunç ifadeyi gördü ve onun elini kaldırışını izledi.

tüfeğini ateşledi, silahının gürültülü sesini duydu. Bir, iki, üç kez tekrarladı.

Sam'in farkına vardığı bir sonraki şey kızarmakta olan pastırma kokusuydu ve uyuyakalmış olması gerektiğini anladı. Bazı insanlar koyun sayarken uyuyakalırdı ama o silah seslerini sayarken uyuyakalmıştı. Eğer bu onu komik çiftlik için başlıca aday yapmıyorsa, ne yapacağını bilmiyordu.

Perdeler sayesinde oda hâlâ karanlıktı ama Dean'in yatağında doğrulup oturduğunu hissetti.

"Kokuyu alıyor musun?" Dean sordu.

"Evet." Bu onu da korkutuyordu. Hansen'larda kaldıkları süre boyunca Walter hiç kahvaltı hazırlamamıştı. Trish her zaman yapardı. Bazen krep, bazen Fransız tostı, bazen yumurta, ama ne yaparsa yapsın, yanında mutlaka pastırma kızartırdı. Her zaman.

"Ne yapmamız gerekiyor?" Sam sordu.

Dean yanıtından pek emin görünmese de, "Kontrol et," diye cevap verdi.

Sam onu suçlamıyordu. Ensesindeki deri ürperiyordu ve sanki bir kurşun parçası yutmuş gibi karnında soğuk bir ağırlık hissediyordu.

Dean ayağa kalktı ve karanlıkta yolunu bulmaya çalışarak kapıya doğru yürüdü. Kapıya ulaştığında ışık düğmesini buldu ve çevirerek açtı. Tepedeki ışık yandı ve Sam gözlerini kısarak ışığın parıltısına baktı. Olduğu yerde kalmak istiyordu ama Dean cesur davranıyordu ve bu da onun da cesur olması gerektiği anlamına geliyordu - istemese bile. Yataktan çıktı ve kapıda Dean'e katıldı. İkisi de yatağa kıyafetleriyle girmişlerdi, bu yüzden üzerlerini değiştirmelerine gerek yoktu.

Değiştir. Çok kötü oldu. Sam, ne kadar küçük olursa olsun, herhangi bir gecikmeyi takdir ederdi.

Her iki çocuk da parmaklarını saçlarında gezdirerek en azından biraz daha az dağınık görünmelerini sağlamaya çalıştılar ve sonra Dean kapıyı açtı ve koridora çıktılar. Pastırma kokusu burada daha güçlüydü ve duruma rağmen Sam ağzının sulanmaya başladığını ve midesinin guruldadığını fark etti. Hemen utandığını hissetti. Olan onca şeyden sonra nasıl aç olabilirdi? Ama buna engel olamıyordu. Sonra Dean'in midesi guruldayınca Sam kendini biraz daha iyi hissetti.

Koridordan mutfığa doğru yürüdüler. Walter mutfak masasında oturmuş, önünde boş bir tabakla bir fincan kahvesini yudumluyordu. Onlar içeri girince başını kaldırdı ve gülümsedi.

"Günaydın çocuklar! Oturun!"

Sesi neşeli geliyordu ama yüzü bitkin ve çizgiliydi. Gözlerinin altındaki etler şiş ve koyu renkti ve yüzünün alt yarısı kirli sakallarla doluydu. Kokusu da pek iyi değildi ve üzerinde dün giydiği kıyafetler vardı. Sam, Walter'ın en son ne zaman duş aldığını merak etti. Adamın kesinlikle bir duşa ihtiyacı vardı. Ama öldürülen bir kızın babası tarafından hoş bir şekilde karşılanmak ne kadar tuhafsa, ocağın başında duran adam da o kadar tuhaftı.

Sam onu görünce donakaldı. Arkadan bakıldığında Trish'e benziyordu. Aynı boy ve yapı, aynı saçlar, dün Herald House'a gelirken giydiği kıyafetler. Pastırmayı bir çatalla tavadan alıyor ve fazla yağın emmesi için üzerine katlanmış bir kağıt havlu örtülmüş bir tabağa bırakıyordu. Pastırma koyu kahverengi yerine kömür rengindeydi.

siyahtı ve Sam onun -her kimse- pastırmayı yaktığını biliyordu. Tabak pastırmayla dolduğunda, çatalı yere bıraktı, sanki artık ona ihtiyacı yokmuş, onun için var olmaktan çıkmış gibiydi. Sonra pastırma tabağını aldı ve ocağı kapatma zahmetine katlanmadan dönüp onlara doğru yürüdü.

Sam'in bakışları önce kazağındaki koyu lekeye takıldı. Artık kuruydu ve taşıdığı domuz pastırması gibi neredeyse siyahtı. Sonra gözlerini kaldırdı ve kendini onun yüzüne bakmaya zorladı.

Trish'ti. Cildi solgun bir renk almıştı ve yüz hatları gevşekti, ifadeden tamamen yoksundu. Ve gözleri... geniş ve dik dik bakıyordu ve cam gibi sert, misket gibi görünüyorlardı.

Sam daha gençken Dean'le birlikte babalarıyla bir yolculuğa çıkmışlardı. Nereye ya da hangi nedenle gittiklerini hatırlayamıyordu. Yine uzun bir araba yolculuğu ve babaları her ne yapmak için oraya gitmişse onu yaparken ona sadece Dean'in baktığı bir otelde birkaç gece daha. Yol boyunca bir yerde, yol dışındaki küçük bir istasyonda benzin almak için durmuşlardı. Sam'in tuvaleti kullanması gerekiyordu, bu yüzden babaları benzinin parasını öderken Dean onu götürdü. Tuvaletler istasyonun içindeydi ve Dean ona eşlik ederken Sam tezgâhın üzerinde duran bir tilki görünce irkildi. İlk başta onun gerçek olduğunu düşündü, belki de sahibinin evcil hayvanıydı. Sonra bir saniye sonra kıpırdamadan durduğunu gördü ve onun gerçek bir tilki olmadığını, daha doğrusu bir zamanlar gerçek olduğunu ama artık canlı olmadığını anladı. Doldurulmuş ve monte edilmişti. Biraz ürkütücüydü ama aynı zamanda havalıydı da. İşemeyi bitirdiğinde Sam tilkiye iyice bakabilmek için tezgâhın yanından geçmeyi ihmal etmedi. Yakından bakınca tilkinin bazı dikişlerinin söküldüğünü ve kürkünün üzerine ince bir toz tabakasının yerleştiğini görebiliyordu. Ama tilkinin

En kötüsü de gözleriydi. Parlak siyah ve cansız, oyuncak bebek gözleri gibiydiler, sadece daha kötüsü, çünkü birisi bu hayvanın gerçek gözlerini çıkarmış ve sahte olanları yuvalarına yapıştırmıştı.

Trish'in gözleri şimdi böyle bakıyordu. Ölü bebek gözleri.

Dean'e baktı ve kardeşinin şok olmuş bir ifadeyle Trish'e baktığını gördü. Sam onun da aynı şekilde görüldüğünden emindi. İkisi de Trish'in babasıyla birlikte masaya oturmak için harekete geçmedi.

Pastırma dolu tabağı masaya taşıdı ve orada durup boşluğa baktı. Servis yapmak için hiçbir hamle yapmadı.

Walter kardeşlerin Trish'e baktığını gördü ve onlara gülümseyip göz kırptı. "İsteğin olduğu yerde bir yol da vardır, özellikle de avcılarla çalışıyorsanız. Birçoğunun bana nakit ödeme yapmaya gücü yetmiyor, bu yüzden faturalarını eski moda bir şekilde ödüyorlar: takasla. Yıllar boyunca her türlü ilginç nesneyi topladım. Bazen onları kullanabilecek avcılara satıyorum ama çoğu zaman belki bir gün işime yarar diye bir kenara kaldırıyorum." Elini pantolonunun cebine attı, bir nesne çıkardı ve masanın üzerine koydu. Eski Mısır başlığı takmış köpek başlı bir adamın küçük bir obsidyen heykeliydi bu.

"Bu adamı tanıdınız mı? Bu Anubis, Mısır'ın ölümler tanrısı. Boyu pek uzun değil ama iş Shakespeare'in 'keşfedilmemiş ülke' dediği yerden insanları geri getirmeye gelince canına okuyor." Trish'e baktı ve gülümsedi. "Öyle değil mi tatlım?"

Trish cevap vermek istercesine ağzını açtı ama ağzından çıkan tek şey pastırmanın üzerine düşen ince bir salya akıntısıydı.

Walter kardeşlere döndü ve sırıttı. "Ee, kim acıktı?"

* * *

NuFlesh Biotech'in ofisi dışarıdan dünkü gibi görünüyordu ama Sam ve Dean arabadan inip kapıya yöneldiklerinde kapı birden açıldı ve Dr. Martinez'in ofis asistanı koşarak dışarı çıktı. İnce yapılı kadın dehşet içinde görünüyordu ve nereye gittiğini anlamadan doğrudan Dean'e doğru koştu. Üzerinde fazla et yoktu ve çarpışmanın etkisiyle sanki bir duvara çarpmış gibi geriye doğru tökezledi. Dean uzanıp kollarını tutarak onun kemikli kığının üzerine düşmesini engellemeyi başardı.

"Sorun ne?" diye sordu. "Bir şey mi oldu?"

İçinden homurdandı. Korku filmlerindeki insanların böyle aptalca sorular sormasından nefret ederdi. *Elbette* bir şeyler olmuştu! Yoksa neden peşinde bir zebani sürüsü varmış gibi koşsun ki?

İlk başta bakışları ne Dean'e ne de kardeşine odaklanmayı reddetti ve alt dudağı titremeye devam etti. Dean onun Tımarhane'ye giden son çıkışı kullandığından korkmaya başlamıştı ama sonra konuştu.

"Doktor Martinez. O... o iyi değil." Bu kadar minyon bir kadına göre şaşırtıcı bir güçle Dean'in elinden kurtuldu ve otoparka doğru koşmaya başladı. Eğer orada bir arabası varsa bile onunla uğraşmadı. Kaldırıma ulaşıp gözden kaybolana kadar yoluna devam etti.

Dean, "Bunun kesinlikle kötüye işaret olduğunu söyleyebilirim," dedi. "Öyle mi düşünüyorsun?"

Kardeşler tabancalarını çektiler -her iki silah da doldurulmuş ve harekete hazır- ve NuFlesh'e girdiler.

Resepsiyon alanı boştu, bu da her zamanki tek sakini tepelere doğru yola çıktığı için anlamlıydı. Dean Sam'in bir an durması için elini kaldırdı ve ikisi de dinledi. Dean önce bir şey duymadı ama sonra hafifçe şarkı söyleyen bir ses duydu.

"Solucanlar içeri girer, solucanlar dışarı çıkar, solucanlar burnunuzda pinochle oynar.

"Bu biraz ürkütücü," diye fısıldadı Dean.

"Birazdan da fazla," diye yanıtladı Sam.

Kardeşler birlikte koridorda Martinez'in ofisine doğru ilerlediler. Yaklaştıkça şarkı daha da yükseliyordu, aynı cümle çocuksu bir ses tonuyla tekrar tekrar söyleniyordu. Martinez'in kapısı yarı açıktı ve Dean doktora seslenmenin ya da silahları hazır halde sessizce içeri girmenin yararlarını tartıştı.

Seçim yapmasına gerek kalmadı çünkü kapı sonuna kadar açıldı ve Martinez koridora adım attı. Winchester'ları görünce durdu. Silahlarını çektiklerini fark ettiyse de bu onu rahatsız etmemiş gibiydi.

"Merhaba, ajanlar! Sizi bu kadar erken görmeyi beklemiyordum. Size nasıl yardımcı olabilirim?" Sesi anlaşılması neredeyse imkânsız, kalın, sıvı bir gürültüydü.

Dean ve Sam sadece durup bakabildiler. Hayatlarında gerçekten korkunç şeyler görmüşlerdi ama bu ilk ona girmeye yeterliydi.

Martinez'in derisi Dean'e fast-food hamburgerlerinin yapıldığı iğrenç balçığı hatırlatan parlak pembe bir renk almıştı ve kemiklerinden eriyen balmumu gibi sarkıyordu. Et gözlerinden ve ağzından uzaklaşmış, yüzüne kafatasına benzer bir görünüm vermişti ve

Saçları, yerinde durmayı reddeden bir peruk gibi yüzünün sol tarafından aşağı kaymıştı. Kulakları, başından örgü gibi sarkan ince pembe tellerden sarkıyordu ve parmakları yere kadar uzanıyordu. Bacaklarındaki etler pantolonunun paçalarından taşıp ayakkabılarına dolmuş, sanki ayakları yerine kalın pembe kütükleri varmış gibi görünüyordu. Çenesi göğsüne kadar uzanan ve konuştuğunda korkunç bir şekilde sallanan uzun bir dal haline gelmişti.

Dean kardeşine doğru döndü. "Sam, bu işin bana *Frankenstein*'ı hatırlattığını söylediğimi hatırlıyor *musun*? Fikrimi değiştirdim. Burada *Reanimator* bölgesine doğru gidiyoruz!"

Martinez sanki Dean hiç konuşmamış gibi devam etti. "Umarım dün bana gösterdiğin o kâbus gibi yaratıkta bulduklarınla karşılaştırmak için NuFlesh örnekleri almaya gelmemişsindir." Sanki hiçbir sorun yokmuş gibi neredeyse neşeli bir sesle konuşuyordu. "Maalesef elimdeki son ürünü özel bir sattım. Bana yanık yaralarımın neden olduğu kaşıntıyı dindiren özel bir merhem sağlıyor ve-"

Alt çenesi kafatasından ayrılıp yere yuvarlanmadan önce Martinez'in söyleyebildiği son söz buydu. Ayaklarından dışarıya doğru genişleyen pembe yapışkan madde havuzunun içine düştü ve Sam ile Dean iğrenç maddeyle temas etmemek için geri çekildiler. Dean *Blob* filmlerini izlemişti ve iğrenç yapışkanın ne kadar tehlikeli olabileceğini biliyordu. Martinez'in iskeletinden şurup gibi akan pembemsi balçık akmaya devam etti ve tek tek kemikler, onları yerinde tutacak kaslar, bağlar veya kıkırdak olmadan gevşedi. Şekli bozulmaya ve kendi üzerine katlanmaya başladı, ancak gözleri etkilenmedi, sanki sonunda bir şeylerin korkunç derecede yanlış olduğunu anlamış gibi şaşkınlıkla ileri geri gidip geliyordu

ama ne olduğunu belirleyemedi. Sonra Martinez kendisinden geriye kalan azıcık sağlamlığı da kaybetti ve iskeleti çöktü; geriye bir kemik yığını, giysileri ve sulu bir yapışkan madde yığınının başka bir şey kalmadı. Sadece gözleri kalmıştı, pembe tümseğin üzerinde orantısız bir şekilde duran kafatasının içindeydi. Sam ve Dean'e baktılar, ne tür bir duygu taşıdıkları okunamıyordu, ta ki sonunda onlar da eriyip yok olana kadar.

"Bir daha asla dondurma yemeyeceğim," dedi Dean. "Ya da sakız çiğnemeyeceğim."

Sam o sabah içtiği bir galon kadar kahveyi kaybedecekmiş gibi görünüyordu. "Ben de senin yanımdayım kardeşim."

* * *

"Haftalardır bodrum katını laboratuvar olarak kullanıyorum ve buranın serinliğine hâlâ alışamadım. Bazen sanki laboratuvar önlüğü yerine parka giymem gerekiyormuş hissediyorum. Ama soğuk senin için iyi, değil mi tatlım?"

Kızına doğru gülümsedi. Bekah masanın üzerinde çırılçıplak yatıyordu, beyaz bir çarşaf boynundan aşağısını örtüyordu. Sadece ikisi olmalarına rağmen, Catherine Bekah'ya saygınlığını vermek istiyordu. Catherine onun annesi olabilirdi - doktor olmasından bahsetmiyorum bile - ama Bekah bir gençti, neredeyse bir yetişkindi ve vücudu ona aitti. Catherine'in yapmak isteyeceği son şey ona bir et parçasıymış gibi davranmaktı.

O zavallı köpeğe davrandığın gibi mi? diye sordu kendi kendine.

Bu farklıydı. Bu yaratık bir test deneğiydi, tek amacı Catherine'in NuFlesh'in -Conrad'ın özel "geliştirmeleriyle"- vücut parçalarını birleştirmede ne kadar etkili olduğunu belirlemesine yardımcı olmaktı.

farklı donörler. Hem Bekah'nın hem de Marshall'ın vücutları kazada ciddi hasar görmüştü ve çok sayıda organın, dokunun ve birkaç vakada da tüm uzuvların değiştirilmesi gerekmişti. Bekah'ın yüzünün büyük bir kısmının yeniden yapılandırılması gerekmişti ve orijinal mavi gözlerinden sadece biri kalmıştı. Diğerleri artık kahverengiydi. Çarşafın altında, vücudu Catherine'in onu ameliyat ettiği yerleri gösteren NuFlesh'in soluk yara izi çizgileriyle çaprazlanmıştı. Bekah'a köpeğe gösterdiğinden çok daha fazla özen göstermişti, bu yüzden yara izleri neredeyse hiç fark edilmiyordu. Kızının yüzünde daha da dikkatli davranmış, cildin olabildiğince pürüzsüz ve doğal görünmesini sağlamak için özenle çalışmıştı. Bekah yeniden... iyi olduğunda, Catherine onun aynada gördüğünü beğenmesini istiyordu.

Son birkaç hafta boyunca Catherine kendini bir doktordan çok bir heykeltıraş hissetmişti, ama kullandığı malzeme kil yerine etti. Conrad onu iÇini bu Çekilde görmesi için cesaretlendirmişti.

Bir keresinde ona, *ailen için güçlü ve sağlıklı bedenler istiyoruz, demişti. Bu elbette nihai hedeftir. İnsan formu en iyi haliyle doğada rakipsiz bir zarafet ve güzelliğe sahiptir. Bu yüzden sadece sevdiklerinizin hayata döndürülmesini değil, aynı zamanda bu hayata ev sahipliği yapan bedenlerin de tanrılara layık olmasını sağlamak istiyoruz.*

Conrad sık sık böyle konuşurdu, sanki her neyse o değil de bir şairmiş gibi. Catherine yaptığı işi bu kadar yüce görmüyordu ama Bekah ve Marshall'ın yenilenmiş bedenleriyle rahat olmalarını, dikkat çekmeden insan içine çıkabilmelerini istiyordu. Basitçe söylemek gerekirse, şartlar göz önüne alındığında mümkün olduğunca normal olmalarını istiyordu. Onların da köpek gibi ucube yaratıklara dönüşmesini kesinlikle istemiyordu. Fakat

O zamanlar bunu yaparken estetik kaygısı yoktu, sadece NuFlesh'in etkinliğini test etmek istiyordu. Ve elbette Conrad'ın diriltme tekniklerinin işe yaradığını kanıtlamak için.

En azından artık köpek için endişelenmesine gerek yoktu. Conrad ona canavarın ortadan kaldırıldığını haber vermişti. Hiçbir ayrıntı vermemişti ve o da hiçbir şey sormamıştı. Aralarındaki iş ilişkisinin en önemli özelliklerinden biri, Conrad'ın bilgi almak için ona baskı yapmaması ve onun da Conrad'a duymak istemediği şeyleri söylememesiydi. Böylesi daha iyiydi.

Bekah'nın uzun saçları koyu, zengin bir kahverengiydi ve Catherine onları taramayı seviyordu. Bu hareket ona Bekah'ın çocukken kendi saçını tarayamadığı, daha doğrusu taramak istemediği zamanları hatırlatıyordu. Catherine sonunda kızın banyoya girip saçını taramasını sağladığında bile, Bekah her zaman arkasını taramayı "unutur" ve işi Catherine'e bırakırdı. Bekah sonunda bu evreden çıkmıştı ve Catherine bunu özlediğini fark edince Çağırılmıştı. Kızının saçlarına dokunmanın, fırçayı gezdirmenin, kendisi çalırken Bekah'yla şu ya da bu konuda sohbet etmenin tatlı samimiyetinden hoşlanmıştı.

Şimdi bir fırça alıp Bekah'nın saçlarını tımar etmek için birkaç dakika harcamak istiyordu ama direndi. Bekah'ı dondurucudan çıkarıp masanın üzerine koymamıştı ki annecilik oynasın. Yapması gereken işler vardı. Başından başlayacaktı.

Conrad'ın işbirliği sırasında ona gösterdiği pek çok mucize vardı ve her ne kadar mantıklı bir kadın olsa da, dünyada sihir olmasa bile, bilimde şimdiye kadar şüphelendiğinden çok daha fazlası olduğuna inanmaya başlamıştı. Conrad'ın ona öğrettiği en şaşırtıcı şeylerden biri de

Çürümenin neden olduğu hücresel hasarı tersine çevirebilen kimyasal bir karışım. Kendi başına yaşamı geri getirmiyordu ama ölü bedenlerin çürümesini önlüyordu ki Catherine'in Bekah ve Marshall'ı dondurucudan çıkarıp masaya yatırması ve böylece onlarla çalışabilmesi için gereken süre göz önüne alındığında bu hayati önem taşıyordu. Ancak tedavi kalıcı değildi ve etkisi geçtiğinde çürüme sadece geri dönmekle kalmıyor, aynı zamanda büyük bir intikam duygusuyla, denek etsiz bir iskeletten başka bir şey kalmayana kadar katlanarak artıyordu. Çoğunlukla sıçanlar ve bir vakada da Conrad'ın ona getirdiğı bir sokak kedisi. Hızlandırılmış çürümenin sonuçlarını gözlemlemek en hafif deyiimiyle tatsızdı ve bu, kocası ve kızı için kaçınmaya kararlı olduğu bir kaderdi. Bu yüzden Catherine birkaç günde bir Bekah ve Marshall'ı kontrol ederek yeniden çürümeye başlamadıklarından emin olmaya çalışıyordu. Elinde bitmek tükenmek bilmeyen bir tedavi kaynağı olsaydı, bunu her gün onlar üzerinde kullanırdı ama malzemeleri bulmak kolay değildi ve karışımı oluşturma süreci oldukça karmaşıktı. Yol boyunca herhangi bir adımda yapılacak bir hata sonucu işe yaramaz hale getirebilirdi. Bu yüzden Catherine tedaviyi yalnızca kesinlikle gerekli olduğunda uygulamaya özen gösteriyordu.

Sonuçlar neredeyse inanılır gibi değildi. Bekah küçükken, Catherine'in geceleri onun odasına gizlice girdiğı çok olmuştu, görünüşte iyi olup olmadığını kontrol etmek için, ama aslında kızının uyumasını seyretmeyi çok sevdiğı için. Her zaman çok -huzursuz bir uykucu değildi- ve nefes alıp verışı o kadar yumuşaktı ki, Catherine'in onu duyabilmek için iyice eğilmesi gerekiyordu. ğimdi masanın üzerinde yatan Bekah'ya bakarken, yüz hatları floresan ığığının sert parıltısıyla çalkalanırken, Catherine Ğunu hayal etmekte zorlanmıyordu

Ölmemişti, sadece her zamanki gibi mışıl mışıl uyuyor ve annesinin onu uyandırmasını bekliyordu.

Bir bakıma bunun doğru olduğunu düşündü.

Bu kadar yün toplama yeter. Yapması gereken işler vardı. İncelemesine Bekah'ın ayaklarıyla başladı.

Çarşafı kaldırdı ve deride herhangi bir renk değişikliği olup olmadığını araştırmaya başladı. Hiçbir şey bulamayınca çarşafı daha da geriye çekti ve bacaklara geçti. Gövdeyi inceleme aşamasındayken mutfak zemininde ayak sesleri duydu. Conrad gelmişti.

Kızının vücudunu bir kez daha örtmek için çarşafı yeniden düzenledi, sonra Bekah'nın kulağına yaklaştı ve fısıldadı, "Merak etme. Sana bakmasından hoşlanmadığını biliyorum. Muayeneyi daha sonra, o gittiğinde bitireceğiz."

Bodrum kapısının açıldığını duyunca doğruldu ve masadan bir adım geri çekildi. Kızıyla konuşmakta bir sakınca görmüyordu ama bunu asla Conrad'ın önünde yapmazdı. Onun kendisini deli sanacağından endişe etmiyordu. En hafif deyiimiyle kendisi de biraz tuhaftı. Ama Bekah'la yaptığı konuşmalar -her ne kadar tek taraflı olsalar da- özeldi, anne ile kızı arasında kalmalıydı.

Büyük bir karton kutu taşımasına rağmen zarifçe hareket ederek merdivenlerden indi. Ağır mış gibi görünüyordu ama onu kolaylıkla taşıyordu. Hiç şaşırmamıştı. Onun görüldüğünden daha güçlü olduğunu uzun zamandır biliyordu.

"Daha fazla malzeme mi?" diye sordu.

Conrad bodrum katına ulaştı ve tezgâhlardan birine doğru yürüyerek kutuyu birkaç boş tezgâhtan birinin üzerine bıraktı.

bulunacak yerler. Laboratuvar önlüğünü duvarda asılı olduğu kancadan çıkardı, takım elbisesinin üzerine geçirdi ve Bekah'nın yanında Catherine'e katıldı.

"Daha fazla NuFlesh," dedi. "Ona ihtiyacımız olacak."

"Güzel." Bekah'nın vücudunu onarmayı büyük ölçüde bitirmişti ama Marshall'inkine yapmak istediği birkaç şey daha vardı. Sonra kaşlarını çattı. "Bekle, 'Buna ihtiyacımız olacak' derken ne demek istiyorsun? Sanki aklında özel bir şey varmış gibi konuşuyorsun."

Conrad gülümsedi. Onun böyle yapmasından hiç hoşlanmazdı. Ona, bir kedinin saldırmadan hemen önce küçük bir kemirgene gösterdiğini hayal ettiği bir gülümseme gösterme alışkanlığı vardı.

"Gerçekten de öyle! Gözlerine ziyafet çek canım, *şuna bak.*" Ceketinin cebinden küçük bir nesne çıkardı ve incelemesi için ona uzattı.

İlk başta ona pek bir şey gibi görünmedi. Yüzeyi cilalanmış, pürüzsüz, koyu mavi, dikdörtgen bir taşı. Sonra fark etti ki taş ışığı yakalayıp yansıtmak yerine onu emiyor gibiydi, hem de nazikçe değil. Işığı yakalamış ve onu içinde yatan anlatılmamış derinliklere doğru sürüklemişti.

Gözlerini kırptırdı. Bir an için taş tarafından neredeyse hipnotize edilmiş gibi hissetti ve bakışlarını ondan ayırıp bir kez daha Conrad'a odaklanmak için çaba sarf etti.

"Ne oldu?" Ses tonunu nötr tuttu ama içi heyecanla yanıyordu. Taşın yaydığı gücü hissedebiliyordu ve Conrad'ın bugün ona gerçekten de özel bir şey getirdiğini biliyordu. Çok özel bir şey.

"Buna Lapis Occultus deniyor," diye açıkladı. "Büyük bir gücün simgesi."

"Ben... tutabilir miyim?" Neredeyse sormaya korkuyordu. Taşa ne kadar uzun süre bakarsa, dış hatları o kadar az belirginleşiyordu, sanki etrafındaki havayı bozan bir tür enerji yayıyordu.

"Elbette." Avucunu Conrad'a uzattı ve Conrad titreyen elleriyle avucunu aldı. Tam o sırada Conrad'ın sağ avucuna bir göz attı ve etin üzerindeki siyah X işaretini gördü.

Kaşlarını çattı. "Ne oldu sana böyle?"

"Önemli bir şey değil. Bildiğiniz gibi çalıştığımız malzemeler tehlikeli olabiliyor ve ben de gerektiği kadar dikkatli . Zamanı iyileşecektir."

İzin simetrik şekli kasıtlı gibi görünmesine neden oluyordu. Eğer etkilenen bölge kabarık olmasaydı, bunun bir dövme olduğunu düşünebilirdi.

Bu konu üzerinde daha fazla düşünmeden dikkati tekrar elindeki nesneye çekildi. Lapis Occultus, Latince karanlık taş anlamına geliyordu.

Dokunulduğunda soğuktu ve sanki güçle yüklenmiş gibi elinde titreşiyor gibiydi. Aslında, onu tuttukça, bir şekilde canlı olduğu hissine kapıldı. Sanki çok uzaklardan kendisine seslenen, neredeyse algılanamayacak kadar zayıf bir ses bile duyabildiğini düşündü. Bir erkek sesi olduğunu düşündü ama ne dediğini anlayamadı.

Conrad taşı onun elinden aldı ve ses kesildi. Catherine sanki bir rüyadan yeni uyanmış gibi bir an için kafasının karıştığını hissetti. Kafasını temizlemek istercesine salladı. Hiç kuşkusuz, daha fazla dinlenmesi gerekiyordu.

Kendini taştan başka bir yere bakmaya ve Conrad'ın bakışlarıyla buluşmaya zorladı. "Ne işe yarıyor?"

"Bu bulmacanın son parçası, Catherine. Bununla kocanın ve kızının bedenlerinin yeniden diriltildiklerinde çürümeye karşı tamamen dirençli olmalarını sağlayabiliriz."

Duyduklarına inanamayarak Conrad'ın elindeki taşla baktı. Çürüme sorunu ölümlerin başarılı bir şekilde diriltilmesinin önündeki tek engeldi. Onları hayata döndürebilir, hatta ayrı parçalardan yeni bir varlık yaratabilirdiniz, ama ne kadar dikkatli olursanız olun, diriltilemler eninde sonunda çürümeye başlardı, bazen daha erken, bazen daha geç, ama bu kaçınılmazdı. Bunu birbiri ardına test deneklerinde gözlemlemişti. Sanki onları içten içe yiyip bitiren bir güç varmış gibiydi. Bu etki, büyük olasılıkla doku reddi nedeniyle, ayrı donörlerden gelen parçalar birleştirildiğinde daha belirgin hale geliyordu. NuFlesh çürüme sürecinin yavaşlamasına büyük ölçüde yardımcı oluyordu, ama bunu ancak bir yere kadar engelleyebiliyordu.

Eğer Lapis Occultus Conrad'ın iddia ettiğı şeyi yapabiliyorsa, o zaman daha fazla beklemek için bir neden yoktu. Bekah ve Marshall'ı hemen diriltmeye başlayabilirlerdi! Ama eğer taş Conrad'ın söz verdiği gibi çalışmazsa, kocasını ve kızını hayata döndürmekle kalmayacak, onları yavaş ve acı dolu ikinci bir ölüme mahkûm edecekti.

"Yüzündeki tereddütü görebiliyorum," dedi Conrad. "Size ilk geldiğimde, yapabileceğimi iddia ettiğim şeye şüpheyile yaklaşmıştınız, ama kendimi size kanıtlamadım mı? Sizin gibi modern bilimin yollarını öğrenmiş biri için Lapis Occultus'un sadece bir mücevherden başka bir şey olmadığını biliyorum. Yeterince güzel, ama kesinlikle mucizeler yaratma yeteneğine sahip değil. Yine de onu elinde tuttun, Catherine. Gücünü *hissettin*. Kendi duyularının kanıtını inkâr edemezsin."

Taşın gücünü hissetmişti. Bunu anlamamıştı ama gerçek olduğunu biliyordu. Ve Conrad, o anda ne kadar imkânsız görünse de, şimdiye kadar verdiği her sözü yerine getirmeyi başarmıştı. Şimdiye kadar onun güvenini kazanmıştı. Tüm bunların ötesinde, Marshall ve Bekah'yı çok özlediği de bir gerçektir. Çok uzun zamandır ayrıydılar. Yeniden bir aile olmalarının zamanı gelmişti.

"Pekâlâ." Artık Lapis Occultus'un gerçek olduğunu kabul ettiğine göre heyecanının arttığını hissedebiliyordu. "Bekah'nın vücudu tamamlandı ve çoktan masaya yatırıldı. Hazır olduğundan emin olmak için ona kapsamlı bir muayene yapacağım ve sonra-"

"Belki de kocanızla başlamalıyız."

Catherine hemen işe koyulmak niyetiyle Bekah'ya doğru dönmüştü ki Conrad'ın sözleri onu durdurdu. Dönüp ona baktı ve kaşlarını çatı. "Marshall hazır değil. Hâlâ birkaç son rötuşa ihtiyacı var. Bekah-"

Conrad bir adım öne çıktı ve Catherine'in koluna dokunmak için uzandı. Laboratuvar önlüğünün kolundan ve altındaki süveterden bile elinin ne kadar soğuk olduğunu hissedebiliyordu.

"İlerleme konusundaki hevesinizi anlıyorum ve kendimce bunu paylaşıyorum."

Ses tonunda, Catherine'in ifadesinin son kısmında gizli bir anlam olduğunu düşünmesine neden olan bir şey vardı, ama Conrad o daha fazla düşünmeden devam etti.

"Lapis Occultus'un düzgün çalışacağına güvenim tam ama itiraf etmeliyim ki onu daha önce hiç kullanmadım. En azından bu şekilde. Bence önce onu test etmek akıllıca olabilir."

"*Marshall*'ı denek olarak kullanmak mı istiyorsun?" Bu düşünce onu dehşete düşürdü.

"Eğer hayatta olsaydı ve bu hem onun hem de kızınızın ihtiyacı olan daha sıradan bir tıbbi prosedür olsaydı, belli bir miktar risk taşıyan bir prosedür olsaydı, sizce ne yapardı?"

Catherine kocasının ne yapacağını çok iyi biliyordu. Benzer koşullar altında kendisinin de yapacağı gibi.

"Güvenli olduğundan emin olmak için önce prosedürü uygulamakta ısrar ederdi."

Conrad'ın yüzü onun sözlerine hiçbir tepki vermedi ama sanki önemli bir savaşı kazanmış gibi bir tatmin duygusu hissetti.

"Kocanızın vücudunu prosedüre hazırlamanın ne kadar süreceğini tahmin ediyorsunuz?"

Düşündü. "Tüm ana organlar yerinde ve düzgün bir şekilde bağlı. Sinir sistemi biraz daha ince ayar gerektirebilir ama esasen tamamlandı. Geriye kalan tek şey kozmetik dokunuşlar. Burun istediğim kadar düz değil, hâlâ birkaç dişi eksik ve tabii bir de dil var. En çok zaman alacak şey bu. Ama geçen gece aldığınız yeni bağışlarla ve taze NuFlesh tedarikiyle Marshall'ın iki, belki de üç saat içinde hazır olabileceğini söyleyebilirim."

Conrad gülümsedi. "Mükemmel. Başlayalım mı?"

ON İKİ

Dr. Martinez, Dean'in deyimiyle, "yumuşak bir nugalı merkeze" döndükten sonra, kardeşler ayrılarak NuFlesh ofislerini aradılar ve Conrad Dippel'in ana üssünün yeri hakkında herhangi bir ipucu aradılar. Odadan odaya geçerken, Martinez'in koridorda biriken ve neredeyse Frankenmutter'unki kadar kötü kokmaya başlayan sivilaşımış kalıntılarına basmamaya dikkat etmeleri gerekiyordu. İşleri bittiğinde, kardeşler resepsiyon alanında notlarını karşılaştırdılar.

Sam, "Martinez'in bilgisayarında ya da masasında hiçbir şey yoktu," dedi. "Telefonunu ofisinde bırakmış ama içinde Dippel'e ait bir numara ya da adres yok. Mesaj ya da e-posta da yok."

"Bayan Speedy Gonzalez de aynı şekilde," dedi Dean. "Bilgisayarı ve masası da Dippel'den yeni çıkmıştı. Ölüm görüşünle bir şey gördün mü?"

Dean Sam'in son açıklaması hakkında ne hissettiğini hâlâ bilmiyordu. Eğer doğruysa bu kardeşinin enfeksiyonunun şüphelendiğinden daha kötü olduğu anlamına geliyordu. Eğer doğru değilse, halüsinasyonlarının yeniden başladığı anlamına geliyordu. Her ikisi de olabilirdi: Enfeksiyon sistemini öyle zorluyor olabilirdi ki halüsinasyonları tetikliyordu. Avcı olmak böyle bir şeydi. Ne zaman

İmkânsızın sadece var olmakla kalmayıp boğazınızı parçalamak ve içinizde ziyafet çekmek istediği bir dünyada yaşarken, gerçek en iyi ihtimalle kaygan bir kavramdı.

"Bunu ofisinin çöpünde buldum." Sam boş bir cam şişeyi havaya kaldırdı. Camın içinde kalın, yeşilimsi sarı bir madde kalıntısı vardı.

"Dippel'in özel kremi," dedi Dean, sonra kaşlarını çattı. "*Merhem* de neyin nesi?"

"Şifalı bir krem gibi," dedi Sam.

"Daha çok sümüğe benziyor. Bu şeyin TV reklamını hayal edebiliyor musunuz? 'Yan etkileri ani yapışkanlaşmayı içerebilir.' Aklına bir fikir gelince durakladı. "Sence Dippel, Martinez'i öldürdüğünden emin olmak için formülle oynamış olabilir mi?"

"Belki ama neden dünyadaki tek NuFlesh tedarikçisini işten çıkarsın ki?"

Dean omuz silkti. "Belki kendisi için nasıl yapacağını öğrenmiştir. Ya da belki de umurunda bile değildir. Ne de olsa o ölümsüz bir psikopat."

"Sanırım. Ama bu bir kaza da olabilir. Belki Martinez önerilen dozdan daha fazlasını kullanmıştır."

"Eğer durum buysa, başına gelenler göz önüne alındığında, çok daha fazlasını kullandığını söyleyebilirim."

"Peki şimdi ne yapacağız?" Sam sordu. "Gidip Martinez'in evini kontrol edelim, bakalım evindeki bilgisayarda Dippel hakkında bilgi var mı?"

"Dippel'in adresini buzdolabının kapısına yapıştıracağından şüpheliyim. Ne yaparsak yapalım, üzerine gitsek iyi olur. Yerel polis Martinez'in kalıntılarını görür görmez -ki öyle- çıldıracaklardır.

CDC'yi bir kez daha arayacaklar, hatta belki Martinez'in kemikli ve pinkli yahnisinin fotoğraflarını fakslayacaklar ve bu gerçekleştiğinde..."

"Brennan CDC personeliyle dolup taşacak."

Dean başını salladı. "Bütün lanet kasabanın üzerine dev bir plastik kubbe indirirlerse hiç şaşımam. Eğer CDC güçlü bir şekilde ortaya çıkarsa Dippel ya yere inecek ya da Dodge'dan defolup gidecek. Her iki durumda da, ondan sonra onu bulmakta zorlanacağız."

Sam esnedi. "Yapışkan maddeden kurtulabiliriz, böylece polisin bulabileceği şey kalmaz."

"Şimdi yarı uykulu olduğunu biliyorum. asla böyle aptalca bir şey önermezsin." Dean parmaklarıyla puanları saymaya başladı. "Bir kere Martinez' geriye kalanlara dokunmayacağım. O yapışkan maddenin ne kadar zehirli olduğunu bilmiyoruz. Bir diğeri, o pisliği taşımak için güvenli bir yol bulsak bile, polislerin ve onların peşindeki CDC'nin bulması için yine de kalıntı bırakacaktır. Ve unutmayın, resepsiyonist Martinez'i erime sürecindeyken gördü, bu yüzden ona ne olduğunu ancak bu kadar uzun süre gizleyebiliriz. Onun durumunu polise çoktan bildirmiş olabilir. Yani Martinez'in cesedini taşırsak ve polisler bunu öğrenirse, kasabalarında bir tür komplo döndüğünü düşünmeye başlayacaklar ve bu da gerçek Federalleri ya da belki İç Güvenlik'i devreye sokabilir. Her iki durumda da ortalık çok hızlı bir şekilde karışacaktır."

"Evet. Ne demek istediğini anlıyorum. Özür dilerim." Sam bir esnemeyi daha bastırdı.

Dean gerçekten endişelenmeye başlamıştı. Sam'in enfeksiyonu yayılmaya devam ederse, refleksleri bir kavgada kendini savunamayacağı noktaya kadar körelebilirdi. Ondan sonra, kendini savunmak için yeterli enerjiye sahip olmaması daha ne kadar sürerdi?

Hareket mi? Komaya bile girebilirdi. Sam'in durumuna bir çare bulma umutları varsa Dippel'in izini bulmaları gerekiyordu. Aksi takdirde Dean kardeşinin bunu başaramayacağından korkuyordu. Dean bunun olmasına izin vermeyecekti. Birlikte çok fazla şey yaşamışlardı - yaşam ve ölüm, Cennet ve Cehennem ve bunların arasındaki her şey. Dean kardeşini hayal kırıklığına uğratmayacaktı. Tekrar ölecekti.

-İlk olarak.

"Belki Dippel'in başka bir Igor'u vardır," dedi Sam.

Dean düşüncelerine o kadar dalmıştı ki Sam'in sözleri ilk başta dikkatini çekmedi. "Ne?"

"Martinez Dippel'e NuFlesh'i tedarik etti ve karşılığında Dippel de ona kaşıntı önleyici krem verdi. Martinez bunu bir ticaret olarak tanımladı, bu da bunun tıbbi bir işbirliği olmadığını gösteriyor. Eğer Dippel yarattıklarını yapmak için yardım isteseydi, muhtemelen bir biyokimyacıya gitmezdi. Tıbbi geçmişli olan birini isterdi. Bir doktor ya da belki bir veteriner."

Dean gülümsedi. "Belki de hâlâ işleyen birkaç beyin hücren kalmıştır. Ama eğer başka bir Igor varsa onu nasıl bulacağız? Brennan bölgesindeki her doktoru arayıp, ofislerine uğrayıp, 'Affedersiniz ama son zamanlarda ölü beden parçalarından canavar yaptınız mı?' diyemeyiz."

"Dippel'in birlikte çalışabileceği, gerekirse şantaj yapabileceği karanlık birini bulması gerekecek. Kasabada kötü şöhretli, hatta belki de başı kanunla derde girmiş bir doktor ya da veteriner olup olmadığını öğrenmeliyiz."

Dean, "Görünüşe göre Brennan'ın en iyi adamlarını ziyaret etmemiz gerekiyor," dedi. Kasabadaki tuhaf ölümleri araştırmaya ilk başladıklarında şerifle zaten konuşmuşlardı. Kolayca iddia edebilirlerdi

Topladıkları bazı belirsiz ipuçlarını takip etmek için geri dönmüşlerdi.
"Hadi gidelim."

Dean kapıya doğru yöneldi ama kapıya varmadan Sam şöyle dedi.
"Yolda, biz-"

Dean iç çekti. "Kahve içmek için duracağız, merak etme."

* * *

"Sence ne yapıyor? Uyuyor mu yoksa uyanık yatıp tavana mı bakıyor?"

Dean bu konuda konuşmak istemiyordu. Ağzını kapalı tuttu ve Sam'in de aynısını yapacağını umdu. Hansen'ların kulübesindeki odalarındaydılar, Sam yatağında bağdaş kurmuş, Dean yerde oturmuş, sırtını duvara dayamış, bacaklarını önüne uzatmıştı. Yataklarının arasındaki şifonyerin üstünde bir lamba vardı ve ışığı yanıyordu. İki kardeş de bir şey söylememişti ama Trish -ya da her neye dönüştüyse- evdeyken karanlıkta kalmak istemiyorlardı. Dean kapılarını da kilitlemişti. Bunun Trish'i içeri girmek istediğinde dışarıda tutup tutmayacağı hakkında hiçbir fikri yoktu ama küçük bir koruma bile hiç olmamasından daha iyiydi.

"Onun ne olduğunu düşünüyorsun?" Sam sordu. "O bir zombi mi?"

Dean, "Zombiler vudu büyüsüyle yapılır," dedi.

bunun dünyadaki en bariz şey olduğunu belirtti. "Babasının elindeki küçük heykeli gördün. Mısırlıydı."

"Yani mumya gibi, sadece bandajsız mı?"

"Onun *ne* olduğunu bilmiyorum!" Dean tersledi. Sam vurulmuş gibi geri çekildi ve Dean anında utandığını hissetti. Sam korkmuştu, hepsi bu. Gerçek şu ki, o da öyleydi. Tekrar konuştuğunda bunu yaptı.

sessizce, fısıltıdan biraz daha fazlası olan bir sesle. "O her neyse, artık Trish değil."

O gün Dean'in yaşadığı en tuhaf günlerden biriydi ve babasının işi düşünüldüğünde, bu bir şey ifade ediyordu. Trish tek bir kelime bile etmemişti ve yüzünde hiç duygu ya da herhangi bir ifade yoktu. Dean ilk başta onun artık gözlerini kırpmadığını düşünmüştü ama bir süre sonra kırptığını fark etti, sadece normal bir insandan çok daha yavaş kırptıyordu. Bir yerde insanların ortalama her beş saniyede bir göz kırptığını okumuştı. Trish her dakika bir kez göz kırptıyordu. Fazla hareket etmiyordu, sadece babası ondan bir şey yapmasını istediğinde hareket ediyordu. Hareket ettiğinde de, maksimum verimlilik için programlanmış bir makine gibi, hassas ve ekonomik hareketler yapıyordu. Hiçbir şey yapmadığı zamanlarda o kadar hareketsizdi ki, gerçek Trish'in suretinde yaratılmış bir balmumu figürü olabilirdi. Ve asla oturmazdı. Her zaman ayakta idi ve eğer yolunuza çıkarsa, etrafından dolaşmak zorundaydınız. Kenara çekilmediği gibi, gözlerinde ya da ifadesinde başka bir varlığın farkında olduğunu gösteren hiçbir şey yoktu.

Walter Hansen kızında bir sorun olduğunu fark etmemiş gibiydi. Dean "inkâr etmek" deyimini daha önce de duymuştu ama bunu ilk kez iş başında görüyordu. Normalde Walter günün büyük bölümünü atölyesinde müşterileri için belgeler hazırlayarak geçirirdi ama bugün üst katta kalmış, Trish'le tek taraflı bir sohbete devam etmişti. Annesi hayattayken yaptıkları şeylerden, kutladıkları bayramlardan, çıktıkları gezilerden bahsediyordu... Gelecekle ilgili planlarından da bahsetti. Daha önce hiç gitmedikleri ama yakında gidecekleri yerlerden, kulübede yapmak istediği tadilatlardan, yaptığı değişikliklerden...

hayatlarında yapmak istedikleri. Belki bir kedi ya da köpek alırlardı.
Trish hep bir köpek istemişti, değil mi?

Trish orada hareketsiz duruyordu, hiç konuşmuyordu. Dean onun babasının duyup duymadığını ya da duyduysa bile anlayıp anlamadığını bilmiyordu.

Walter ona ne emir verirse itaat etti ve ona kahvaltı hazırlattıktan sonra kulübenin etrafındaki bir dizi işi yaptırdı. Süpürgeyi çalıştırdı, toz aldı ve birkaç yük çamaşır yıkadı ve bu sırada Walter onu takip edip konuşuyordu. Öğleden sonra Walter dördüne oturup televizyon seyrettirdi. Yani üçünü. Trish ayakta kaldı. Walter eski bir sitcom'un tekrarını açtı ve Dean'in daha önce izlediği ve o kadar da komik bulmadığı bu program sanki o güne kadar izlediği en komik şeymiş gibi yüksek sesle gülererek gülme bandına katıldı. Walter'ın kahkahalarında Dean'in en az Trish'in hareketsiz, taş suratlı varlığı kadar ürkütücü bulunduğu bir histeri vardı ve bir süre sonra buna daha fazla dayanamadı. Walter'a Sam'le birlikte dışarı çıkıp biraz yakacak odun toplayacaklarını söyledi, kulübenin yanında çoktan istiflenmiş sürü odun olmasına rağmen Walter, "Tabii, tabii. İyi fikir." dedi. Cevap verirken bakışlarını televizyon ekranından ayırmadı ve Dean ile Sam oradan uzaklaşmak için hiç zaman kaybetmediler.

Yakacak odun alıyormuş gibi yapma zahmetine girmediler. Bunun yerine, Hansen'lerin kulübesinin etrafındaki ormanda dolaştılar, konuşmadılar, sadece yürüdüler. Her biri içten içe yiyip bitiren suçluluk duygusuyla baş başaydı.

Akşam yemeğinden sonra dışarıda kaldılar -belki bir zombi, belki de başka bir şey olan Trish'in hazırladığı bir yemeğe daha katlanmak istemiyorlardı- ve nihayet dokuz civarında içeri girdiler. Onlar

doğruca yatağa gittiler, ama odalarına kapanmadan önce Walter onlara iyi bir gece uykusu çektiklerinden emin olmalarını söyledi.

"Yarın gölde balık tutmaya gideceğiz," dedi. "Sonra da dondurma yemek ve sinemaya gitmek için şehre ineriz. Kulağa nasıl geliyor?"

Dean *bir kâbus gibi* diye düşündü. "Kulağa hoş geliyor," demişti. Sonra Sam'le birlikte aceleyle odalarına gittiler, kapıyı kapatıp kilitlediler.

Bu iki saat önceydi. O zamanın büyük bölümünde çocuklar sessiz kalmış, Walter'ın ölümsüz kızıyla sürekli tek taraflı konuşmasını dinlemişlerdi. Sonunda Walter yatmaya karar verdi, ama Trish'i odasına götürmeden önce değil ve

-Dean onu içeri soktuğunu tahmin etti. Walter'ın ona iyi geceler öpücüğü verip vermediğini merak etti, belki alnından, belki yanağından. Eğer öyleyse, teni normal mi hissediyordu, yoksa soğuk ve mumsu muydu? Bu düşünce onu ürpertti.

"Ne ?" Sam küçük bir sesle sordu.

Dean'in bütün gün korktuğu soru buydu. O büyük kardeşi ve babaları uzakta olduğu için Sam'in bu durumda ona rehberlik etmesi çok doğaldı. Kardeşine göz kulak olmak onun sorumluluğuydu - babalarının birçok kez ona açıkça belirttiği gibi. Dün Sam'i Herald Evi'ne götürecek kadar aptalca davrandığında bu sorumluluğunu neredeyse yerine getirememişti. Sırf babasını dinleyerek bir iki şey öğrendiği için çok zeki olduğunu, büyük bir avcı olduğunu düşünmüştü. Trish kibrinin bedelini hayatıyla ödemişti ama kalbine hayalet kurşunu yiyen Sammy de olabilirdi.

Bir keresinde, bir otel odasında Sam uyurken babaları Dean'e dönmüş ve şöyle demişti, "Oğlum, sana hayat hakkında verebileceğim pek fazla tavsiye yok. Gerçek hayattan . Avcıların yaşadığı türden bir hayat değil. Ama şunu biliyorum: asla küçük kafanın büyük kafa için düşünmesine izin verme."

Bu birkaç yıl önce olmuştu ve Dean o zamanlar babasının ona ne anlatmaya çalıştığından tam olarak emin değildi. Ama şimdi anlıyordu. Hem de ne anlıyordu! Olan her şey onun suçuydu ve hepsi de büyük bir adam gibi davranıp bir kızı etkilemek istediği için olmuştu. Ölen ve kederli ve biraz da deli babası tarafından hayata döndürülen harika bir kız.

Dean ruhlara inanıp inanmadığını bilmiyordu. Hayaletlerin gerçek olduğunu biliyordu ve bunu daha önce bilmiyorsa bile önceki gün Tüfekçi'yle karşılaştıktan sonra kesinlikle öğrenecekti. Ancak hayaletlerin, ölümden sonra var olmaya devam eden bir kişinin bilincinden çok, geride kalan bir tür psişik enerji olabileceğini düşünüyordu. Onu yaratan kişinin şeklini ve davranışlarını alan ama gerçekte o kişi olmayan bir enerji. Eğer bu doğruysa, o zaman Trish - zihni, ruhu, özü- geri getirilmemişti, sadece bedeni. O boş bir kabuktu, Walter'ın komuta ettiği bir kukladan biraz daha fazlasıydı. Eğer ruhlar varsa, o zaman Trish'in ruhunun da fiziksel formuyla birlikte geri dönmüş olması mümkündü ama içinde hapsolmuş, pasif bir şekilde gözlemlemekten başka bir şey yapamıyor, kendi bedeninde bir tutsaktı. Dean bunun *cehennemin ta* kendisi olduğunu düşündü. Ve hepsi onun suçuydu.

"Yapacağımız ilk şey," dedi Sam'e, "birkaç silah bulmak."

* * *

Kulübenin içinde sessizce ilerlediler. Walter ve Trish'in yatak odalarının kapıları kapalıydı ama Dean bunun ikisinin de uyuduğu anlamına gelmediğini biliyordu. Özellikle de Trish'in. Artık uyumaya ihtiyacı olmaması, Sam'in söylediği gibi yatağında uzanmış, gözleri açık ve bakıyor, dakikada sadece bir kez göz kırpmıyor olması çok mümkündü.

Mutfağa girdiler ve her biri tezgahın üzerindeki bloktan büyük bir bıçak seçti. Çekmeceleri aradılar, içindekilerin takırdamaması için yavaşça açıp kapatmaya dikkat ettiler ama tek buldukları önemsiz bir çekmecedeki duran birkaç tornavidaydı. Dean yıldız tornavidayı, Sam de düz tornavidayı aldı. Dean'in asıl bulmak istediği şey bir silahtı. Babaları ikisinin de ateş etmeyi bilmesini sağlamıştı ve ikisi de çok yetenekli nişancılar olmasalar bile bir ahırın geniş tarafını vurmaktan daha fazlasını yapabilirlerdi. Yine de birden fazla silah bulsalar Dean Sam'in bir tane taşımaya izin vermezdi. Sam onun kadar iyi olmasa da iyi bir nişancıydı ama eğer babaları Sam'in kendi izni olmadan silah kullanmasına izin verdiğini öğrenirse... Dean öfkelenildiğinde John Winchester yerine bir kasaba dolusu intikamcı hayaletle yüzleşmeyi tercih ederdi.

"Bodruma inip bakalım mı?" Sam sordu. "Walter'ın silahı varsa aşağıda tutuyor olabilir."

Dean kendini küçük kardeşiyle gurur duyarken buldu. Korktuğu belliydi ama sadece kendini toparlamakla kalmıyor, stratejik düşünüyordu. Dean Sam'in zeki olduğunu biliyordu -kesinlikle kendisinden daha zekiydi- ama bazen ne kadar zeki olduğunu unutuyordu.

Dean bunu düşündü. Walter bazen avcılarının ona para vermesine izin veriyorsa, muhtemelen bir yerlerde birkaç silahı vardı ve atölyesi onları saklamak için mantıklı bir yer gibi görünüyordu. Orada başka şeyler de olabilirdi, ateşli silahlardan daha güçlü ve tehlikeli şeyler. Trish'i geri getirmek için kullandığı Mısır heykelinin müşterilerinden birinden geldiğini söylemişti. Bodrumda başka büyümlü nesneler de olabilirdi, hatta belki Trish'i diriltten büyümlü tersine çevirebilecek bir şey.

Aptal olma, dedi Dean kendi kendine. *Walter'ın sahip olduğu herhangi bir eşya etiketlenmiş ve bir dizi talimatla birlikte gelecek gibi değildi.* Eğer Walter'ın aşağıda başka sihirli eşyaları varsa, Sam'le birlikte onları ilk etapta çalıştırabileceklerini varsayarsak, kullanmaları son derece tehlikeli olurdu. Geri tepip sizi bir kül yığınınına ya da daha kötüsüne çevirmeyecek basit silahlarla idare etmeleri daha iyiydi. Ama gerçekten bir silah kullanabilirlerdi. Dean Trish'in ne tür bir yaratığa dönüştüğünü bilmiyordu ama ona fazla yaklaşmamaları gerektiğini düşündü. *Yaşayan Ölümlerin Gecesi'*ni belki bir düzine kez izlemişti ve Trish'in dişlerini ona ya da Sam'e geçirip onları et yiyen zombilere dönüştürmesi isteyeceği son şeydi. Bıçaklar ve tornavidalar sadece yakın dövüş için iyiydi ama bir silahla onunla uzaktan başa çıkabilirlerdi.

Şu haline bak! Daha dün aşık olduğun bir kızı öldürmeyi düşünüyorsun!

Dean bu düşüncüyü aklından uzaklaştırdı. Babasını izlerken, bir avcının işini için bazen duygularını bir kenara bırakması gerektiğini öğrenmişti. Bu işin içinde olmalarına rağmen

yaptığı hatadan dolayı, babasının örneğine uymaya ve işi doğru yapmaya kararlıydı.

"Tamam, gidip bodrumu kontrol edelim. Ama çabuk olmalıyız. Söylenecek bir şey yok-"

Koridorun aşağısından gelen sesleri duyunca sözünü kesti: yumuşak bir gıcırtı, hemen ardından bir başkası ve onu da boğuk bir tıkırtı izledi. Dean bağırsaklarının buza dönüştüğünü hissetti.

"Trish odasından çıktı," diye fısıldadı Sam, "ve Walter'ın odasına girdi." Dean de aynen böyle düşünüyordu. Şimdi silah aramaya vakit yok.

Mutfaktan çıktılar ve koridorda aceleyle ilerlediler, Dean'in içgüdüleri daha hızlı hareket etmesi için bağıırıyordu. Yanlışlıkla kendilerini ya da birbirlerini yaralamamak için silahlarını yanlarına indirdiler ve Walter'ın kapısına vardıklarında durdular. Mutfaktan salona sızan yeterli ışık sayesinde Trish'in yatak odasının kapısının açık olduğunu görebildiler. İçerisi karanlıktı, ki bu çok mantıklıydı. Artık neden ışığa ihtiyacı olsun ki?

Dean bıçağını tornavidayla birlikte sol eline kaydırıldı. Sonra uzanıp Walter'ın kapısının tokmağını denedi. Kilitli olduğunu görünce şaşırmadı. Bıçağını sağ eline geri aldı, sonra Sam'e döndü ve "Hazırlan" diye fısıldadı.

Televizyonda ve filmlerde polislerin kilitli odalara girdiğini görmüştü ama bunu daha önce hiç kendisi yapmayı denememişti. Babaları *her şeyin bir ilki* olduğunu söylerdi. Dean geri adım attı, sağ bacağını kaldırdı ve ayağını kapı kolunun yanındaki kapiya çarptı. Kapı sonunda patlayarak açılıp içeri doğru sallanmadan önce bu manevrayı iki kez daha tekrarlaması gerekti.

Önce Dean girdi, Sam hemen arkasındaydı.

Walter'ın komodininin ışığı yanıyordu ve loş ışığında Dean adamın yatakta doğrulduğunu, Trish'in yanındaki şiltenin üzerine çömeldiğini ve yüzünü onun boynuna gömdüğünü görebiliyordu.

Zayıfça gülümsedi, yüzü solgundu. "Sorun değil. Sadece bir şeyler atıştırmak istedi. Sabaha kadar onu oyalayacak küçük bir şey." Titreyen elini uzatıp Trish'in saçlarını okşadı. "Kızımın yatağa boş bir karınla girmesini istemem, değil mi?"

İleride Dean bu anı hatırladığında birkaç korkunç ayrıntı göze çarpacaktı. Bunlardan biri, kızının ona yaptıklarına rağmen Walter'ın acı içinde haykırmamış olmasıydı. Birinin dişleriyle etinizi parçaladığını hissetmemek için gerçeklikten ne kadar kopmuş olmanız gerekirdi? Bir de kan vardı. Trish'in yutabildiği kadarını yutmak için gösterdiği tüm çabalara rağmen kan Walter'ın tişörtünün önünü boyamış ve beline kadar çekilmiş çarşafı ıslatmıştı. Bir diğeri de Trish'in babasının boynuna sokulurken çıkardığı ıslak şapırtı sesleriydi; bu sesler canlı eti çiğneyen bir ölümsüzden çok, annesini emen yavru bir hayvaninkine benziyordu. Bütün gün sessiz kalmıştı ama şimdi Trish'in boğazından neredeyse bir kedinin mırıltısına benzeyen tatmin sesleri yükseliyordu. Bütün bu ayrıntılar ne kadar kötü olsa da -ki çok kötüydü, hiç kuşkunuz olmasın- Dean için en kötüsü Walter'ın gözlerindeki ifadeydi. Dean bu bakışlarda adamın kızının ne hale geldiğini ve ona ne yaptığını en azından belli bir düzeyde bildiğini görebiliyordu. Yine de onu seviyordu, derinden, şiddetle ve kendi hayatı pahasına bile olsa ona ihtiyacı olan her şeyi verecekti.

İşte o anda Dean nefretin ne kadar korkunç olduğunu fark etti, düşünmeden ve sınırsızca sevmek çok daha korkunç olabilirdi.

Trish babasından uzaklaştı, ağzından boynuna kadar uzanan kan ipleri Sam ve Dean'e baktı.

Dean onun bakışlarında açlık, öfke ya da belki de keder olacağını düşünmüştü, çünkü o soğuk, ölü bedeninin derinliklerinde bir yerlerde o hâlâ Trish'ti ve dönüştüğü şeyden, yapmak zorunda kaldığı şeyden dehşete düşmüştü ama gözlerinde gördüğü şey çok daha kötüydü. Bakışları tüm düşünce ve duygulardan arınmış, en ufak bir kimlik duygusundan yoksundu. Gözleri bir hayvanın sahip olduğu temel öz farkındalıktan bile yoksundu. En büyük yeraltı mağaraları kadar boş, en derin kutup suları kadar soğuktu. Dean onun bakışlarında basit bir kötülükten çok daha kötü bir şeye baktığını biliyordu. Hiçbir şeye bakmıyordu.

"Dean..."

"Her şey yolunda Sammy." Öyle olmadığını, bundan sonra hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını çok iyi biliyordu ama ağabey olduğu için bunu söylemişti ve işler kötüye gittiğinde söylenmesi gereken türden bir şeydi. Ve işlerin bundan daha kötüye gidebileceğini hayal bile edemiyordu.

Trish yatağın üzerinden onlara doğru sürünmeye başladı, babasının kanı ağzından akıyor, kalın kızıl yağmur damlaları gibi yorganın üzerine damlıyordu.

Dean Tanrı'dan bir silahı olmasını diledi ama yoktu, bir bıçağı ve bir yıldız tornavidası vardı. Ve babasının ona her zaman en önemli silah olduğunu söylediği şeye sahipti. Kendisi. Tornavidayı sağ eline geçirdi ve bıçağı sol eline aldı. Sonra, yeniden düşünmeye fırsat bulamadan Trish'e doğru koştu, nişan aldı ve

tornavidanın ucunu sol gözüne sapladı ve metali sapına kadar beyninin derinliklerine itti.

Sam'in soluğunu duydu ve Walter'ın gözlerinin şokla açıldığını gördü.

Trish hiç tepki vermedi. Göz yuvasından çıkan tornavidanın etrafından kan yerine berrak bir sıvı damlıyordu. Babasının yatağının üzerinde dört ayak üzerinde çömelmiş, ifadesiz, yaralı gözünden sıvı sızan, ağzından hâlâ Walter'ın kanı damlayan bir halde birkaç dakika öyle kaldı. Sonra aniden, sanki güç kaynağı kesilmiş bir makineymiş gibi yığıldı, yataktan yuvarlandı ve yere düştü.

Dean sadece ayakta durup Trish'in kıpırdamayan bedenine bakabildi, sağ eli tornavidayı soktuğunda gözünden fışkıran berrak yapışkanla kayganlaşmıştı. Bir an sonra Sam'in yanına geldiğini ve kolunu Dean'in omuzlarına doladığını hissetti. Bu basit jest Dean'e ağabeyinin söyleyebileceği herhangi bir sözden daha fazlasını yapmıştı.

Walter ilk başta hiçbir tepki göstermedi ve Dean çok kan kaybettiği için ne olduğunun tam olarak farkında olmadığından korktu. Sonra acı dolu bir çığlık attı, yataktan fırladı ve kızının cesedinin yanına diz çöktü. Onu kaldırıp kucağına almaya çalıştı ama çok güçsüzdü ve kız ellerinden kayıp yere düşmeden önce sadece bir kısmını kaldırmayı başarabildi. Bir saniye sonra, solgun yüzünden yaşlar süzülürken, Walter kızının yanına yığıldı.

* * *

Kardeşler Walter'ı hayata döndürmeye çalıştılar ama çok fazla kan kaybetmişti. Bunun üzerine arka bahçede, Trish'in çok sevdiği büyük bir meşenin altına iki mezar kazdılar ve baba ile kızı, mezarlarının üzerine akıllarına gelen sözleri söyleyerek gömdüler. Walter'ın odasındaki pisliği temizlemek için ellerinden geleni yaptılar, sonra kulübeyi aradılar ve Anubis heykelciğini bodrumda Walter'ın masasının çekmecelerinden birinde buldular. Kısa bir tartışmadan sonra, Walter'ın atölyesinde sakladığı diğer bazı eserlerle birlikte onu da kendi haline bıraktılar. İşlerini bitirdiklerinde yukarı çıkıp bodrum kapısını kilitlediler ve babalarının gelip onları almasını beklediler.

John Winchester dönene kadar iki haftadan daha uzun bir süre geçecekti.

* * *

"Yangın sırasında moteldeydiniz, değil mi?"

Sam şerifin sorusuna nasıl cevap vereceğinden emin olamayarak Dean'e baktı.

Gülümsedi. "Kişisel bir şey değil ama bir hafta boyunca şenlik ateşinde kalmış gibi kokuyorsun."

Dean yüzünü buruşturdu. "Nereye gidersek gidelim ortalığı kokutmaktan gerçekten yoruldum."

Şerif merakla bir kaşını kaldırdı. Soyadıyla ilgili şakaları duymaktan uzun zaman önce bıktığına şüphe olmayan Amanda Kopp kırklı yaşlarının ortasındaydı, kısa kahverengi saçları, minimal makyajı ve yüzük parmağında ince beyaz altın bir alyansı vardı. Arkadaş canlısıydı ama tam bir profesyonellik havası yansıtıyordu.

İkincisi, masasının üzerinde elinin altında duran akıllı telefonun üzerindeki Hello Kitty kapağıyla bir nebze hafifletilmiştir.

Sam onun da telefonundan çok uzak kaldığında endişe duyacak kadar telefonuna bağımlı olan insanlardan biri olup olmadığını merak etti.

"Uzun birkaç gün oldu," dedi Sam, onun bu konuyu kapatacağını umarak.

"Bir de bana sor." İcini çekti. "Geçen haftaki iki kişiye ek olarak, bir tür gizemli israf hastalığından ölen dört kişi var ve şimdi üstüne üstlük, koca bir motel o kadar hızlı yandı ki, sanki lanet olası napalmı vurulmuş gibiydi. Bu yüzden ofisimde kışımın üstünde oturuyorum. CDC'den geri dönüş bekliyorum."

Sam ve Dean bakışlarını değiştirdiler. Tam da tahmin ettikleri gibiydi. "Ne kadar meşgul olduğunuzu anlıyoruz Şerif," dedi Sam, "ve biz

Bizimle tekrar konuşmak için zaman ayırdığınız için gerçekten minnettarım."

Şerif Kopp'la ilk konuşmalarının üzerinden sadece birkaç gün geçmiş olmasına rağmen, bu süre içinde sanki on yıl yaşlanmış gibi görünüyordu. Yüzündeki çizgiler daha belirgindi ve gözleri Sam'in kendi gözleri gibi kırmızı ve ağrılı görünüyordu. Ne yazık ki Sam polis memurlarının stresten ve uykusuzluktan acı çektiğini görmeye çok alışkındı, kasabalarında kötü bir şeyler olduğunu bilmenin ve buna neyin sebep olduğunu ya da nasıl durduracaklarını bilmemenin yarattığı hayal kırıklığından bahsetmeye bile gerek yoktu. O ve Dean ne kadar isteseler de çoğu zaman yerel yetkililere gerçeği söyleyemiyorlardı. Neredeyse her zaman, tecrübelerine göre, yetkililere söylemek giderek olumsuzlaşan birkaç senaryodan biriyle sonuçlanıyordu. En iyi durum, düşüneceklerdi onlar deli ve dur

onlarla işbirliği yapmak. Ya da psikiyatrik bir değerlendirme için gözaltında tutulmaları gerektiğine karar verirlerdi. En kötü durumda yetkililer Sam ve Dean'e inanırdı çünkü o zaman yardım etmek isterlerdi ve bu da onları hiçbir şekilde başa çıkmak için eğitilmedikleri yüz yüze getirirdi. Sioux Falls'taki Jody Mills vakasında olduğu gibi bir ya da iki kez işe yaramıştı ama bunlar kuralın istisnalarıydı.

Avcıların yalnız ya da çiftler halinde çalışma eğiliminde olmalarının bir nedeni vardı. Dünyanın gölgelerinde yaşayan karanlık şeylere karşı hayatlarını ve çoğu zaman hayatlarından daha fazlasını riske atmak zorunda kalan ne kadar az insan olursa o kadar iyiydi. Trish Hansen'i düşündü. Eğer Dean'le birlikte onu hayalet avına götürmek için ikna etmelerine izin vermeselerdi...

Dean kaşlarını çattı. "Bekle bir dakika. *Dört* kişi mi *var* demiştin? Bu hafta hastalık kurbanı var mı? Sadece üç kişi olduğunu sanıyordum."

"Vardı. Harrison Brauer ölü bulunana kadar. Yerel bir cenaze levazımatçısıydı ve müşterilerinden birinin eşiyle buluşacaktı. Doğru kelime bu mu? Her neyse, oraya gittiğinde kapı açıktı ama kimseyi bulamadı, bu yüzden Brauer'in adını çağırmaya ve onu aramak için evinin etrafında dolaşmaya başladı. Sonunda alt kattaki mumyalama odasına inmiş ve onu orada bulmuş, diğerlerine benziyormuş."

Sam Dean'e başını sallayarak *iyi yakaladın* dedi. Kafası ne kadar bulanık olsa da bu ayrıntı gözünden kaçmamıştı. Sam Dippel'in Igor'u olarak bir cenaze levazımatçısını kullanmış olabileceğini düşünmemişti, özellikle de adamın gerekli tıbbi geçmişe sahip olması pek olası değildi ama bunun mümkün olduğunu varsaydı. Eğer öyleyse, cenaze ölümü Dippel'in Brennan'daki dükkânını kapatıp taşınmaya hazırlandığı anlamına gelebilir. Tek bildikleri, Dippel'in çoktan şehri terk etmiş olabileceğiydi.

Bu durumda onu bulmaları çok zor olacaktı. Sam Dean'in denemek için bile sabrı olacağından şüpheliydi. Dippel gittiğine göre Dean Dick Roman'ı alt etmenin bir yolunu bulmaya geri dönmek isteyecektir.

Dean'in düşünceleri de benzer doğrultuda ilerliyor olmalıydı ki Sam'e "*Neden burada zamanımızı boşa harcıyoruz?*" der gibi bir bakış attı.

"Sizi arayamadığım için üzgünüm çocuklar," dedi şerif. "CDC'ye ulaşmaya çalışmak ve yangınla uğraşmak arasında ellerim doluydu."

"Sorun değil," dedi Dean. Sam şerife teşekkür edeceğini düşündü ama artık onun yardımına ihtiyaçları yoktu. Bunun yerine derin bir nefes aldı ve "Ama bizim için birkaç soruya daha cevap verebilirseniz..." dedi.

"Elbette. Şu anda burada oturup telefonumun çalmasını beklemekten başka bir şey yaptığım yok."

Sam hangisini kullandığını merak etti. Ofis telefonunu mu yoksa akıllı telefonunu mu? Belki de ikincisini kullanmasının nedeni, departmandaki başka hiç kimsenin dahili telefonunu açıp dinleyemeyeceğinden emin olmaktı. Eğer bir tür bulaşıcı hastalıkla karşı karşıya olduğuna inanıyorsa, yapmak isteyeceği son şey paniğe yol açmak olurdu, özellikle de kendi çalışanları arasında.

Dean, "Tıbbi geçmişi olan birinin bu ölümlere karışmış olabileceği ihtimalini araştırıyoruz" dedi.

Şerif Kopp'un gözleri büyüdü. "Yani biri bunu bilerek mi yaptı? Bir tür *terörist* gibi *mi*? Sence İç Güvenlik'le temasa geçmeli miyim?"

Dean, "Biz sadece tüm ihtimalleri değerlendirmeye çalışıyoruz," dedi. "Şu anda elimizde terörizmi işaret eden herhangi bir kanıt yok."

Eğer bilseydik, size mutlaka söylerdik."

Şerif, federal ajanların kendisi gibi bir yerliyi işin içinde tutmaya öncelik verecekleri fikrine baktı ama o sadece "Peki ne bilmek istiyorsunuz?" dedi.

"Bölgede doktorlar veya hemşirelerle ilgili herhangi bir sorun yaşandı mı?" Sam sordu. "Hatta belki bir pratisyen hemşire, bir doktor asistanı ya da bir sağlık görevlisi?"

"Sorunlar mı?"

"Hasta şikayetler," Dekan dedi. "Yasal Sorun. Garip davranışlar. Sıra dışı herhangi bir şey."

"Skandal gibi mi demek istiyorsun?" diye sordu.

"Çok büyük bir şey olması gerekmiyor," dedi Sam. "Küçük bir şey olabilir, sıradan koşullarda kimsenin çok fazla düşünmeyeceği bir şey olabilir."

Bir an düşündü. "Üzgünüm ama aklıma hiçbir şey gelmiyor. Son birkaç haftaya kadar Brennan oldukça sakin bir kasabaydı. Genellikle uğraşmak zorunda kaldığımız tek şey küçük suçlar, evlilik anlaşmazlıkları ve trafik ihlalleri." Durakladı ve yüzündeki ifadeden Sam onun bir şey düşündüğünü anladı. "Bu bir şey olmayabilir, ama birkaç ay önce sarhoş bir sürücü tarafından öldürülen bir baba kızı vardı. Kız daha on beş yaşındaydı ve araba kullanmayı yeni öğrenmeye başlamıştı. Çok yazık oldu. Her neyse, kaza olduğunda anne yanlarında değildi ama kendisi burada bir doktor. Kazadan sonra depresyona girmiş. Kim depresyona girmez ki, değil mi? Gittikçe daha az hasta görmeye başladı ve sonunda tamamen bıraktı. Bildiğim kadarıyla muayenehanesini resmi olarak kapatmadı ama da olabilir."

Yaslı bir dul ve aynı zamanda doktor olan bir anne mi? Dippel onu Igor için karşı konulmaz bir aday olarak bulacaktı. Sadece ihtiyacı olan yirmi birinci yüzyıl tıbbi bilgisine sahip olmakla kalmıyor, aynı zamanda onunla çalışmak için zorlayıcı bir nedeni de vardı. Aslında iki nedeni vardı. Kocasını ve kızı. Sam, Walter Hansen'i düşündü ve kederli bir ebeveynin ölü bir çocuğu hayata döndürme fırsatı bulduğunda, sonuçları ne olursa olsun bunu kabul etmekten kaçınamayacağını biliyordu.

Dean de aynı şeyi düşünüyor olmalıydı ki dikkatini tekrar Şerif Kopp'a vermeden önce Sam'e hızlıca başını salladı.

"Doktorun adı ve adresine ihtiyacımız var."

ON ÜÇ

Catherine Marshall'ın vücudunu son bir kez kontrol etti. Dil iyi görünüyordu -NuFlesh işini yapmış, organı neredeyse iki kâğıt parçasını birbirine yapıştırır gibi kolayca yerine yapıştırmıştı- yeni dişler de öyle. Birkaç tanesi istediği kadar düzgün değildi ama kendine aşırı eleştirel olmamasını söyledi. Ayrıca, insanlar mükemmel simetrik olmak için yaratılmamışlardı. Bir erkeğe ya da kadına karakterini veren, ufak tefek de olsa kusurlarıydı.

O, Marshall'ın hem orijinal hem de yeni uzuvlarının kaynaştığı noktaları kontrol ederek muayenesine devam ederken, Conrad da diriltme ekipmanını kurmakla meşguldü. Prosedür esas olarak kimyasal bir prosedürdü ve Conrad'ın Marshall'ın yattığı masaya getirdiği arabada ilk bakışta serum şişeleri, plastik hortumlar ve metal bir çerçeveden sarkan iğnelerden oluşan basit bir düzenleme vardı. Şişeleri çeşitli renklerde kimyasallar dolduruyor, içlerinde parlayan çok renkli metal parçacıklarını andıran küçük ışık parıltıları yüzüyordu. Catherine bir keresinde Conrad'a bu beneklerin ne olduğunu sormuştu ama o sadece ince dudaklı bir gülümsemeye, "Bu çok eski bir sır," demişti. İlk başta şaka yaptığını düşünmüştü ama o zamandan beri gördüğü her şeyden sonra

onunla çalışmaya başladığında, onun kendisine gerçeği söylediğini kabul etmeye başlamıştı. Çok eski bir sırdı ve hiç şüphanesiz zift kadar karanlıktı ama kocasını ona geri getirdiği sürece umurunda değildi. şişelerde bugün hem Marshall'ı hem de Bekah'ı tedavi etmeye yetecek kadar kimyasal vardı - Marshall'ın dirilişiyle ilgili her şeyin yolunda gittiğini varsayarsak tabii.

Catherine, Conrad'ın kimyasal karışımlarının formüllerini biliyordu, tek bir madde dışında. Belki kimya konusunda daha gl bir geçmişi olsaydı, benekleri tanıyabilirdi, ama bundan kuşkuluydu. Bunlar her neyse, bir kimya tedarik şirketinden kolayca sipariş edilebilecek türden şeyler olduğunu sanmıyordu.

Conrad, içinde harici bir otomatik defibrilatör bulunan ikinci bir arabayı Marshall'ın yanına getirdi -bir keresinde ona *yıldırım düşmesini beklemekten çok daha kullanışlı* olduğunu söylemişti- ve içinde kimyasal işlemden geçirilmiş ve o gizemli metal parçacıklarından daha fazlasıyla kaplanmış kumaş vardı. nceki deneylerinden Conrad'ın şeritleri Marshall'ın göğsünün etrafına saracağını ve defibrilatörün elektrotlarının derisiyle temas edebilmesi için bir bölümü çıplak bırakacağını biliyordu. Başı da boynuna kadar kumaşla sarılacaktı. Bu kez prosedürdeki tek yeni unsur Conrad'ın Lapis Occultus denilen taşıydı. Bunun ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ve eğer elinde tutup gücünü bizzat hissetmemiş olsaydı bunu saf bir saçmalık olarak görüp reddedecekti. Conrad ona taşın, işlem başlamadan önce Marshall'ın alnına yerleştirileceğini açıklamıştı. Conrad'a taşın amacının ne olduğunu sorduğunda, Conrad her zamankinden daha da belirsiz konuşmuştu: *lmn sonsuza dek uzak tutulmasını sağlamak.*

Conrad'ın iddialarından şüphe etmeyi uzun zaman önce bırakmıştı. Onunla çok şey görmüş, çok şey başarmıştı. Eğer taşın ölüme karşı bir tür koruma sağlayacağını söyleyseyse, ona inanmıştı.

Marshall'ın vücudunun işleme hazır olduğundan emin olan Catherine serum şişelerini, hortumları ve iğneleri iki kez kontrol etti. Conrad'ın işine gelince hiç egosu yoktu. Her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için Catherine'in yaptığı her şeyi kontrol etmesinde ısrar ediyordu. Onun için önemli olan tek şey istediği sonucu elde etmektir. Kimin hata yaptığı umurunda değildi, tek derdi hatayı bulup düzeltmektir. Başka bir insanda olsa bu özelliği takdire şayan bulurdu ama Conrad'da bunun, kendi egosunun yüceltilmesi de dahil olmak üzere, her ne pahasına olursa olsun başarıya olan tek fikirli bir takıntıdan kaynaklandığını biliyordu. Başarıya neden bu kadar düşkün olduğundan emin değildi ama motivasyonunun entelektüel olmaktan öte bir şey olduğunu kesinlikle fedakârca olmadığını hissediyordu. Uzun zamandır bir şey için çalışıyordu ve kocası ile kızını hayata döndürmesine yardım etmek nihai hedefine ulaşmak için sadece bir adımdı. Ona bu amacın ne olduğunu hiç sormamıştı ve doğrusu, Marshall ve Bekah'ı geri aldığı sürece umurunda da değildi.

Kimyasalların ve serumların düzgün olduğuna karar verdikten sonra, Conrad Marshall'ı incelerken o da defibrilatörü iki kez kontrol ederek gözden bir şey kaçırmadığından emin oldu. Defibrilatörün pili tamamen şarj edilmişti ve mükemmel çalışır durumda görünüyordu. Muayeneleri tamamlandığında Conrad ona baktı.

"Bitirelim mi?" diye sordu.

Catherine başını salladı ve birlikte işlem görmüş bez şeritleri Marshall'ın başının ve göğsünün etrafına sardılar, Catherine sararken Conrad da gerektiği kadar vücudunu kaldırdı. Kumaşın işlemden hemen önce giydirilmesi gerekiyordu, çünkü Catherine'in anlamadığı nedenlerden dolayı, işlemden geçirilen kimyasallar ciltle temas ettikleri süre uzadıkça etkilerini kaybediyorlardı. İşleri bittiğinde şeritlerin sadece yarısını kullanmışlardı. Diğer yarısı Bekah içindi. Marshall'ın sıkıca sarıldığından emin olmak için kontrol ettiler ve sonra Conrad Lapis Occultus'u arabadan aldı ve nazikçe, neredeyse saygıyla Marshall'ın alnına yerleştirdi.

Bir adım geri çekilip başını eğerek tağın inceledi. Catherine nesnenin konumunun ne gibi fark yarattığını göremiyordu, ama Conrad görmüş olmalıydı, çünkü elini uzatıp küçük bir ayar yaptı, sonra da başıyla onayladı.

"Sanırım yerleştirmeye başlamaya hazırız-"

Gğneler, diyeceğini biliyordu Catherine, ama yüzünde bir Çağkynlık ifadesiyle sözünü kesti. Üzerinde X işareti olan elini kaldırdı ve gördüklerine inanamıyormuş gibi işarete baktı. X işareti ona aynı görünüyordu, ama her ne değiştiyse, genellikle soğukkanlı olan Bay Dippel'i telaşlandırmıştı.

"Acele etmeliyiz," dedi, sesinde gerginlik vardı. "Geliyorlar."

"Kim?"

"İki adam. Avcılar. Katiller. Bizi durdurmak istiyorlar. Onları hallettiğimi sanıyordum..." Elini yumruk yaptı. "...ama belli ki yanılmışım."

Catherine'in başı dönüyordu. "Ne bunlar? Polis mi? Tetikçi mi? Tanrı aşkına, gizli ajanlar mı?"

"Tam olarak açıklayacak zamanım yok. Evinize gireceklerini, buraya geleceklerini ve yaptığımız işi durdurmakla kalmayıp Marshall ve Bekah'ın bedenlerini yok ederek bir daha asla dirilmemelerini sağlayacaklarını söylemek yeterli. İstedğin bu mu?"

Conrad sözlerinin sonuna geldiğinde bağıırıyordu ama Catherine'i doğruyu söylediğine ikna eden şey her şeyden çok duygusal yoğunluğuydu.

"Ne yapacağız?"

"Onları uzak tutmaya ama bu noktada bunu tek başıma yapabileceğimden değilim. Lapis Occultus'u kullanabilseydim. Ama hayır, ona burada ihtiyacım var. Başka ne olursa olsun, Bekah'ın hayata döndürölmesi hayati önem taşıyor."

Sadece Bekah, diye not etti. Marshall değil.

Conrad, Marshall'ın hâlâ cansız olan ve dirilmeyi bekleyen bedenine baktı. Yüzüne soğuk ve sinsi bir gülümseme yayıldı.

"Kocanızın yardımını alsaydım..."

"Hayır! Marshall'ı sırf onu tehlikeye atmak için geri getirmeyeceğim. Eğer bu adamlar gerçekten düşündüğünüz kadar tehlikeliyse-"

"Sevdiklerinizden hangisinin daha önce diriltileceği konusunda sorduğum sorunun aynısını size de soracağım. Bu durumda Marshall ne yapardı?"

Daha önce olduğu gibi, Catherine'in vereceği cevabı düşünmesine gerek kalmadı. "Kızını koru."

Tek kelime daha etmeden Marshall'ın vücudunun çeşitli noktalarına serum iğnelerini yerleştirmeye başladılar.

* * *

Daniel Lapis Occultus'un sınırları içinde öfkelen-di. Algılarına göre, sanki sonsuz bir karanlığın içinde bedensiz bir şekilde yüzüyordu ve çok ama çok uzun zamandır oradaydı. Başka bir varlık aynı koşullar altında delirebilirdi ama Daniel bir Azrail'di. Karanlık, ne kadar ucsuz bucaksız ya da sonsuz olursa olsun, onu korkutmuyordu. Ancak onu ciddi şekilde sinirlendiriyordu.

Dippel tarafından yakalanmasına izin verdiğine inanamıyordu. Simyacının bir Azrail'in enerjisinden yararlanmanın ve onu müstehcen deneylerinde kullanmanın bir yolunu bulmuş olabileceği aklına gelmemişti. Bu Daniel'ın ne pahasına olursa olsun engellemesi gereken bir şeydi. Soru şuydu, nasıl? Kendi türü için yaygın bir yetenek olan yer değiştirmeyi denemişti. Normalde, sadece isteyerek bir yerden başka bir yere geçebilirdi ama ne kadar konsantre olursa olsun, ne kadar güç toplarsa toplansın, karanlıktan kurtulamıyordu. Çevrede olabilecek diğer Azraillere ulaşmaya çalıştı. Son zamanlarda Brennan'da ne kadar çok ölüm gerçekleştiğini düşünürsek, etrafta birkaç tane olması kaçınılmazdı. Yine de düşüncelerini dışarıya doğru uzatmaya çalışsa da hapishanesinin duvarlarını aşmayı başaramadı. Bu da ona tek bir seçenek bırakıyordu - herhangi bir Azrail söz konusu olduğunda son seçenek - patronu aramak.

Ölüm yetki devrine çok inanırdı. Hizmetkârlarından birine bir görev verdiğinde, bu görevin yerine getirilmesini ve herhangi bir sorun ortaya çıkarsa, bunların üstesinden gelinmesini beklerdi. İstemediği şey, her küçük şey ters gittiğinde rahatsız edilmektir. Ölüm ne zaman önemsiz bir şey için rahatsız edilse -ki ne olduğu düşünülduğünde, neredeyse her şey onun için önemsizdi-

hoşnutsuzluğunu ifade etmekte yavaştı. Ama Daniel kendisine başka bir seçenek bırakılmadığını düşünüyordu. Eğer Dippel Hel'i enkarne etmeyi başarır, bu Dünya'daki insanlar için ne kadar kötü olursa olsun, kendisi için çok daha kötü olacaktı. Ölüm bunu kesinleştirecekti.

Daniel'ın siyah hapishanesinde kapanacak gözleri yoktu ama yine de bu eylemi gerçekleştirdiğini hayal etti. Konsantre oldu ve Ölüm'e seslendi-

-Ve hiçbir cevap alamadım.

Daniel şok olmuştu. Varoluşta Ölüm'ün ulaşamayacağı hiçbir yer yoktu. Tüm dünyalar, tüm zamanlar, tüm boyutlar onun akıl almaz genişlikteki etki alanının bir parçasıydı. Yine de Ölüm onu duymamıştı.

Bu taş her neyse, Daniel'ın tahmin ettiğinden çok daha büyük bir sihirle yaratılmıştı. Belki de Hel'in kendisi bu taşın yapımında parmağı vardı. Ölüm kadar güçlü değildi ama bir ölüm tanrıçası olarak (küçük d harfiyle) gücü Daniel'inkine kolayca karşı koyabilirdi.

Tek başınaydı, sihirli bir objenin içine hapsolmuştu, enerjisi eski bir İskandinav ölüm tanrıçasının yaşayanların dünyasına girmesinin yolunu açmak için kullanılacaktı. Beklemekten ve Winchesterlar'ın onun başarısız olduğu yerde başarılı olmanın bir yolunu bulmasını ummaktan başka yapabileceği bir şey yoktu. Bu da ruh halini iyileştirmek için hiçbir şey yapmıyordu.

* * *

Dean arabayla Catherine Luss'un evinin önünden geçti, sonra arabayı yolun kenarındaki bankete çekti. Catherine şehir dışında yaşıyordu. Kaldırım yoktu ve Dean onun evine park etmek istemedi.

araba yolu. Kardeşlerin yapmak isteyecekleri son şey varlıklarını duyurmaktı. Dean motoru kapattı.

Sonra Sam'e baktı. "Ne yaptın sen?"

"Ne demek istediğini anlamıyorum," diye hızla cevap verdi Sam, kelimeleri birbirine karışacak kadar hızlı konuşuyordu.

"Evet, öyle. Kafanı vurup içtiğin kahveden kurtulmak için benzin istasyonunda durduğumuzdan beri şüpheli bir şekilde uyanık ve enerji dolusun."

Sam omuz silkti.

Dean kardeşinin zıplayan bacağını ve tıkırdayan parmaklarını fark etti.

Sam çok hızlı çıkan sesiyle, "Belki de kafein sonunda etkisini göstermiştir," dedi.

"*Bir şey* etkisini gösterdi," dedi Dean, "ama kafein olmadığı kesin. Ne yaptın sen? Sağlık çantasından keyif verici haplar mı çaldın?"

Avcılar iş sırasında oldukça iyi yaralanma eğilimindeydi ve bölgede bir hastane olsa bile, mümkün olduğunda yaralarını kendileri sarmayı tercih ediyorlardı. Bu şekilde daha az soru sorulur. Bu yüzden her avcının kendi mini eczanesi olan tam dolu bir tıbbi çantası vardı. Dean atıştırma bir şeyler almakla meşgulken -aşırı sıcak jalapeno tortilla cipsleri ve krema dolu çikolatalı atıştırma kekler- Sam'in kitten bazı uyarıcılar alıp tuvalete götürdüğünü fark etti.

Sam önce inkâr edecekmiş gibi göründü ama sonra içini çekti.

"Bacağımdaki garip siyah damarlı izleri biliyor musun? Yayıldılar."

Dean bunun gidişatından hoşlanmamıştı. "Ne kadar uzağa?"

"Aslında şu anda tüm bacağım kapalı. yürüyebiliyorum ama her uyuşmuş durumda. Eğer her neyse onu düzeltme şansımız varsa, bu Dippel'a bağlı. Bunu atlatmayı göze alamam Dean. Hayatta kalmak istiyorsam olmaz."

"Yapabilirim-"

"Ve ben de senin, Dr. Sullivan'ın gerçek dünyadaki eşdeğeriyle yüzleşmene izin vermeyeceğim.

Kendi başına Frankenstein."

Dean bundan hoşlanmadı. Aslında bu onu fena halde kızdırmıştı. Durumları tersine dönseydi kendisinin de aynı şeyi yapacağını biliyordu.

"Ne kadar büyük bir doz aldın?" Dean sordu.

"Yeterince büyük. Etkisi geçmeden gidelim."

Dean başka bir şey söyleyemeden Sam arabadan indi. Bir süre orada oturdu ve öfkesiyle başa çıkmaya çalıştı.

"Sam, eğer bu yüzden ölürsen, Dippel'i bana ölüleri nasıl dirilteceğimi öğretmeye zorlayacağım ve sonra seni geri getireceğim, böylece seni kendim öldürebileceğim!"

Uzun bir hayal kırıklığı iç çekişi yaptı ve arabadan indi. Sam arabanın bagajını çoktan açmış ve hazırlanıyordu. Dean de ona katıldı, plastik torbaya konmuş giysilerinin kokusundan burnu kırıştı. Gezegende Frankenstench'i içerebilecek herhangi bir madde var mıydı?

Çift Başlı avı sırasında taşıdıkları silahları seçtiler. Dean Colt'unu ve Winchester av tüfeğini, Sam ise Beretta'sını ve testere ile kesilmiş çift namluyu seçti. Her ikisi de bir çift KA-BAR bıçağı ve birkaç işaret fişeği almıştı. İkincisini Çift Başlı'ya karşı kullanma şansları olmamıştı ama yine de işe yarayabilirlerdi. Bu sefer, onlar

Yeni bir şey getirdi, nadiren kullandıkları standart ekipmanlarından biri: bir gazyağı kabı, çeşitli uzunluklarda boru ve yakıtın salınımını düzenleyen bir kontrol düğmesinden yapılmış ev yapımı bir alev makinesi. Yaklaşık on beş metre uzunluğunda bir alev üretebiliyordu, ancak gazyağı sonsuza kadar dayanmazdı, bu yüzden her patlamanın sayıldığından emin olmanız gerekiyordu.

Sam konuşmaya başladı ama Dean onun kesti.

"Durumunuz göz önüne alındığında, bu şeyi kullanmanıza izin vermem mümkün değil, o yüzden sormayın bile."

Sam kaşlarını çatı ama itiraz etmedi.

Dean alev makinesinin kayışlarını omuzlarına geçirdi, sonra ağırlığı hissetmek için bir an durdu. Alev makinesini taşımak ona her zaman sırtında her an patlamaya hazır bir bomba varmış gibi hissettirirdi. *Eğlenceli, eğlenceli, eğlenceli!*

"Bir kez daha yarığa giriyoruz, ha?" dedi Dean.

"Bir kez daha," dedi Sam. "Doğru alıntı 'Bir kez daha, sevgili dostlar, bir kez daha' olacak. Shakespeare'in *V. Henry*'sinden."

Dean iç çekti. Sam'e edebiyat yapmaya çalışmaması gerektiğini daha iyi bilmeliydi.

"Buna ne dersin? Gidip biraz Frankenass tekmeleyelim."

Sam gülümseyerek, "Bu işe yarar," dedi ve birlikte eve doğru yola koyuldular.

* * *

Catherine otomatik harici defibrilatörün elektrotlarını Marshall'ın göğsüne takmıştı. Normalde elektrotlardaki sensörler AED'nin bilgisayarına veri gönderir, bilgisayar da

Birinin ani kalp durması yaşıyıp yaşamadığı ve elektrik şoku gerekip gerekmediği. Bilgisayar daha sonra cihazı kullanan kişiyi yönlendirmek için sesli uyarılar kullanacaktı ama Catherine tıp eğitimi almamış kişiler için olduğu için bu işlevi devre dışı bırakmıştı. Ayrıca, şu anda Marshall'ın kalbi atmıyordu ve bu nedenle bilgisayarın alabileceği bir veri yoktu. Normal bir durumda bu, cihazın şarj olmayacağı anlamına gelirdi ama Marshall yerel bir bilgisayar tamircisine bu güvenlik özelliklerini devre dışı bırakması ve bu konuda çenesini kapalı tutması için yüklü bir meblağ ödemişti. Bu AED ilk modellerden biriydi ve dört yüz joule'e kadar şok verme kapasitesine sahipti. Daha yeni modeller sadece yirmi ila iki yüz jul arasında iki ardışık şok veriyordu, çünkü bu artık hasta için daha güvenli kabul ediliyordu, ama Catherine'in güvenliğe ihtiyacı yoktu. Conrad'ın deyişiyle, "kimyasal karışımı galvanize edecek" kadar güçlü bir yüke ihtiyacı vardı. Dört yüz jul köpek için bunu yapmaya yetmişti. Marshall için de yeterli olması için dua etti.

Conrad, "Sanırım o an geldi," dedi. Serum şişelerinin bulunduğu arabanın yanında durmuş, Marshall'ın vücuduna geçen kimyasal madde miktarını izliyordu.

Catherine başıyla onayladı. Bu prosedürü birkaç kez uygulamıştı, önce sıçanlarla, sonra da köpeklerle. Sıçanlar uzun süre dayanamamış, bir günden kısa sürede çürümüşlerdi. Köpek daha başarılı olmuştu ama o da sonunda doku bozulmasına yenik düşmüştü. Conrad'ın sihirli taşının fark yaratacağını umuyordu ama bunu öğrenmenin tek bir yolu vardı.

Bunu her yaşadığında, her şeyin ne kadar sıra dışı hayret ediyordu. Hiçbir Van de Graaff jeneratörü

Elektrik, kambur asistanın çılgın kıkırdamaları, arka planda yükselen ürkütücü gotik müzik yok, sadece kan dolaşımına sessizce giren birkaç kimyasal madde ve ardından basılacak tek bir düğme. Ölüyü hayata döndürmek muhteşem, anıtsal bir an olmalıydı. Bunun yerine, diğer tıbbi prosedürlerden daha dramatik değildi. Tabii ki sonuçlar farklı bir hikayeydi.

Defibrilatörün yanına gitti, Conrad'ın Marshall'ın vücuduyla fiziksel temasta endişesinden çok bir önlem olarak "Temiz" dedi ve düğmeye bastı.

Marshall'ın kasları gerildi ve vücudundan elektrik geçerken omurgası yaylandı. Yeni dilini ısırmadığından emin olmak için dişlerinin arasına plastik bir ağız koruyucu yerleştirmişti. Organı takmak için harcadığı onca çabadan sonra, ona bir şey olmasını istemiyordu. Lapis Occultus alnından çıktı ama yere düşmeden önce Conrad'ın eli fırladı ve insanlık dışı bir hızla hareket ederek onu havadan kaptı. Görebildiği kadarıyla taş özel bir şey yapmamıştı ama Conrad onu gözlerine yakın tuttu, inceledi ve tatmin olmuş gibi başını salladı.

Şarj tamamlandığında Marshall'ın bedeni tekrar masaya yığıldı ve bir kez daha hareketsiz kaldı. Catherine tanık olduğu şeyin bir refleks hareketi olduğunu, herhangi bir yaşam belirtisi olmadığını biliyordu ama yine de cesaretlenmekten kendini alamadı. Bunca ay sonra, sadece bir refleks bile olsa, onun yeniden hareket ettiğini görmek kalbini sevinçle doldurmuştu.

Conrad, "Defibrilatörün pilini kontrol edin," dedi. "Bekah için yeterli şarj kaldığından emin olmamız gerekiyor."

Catherine gözlerini Marshall'dan ayırmak istemedi ama Conrad'ın dediğini yaptı. Eğer gelen iki adam konusunda haklıysa, kaybedecek zamanları yoktu. Göstergeyi kontrol etti ve en az bir, belki de iki şarj için daha yeterli güç kaldığını gördü.

" değil," dedi.

Marshall'ın aylardır ilk kez soluk soluğa nefes aldığını duymak için tam zamanında geri döndü.

"Bandajları çıkarın!" Conrad söyledi.

İkisi de birer ameliyat makası alıp Marshall'ın üzerindeki bez şeritleri kesmeye başladılar; Conrad göğsünün etrafındakileri, Catherine de başının etrafındakileri kesti. Sargılar yüzünden düştüğünde, gözlerinin açık olduğunu ve kendisine baktığını gördü. Köpeğin gözlerinde gördüğü camsı ifadenin aynısını göreceğinden korkmuştu - içinde yaşam ya da tanıma belirtisi olmayan ölü gözler- ama Marshall'ın gözleri canlıydı ve zekâ parlıyordu. Bir şeyler mırıldandı, ağız koruyucusunun etrafından konuşmaya çalışıyordu. Kadın yavaşça çıkardı ve Marshall, "Caff... rinn?" dedi.

Sesi normal tenorunun aksine derin, balgamlı bir gümbürtüydü ve ağzı heceleri tam olarak oluşturmıyordu, sesler çok yumuşak ve duygusaldı ama konuşan Marshall'dı. Söylediği ilk kelime onun adıydı.

Gözyaşlarının yüzünden aşağı süzülüğünü hissetti ve ağladığını fark etti. "Evet, tatlım. Benim." Onun elini tuttu ve sıktı. İlk başta eli gevşek kaldı ve bir şeylerin ters gittiğinden korktu, ama sonra o da sıktı, tutuşu güçlüydü - hatırladığından bile daha güçlüydü.

"Bunu yapmak zorunda olduğum için gerçekten üzgünüm. Yeniden bir araya gelmenizin tadını çıkarmanız için ikinize daha fazla zaman vermeyi tercih ederdim, ancak İngilizlerin dediği gibi, 'Şeytan ihtiyaçlar gerekir.'"

Conrad'a baktığında onun Marshall'ın ağzının üzerinde küçük bir zarf tuttuğunu gördü. Sarımsı bir toz süzüldü ve yüzünü hafif bir tabakayla kaplamak üzere aşağı süzüldü. Hiç düşünmeden saldırdı ve zarfı Conrad'ın elinden kaptı ama artık çok geçti. Yapmaya niyetlendiği şey her neyse yapılmıştı.

Conrad'ın gözleri onun tarafından vurulduğu için öfkeyle parlarsa da, konuşurken sesi buz gibi sakindi. "Rejenerasyon sonrası dönemde akli büyük olasılıkla karışacaktır ve zihinsel olarak zirvede olsa bile mevcut durumu ona açıklamak çok uzun sürecektir. Kullandığım toz onun bana sorgusuz sualsiz itaat etmesini sağlayacak. Sizi temin ederim ki bu etki sadece geçicidir."

Catherine bundan hiç hoşlanmamıştı. Özellikle Conrad'ın itaat kelimesini kullanması hiç hoşuna gitmemişti, sanki kendisi efendiymiş de Marshall onun kölesinden başka bir şey değilmiş gibi. Yine de kendini duygusal düşünmek yerine pratik düşünmeye zorladı. Köpeğin yeniden doğmanın etkilerinden kurtulması neredeyse tam bir gün sürmüştü. Bu süre zarfında çoğunlukla uyumuştı. Belki de Marshall daha çabuk iyileşecekti, özellikle de Lapis Occultus'u onunla birlikte kullandıklarından beri, ama bekleyip öğrenmeyi göze alamazlardı.

"Pekâlâ," dedi. "Ama onun mümkün olduğunca güvende olduğundan emin olmanızı bekliyorum."

Conrad gülümsedi. "Elbette. Cesur ol. Eğer hasar *görmüşse*, onu onarırız."

Marshall'a baktı ve gülümsemesi kayboldu. Defibrilatörün elektrotlarını göğsünden çıkardı ve bunları uzattı.

Catherine.

"Masadan kalk."

Marshall, Conrad'ın emrettiği gibi yaptı, yüzündeki sarı pudra kalıntılarını silme zahmetine katlanmadı. Hareketleri sert ve koordinasyonsuzdu ama Catherine önceki deneylerden Marshall'ın yakında yeni bedenine alışacağını biliyordu. Conrad'ın geleceğini söylediği iki katille savaşımasına yardım edecek kadar çabuk olmasını umuyordu. Yine de ona giysi giydirmek için zaman olmasını diledi. Onu çıplak dövüşmeye gönderme fikri hoşuna gitmemişti ama şu anda bu konuda yapılacak bir şey yoktu.

Belki de onun için fark etmez, diye düşündü. Belki de yeni doğmuş bir çocuk gibidir, masum ve utanmaz.

"Şurada dur." Conrad bodrum merdivenlerini işaret etti. Marshall bir anlık tereddüitten sonra basamaklara doğru ilerledi ve yüzünde boş bir ifadeyle orada durdu.

Catherine onu böyle görmeye dayanamıyordu. Kocasını akılsız bir otomat olması için hayata döndürmemişti.

O itiraz edemedi Conrad, "Çabuk ol. Bekah'ı hazır hale getirmeliyiz. Korkarım prosedürü tek başına uygulamak zorunda kalacaksın canım, ama bunu inanıyorum."

Catherine bundan emin değildi ama Bekah'yı tek başına geri getirmekle kızının bedeninin bu sözde avcılar tarafından yok edilmesini izlemek arasında bir seçim yapmak zorundaysa, o zaman gerçekten de başka bir seçenek yoktu.

"Onu masaya yatıralım," dedi.

* * *

Sam uyarıcı ilaç almanın iyi bir fikir olduğundan emin değildi. Kalbi hızla atıyordu ve derisi terden kayganlaşmıştı. Daha da kötüsü, nabızı düzensiz atıyor, görüşünde siyah noktalar dans ediyor ve sağ bacağını hiç hissetmiyordu. Uyuşuk bile değildi; sadece orada değilmiş gibi hissediyordu. Düşmediğinden emin olmak için attığı her adımda ekstra konsantre olması gerekiyordu. İşin kötüsü, *kendini hâlâ* yorgun hissediyordu. Uyku yorgunu değil, fiziksel olarak bitkin, sanki vücudu çökmenin eşiğindeydi. Daha da kötüsü, halüsinasyon görmeye başlamıştı. Henüz önemli bir şey değildi, sadece tanımlayamadığı garip şekillerin hayaletimsi yarı görüntüleri vardı ama deneyimlerinden halüsinasyonların yakında şiddetleneyeceğini ve bu olduğunda neyin gerçek neyin gerçek olmadığını ayırt edemeyeceğini biliyordu. Bu da hem kendisinin hem de kardeşinin ölümüne yol açabilirdi.

Hadi Sam, dedi kendi kendine. Sadece biraz daha dayanmaya çalış...

Luss'ların evinin şehir dışında olmasının bir avantajı, polisi evin arkasına gizlice yaklaşan bir çift silahlı adamı ihbar edecek komşularının olmamasıydı. Bir dezavantajı ise Luss'ların bahçesindeki ağaçların sayısı, daha doğrusu ağaçlardan dökülen yapraklardı. Görünüşe göre Dr. Luss bahçe işleriyle uğraşamayacak kadar çılgın bilim adamını oynamakla meşguldü ve evi kahverengi, sarı, kırmızı ve *hepsinden* önemlisi çıtır çıtır yapraklarla kaplıydı. Sam ve Dean çok fazla gürültü yapmadıklarından emin olmak için dikkatli hareket etmek zorundaydılar ama belli bir miktar kaçınılmazdı. İçeride her kim varsa ya dışarıdaki seslere dikkat edemeyecek kadar meşgul olduğunu ya da yaprak çıtırtıları duysa bile bunu sincap veya geyiklere yoracağını ummak zorundaydılar. Alacakaranlıktı ve solmakta olan ışık onları gizlemeye yardımcı olacaktı.

biraz, ama tam gece olduđu kadar deęil. Eve yaklařmak için hava kararana kadar beklemeyi dűřündűler ama Dippel'in bir an önce kasabayı terk etmeye hazırlanıyor olabileceęi gerçeęini göz nűnde bulundurarak bunu göze alamayacaklarına karar verdiler. Bir avcının en iyi iki dostuna gűvenmek zorundaydılar: sűrpriz ve bolca řans.

Sam titremeye bařladı ama hava serin olmasına raęmen soęuęun içeriden geldięini biliyordu. řu anda bir boy aynasının nűnde soyunmadan kendini muayene edebilseydi, enfeksiyonun ne kadar yayıldıęını görebilirdi? Karnına mı? Belki gęsűne kadar? İçindeki karanlık lekenin vűcudunun artık iřlevini yerine getiremeyeceęi bir noktaya yayılmasına daha ne kadar vardı? Hiçbir fikri yoktu ama bu avdan sonra ebedi bir toprak uykusuna yatacaksa en azından sonuna kadar gitmek istiyordu. Dean'e bundan çok daha fazlasını borçluydu, deyebileceęinden çok daha fazlasını, ama yeterince iyi olmalıydı, űnkű elinde kalan tek řey bu olabilirdi.

Luss ailesinin evlerinin arka tarafında, bir ucunda piknik masası ve veranda kapısının yanında gazlı ızgara bulunan bir gűverte vardı. Sam en son ne zaman űűnűn birden -Catherine, kocası ve kızı- orada oturup yemek yediklerini, konuřtuklarını, gűldűklerini, birbirlerinin varlıęından keyif aldıklarını merak etti. Catherine için hastalarla geçirdięi uzun bir gűnűn ardından eve dndűęűnde boř bir evle karřılařmak nasıl bir řeydi? Verandanın penceresinden piknik masasına bakmıř, hatta belki de dıřarı çıkıp birkaç dakika oturmuř, aęlamıř ve hatırlamıř mıydı? Conrad Dippel'in onu nihai Igor'u olarak seçmesine řařmamalı. Tařıdıęı kederle, onun psikolojik manipűlasyonu için olgunlařmıř olabilirdi.

Kardeşler yan yana yürüyorlardı, Dean fısıldadığında Sam onu duymakta zorlanmayacak kadar yakındılar. "Ben veranda kapısından gireceğim. Sen dışarıda kal, biri kaçmaya çalışırsa diye."

"Hiç sanmıyorum," diye fısıldadı Sam. "Seninle birlikte içeri girebilecek durumdayım ve içeride başka Frankenmutt ya da ift Başlı genç olup olmadığını bilmediğimiz için desteğe ihtiyaın olacak."

Dean bu durumdan pek memnun görünmüyordu. "İyi. Ama şu anda pek iyi durumda değilsin ve bunu sen de biliyorsun. Yani eğer-"

Dean, ıplak bir adamın avlu kapısından içeri girmesiyle kırılan camların sesiyle kesildi. Cam kırıkları güverteye saçıldı ve adamın ellerindeki ve kollarındaki taze kesiklerden akan kan kalın damlacıklar halinde tahtaya sıçradı.

Dean Sam'e baktı. "ıplak olabilir ama en azından fazladan vücut parçaları yok."

"Doğru."

Gri bir takım elbise giymiş ve kravat takmış olan Dippel, veranda kapısındaki açıklıktan geçerek güverteye çıktı.

"zr dilerim," dedi, sesi biraz Alman aksanı taşıyordu. "Görünüşe göre Bay Luss bir veranda kapısını amanın doğru yolunu henüz hatırlamıyor."

"ıplak adam doktorun kocası," dedi Sam.

"Ve görünüşe göre Dippel şehri terk etmeden önce buraya gelmeyi başardık," diye yanıtladı Dean.

Luss güvertede durmuş, yüzünde hiçbir ifade olmadan onlara bakıyordu. Frankenstein'ın yarattığından çok klasik bir vudu zombisine benziyordu - bir hounganın akılsız hizmetkrı olarak hizmet etmek üzere diriltiren türden. Yine de Sam daha yakından bakınca

NuFlesh'in çeşitli vücut parçalarını birbirine tutturmak için kullanıldığı yara izlerini görebiliyordu ve birbirlerine yakın olsalar da tam olarak aynı değillerdi. Sağ bacak diğerinden biraz daha uzundu ve vücudunda daha fazla kıl vardı, sol kol ise sağ koldan daha inceydi ve derisi bir iki ton daha koyuydu. Sam izlerken, karanlık enerji Luss'un kollarının etrafında toplandı, tıpkı Çift Başlı'da gördüğü gibi.

"Bunu görüyor musun?" diye sordu Dean'e.

"Neyi gördün mü? Adamın Frankendork'u dışarıda mı takılıyor? Ve bu arada, eğer karısı onu tekrar bir araya getirdiyse, ona bu konuda biraz daha fazla şey vermiş olması gerekirdi, ne demek istediğimi anlıyor musun?" Dean dirilen Bay Luss'a doğru baktı. "Kişisel bir şey değil!" diye seslendi.

Sam, "Çift Başlı'nın sahip olduğu yaşam gücünü boşaltma yeteneğinin aynısına sahip," dedi.

"Ölüm imgesi mi?" Dean sordu. Sam başını salladı.

"Pekala. Önemli güvenlik ipucu. Teşekkürler." Dean bir adım öne çıktı ve Dippel'a seslendi. "Silahlı olduğumuzu görüyorsun, değil mi? Birimiz gidip aptalca bir şey yapmadan önce konuşalım."

Sam yan gözle kardeşine baktı. *Ne yapıyorsun?* diye düşündü.

Dippel gülümsedi. "Siz Amerikalılar ne diyorsunuz? Biz teröristlerle pazarlık yapmayız." Mareşal Luss'a döndü. "Öldürün onları."

Adam güvertedeki cam kırıklarını görmezden gelerek onlara doğru ilerledi. Ayaklarını kesti ve ardında kanlı ayak izleri bıraktı ama bu yaralar ona ellerindeki ve kollarındaki kesiklerden daha fazla acı veriyor gibi görünmüyordu.

Dean tüfeğini dirseğine dayadı, ceketinin cebinden bir işaret fişegi çıkardı, kapağını açtı ve yaktı. İşaret fişeginin ucundan kırmızımsı bir kıvılcım yağmuru fışkırdı. Dean vurucu başlığı bıraktı ve hâlâ tüfeğini kucaklarken yanan işaret fişegini önünde tutarak güverteye doğru yürümeye başladı.

Marshall güvertenin kenarında durdu, parçalanmış ayaklarının altında kan birikiyor ve ellerinden damlıyordu. Ellerin etrafında biriken karanlık enerji soldu ve yok oldu. Sonunda yüzünde bir ifade belirdi. Bu bir korku ifadesiydi.

Dean, "Yangın kötü," dedi.

Dippel kuru bir sesle, "Gerçekten de öyle," dedi. "Sırtınızda yanıcı bir sıvı kabı taşıdığınızı düşünürsek, sizin durumunuzda bunun iki kat daha doğru olduğunu düşünüyorum."

"Ne diyebilirim ki? Ben sadece uçlarda yaşamayı seven bir adamım."

Dippel bir an Dean'e baktı, onu ölçüp biçiyordu, Sam onun ne kadar tehlikeli olduğunu anlamaya çalıştığını düşündü. Belli ki yeterince tehlikeliydi, çünkü Dippel, "Ne hakkında konuşmak istiyordun?" dedi.

"Kardeşim köpeğiniz tarafından ısırıldı ve bir çeşit Frankenrabies kaptı. Onu tedavi edeceksin."

Dippel bir kaşını kaldırdı. "Öyle mi? Ve neden kendi çıkarlarıma açıkça aykırı bir şey yapayım ki?"

"Çünkü eğer yaparsan, gitmene izin veririz."

Sam duyduklarına inanamıyordu. "Delirdin mi sen?" Dean onu görmezden geldi. "Ve bir şey daha var."

Dippel güldü. "Cesur birisin, değil mi? Pekala, ne oldu?"

"Bir silaha ihtiyacımız var."

Sam bunun gidişatından hiç hoşlanmamıştı. "Dean, bunu yapamayız. İkimiz de yapmamamız gereken anlaşmalar yaptık, yapmamamız gereken güçlerle ve bu hiçbir zaman iyi sonuçlanmadı."

Dean bakışlarını Dippel'a odakladı. "Leviathan'ı hiç duydun mu?"

Dippel'in gözleri kısıldı. "Zamanında onlar hakkında bazı söylencelerle karşılaşmıştım."

"Şey, onlar gerçek ve Dünya'da serbestler. Kardeşim ve ben, gezegeni kendi yiyebildiğin kadar ye büfelerine çevirmeden önce onları durdurmaya kararlıyız ama bunu yapmak için ciddi bir ateş gücüne ihtiyacımız olacak. Motelde üzerimize saldıran ateş kertenkelesi gibi bir şey."

"Yani kardeşini iyileştirir ve sana bir silah verirsem, Brennan'dan ayrılmama izin vereceksin ve daha sonra beni avlamaya çalışmayacaksın öyle mi?"

"Oh, eninde sonunda peşinizden geleceğiz," dedi Dean. "Leviathan'ın bizden bir yemek yapmadığını varsayarsak. Ama bu yolun sonunda. Şu anda konuştuğumuz şey senin kasabadan çıkabilecek kadar uzun yaşamak için ne gerektiği."

"Bunun ilgi çekici bir teklif olduğunu itiraf etmeliyim."

Dippel bunu düşünecekmiş gibi görünüyordu ama Marshall'ın işaret fişeğinden duyduğu korku azalıyor gibiydi. Güvertenin kenarına yaklaştı ve siyah enerji bir kez daha kollarının etrafında dönmeye başladı. Artık korkmuş görünmüyordu. Öfkeli görünüyordu.

Sam, *bunun saçmalık olduğunu* düşündü.

Testere ile kesilmiş av tüfeğini sol eline aldı, Beretta'sını çekti, Marshall Luss'a nişan aldı ve ateş etti.

ON DÖRT

Catherine defibrilatörün yanında durmuş, parmağını aktivasyon düğmesinin üzerine koymuştu. Bekah'nın başı ve göğsü işlem görmüş kumaş şeritlerle sıkıca sarılmıştı ve vücudunun geri kalanı bütün ve zarar görmemiş görünüyordu. Serum iğneleri çeşitli noktalara yerleştirilmiş ve kimyasalları damar sistemine iletmişti; AED'nin sensörleri de biri göğsünün üst kısmına, diğeri de alt kısmına takılmıştı. Etinde çürüme belirtisi yoktu ve NuFlesh izleri onda Marshall'dakinden daha az fark ediliyordu. Catherine bunun cinsiyet ayrımcılığı olduğunu biliyordu ama Bekah'ya Marshall'dan daha fazla özen göstermişti çünkü yara izi meselesinin genç bir kadın için orta yaşlı bir erkekten daha önemli olacağını düşünmüştü. Marshall'ın aldıracağını sanmıyordu.

Uzaktan gelen cam kırılma sesini duyunca sıçradı.

Başladı.

Defibrilatörü çalıştırması gerektiğini biliyordu ama tereddüt etti. Serumdaki kimyasalları doğru dozda vermiş miydi? Lapis Occultus'u Bekah'nın alına düzgünce yerleştirdi mi? Conrad'a defibrilatörü çalıştırmak için yeterli pil gücünün kaldığını söylemişti.

AED, ama ya yanlış hesapladıysa? Ya yolun bir yerinde bir hata yaptıysa? En küçük bir hata sonucu olumsuz etkileyebilirdi ve eğer prosedür işe yaramazsa, Bekah hayata dönmezse, Catherine başka bir şansı olmayabileceğinden korkuyordu. Marshall ve Conrad'ın avcılarını yenmesi önemli değildi, Bekah'nın bedeni onun beceriksizliği yüzünden kurtarılamayacak kadar hasar görmüşse de. Bekah yeniden doğmadan önce ikinci kez ölecekti ve ondan sonra yeniden dirilmek artık mümkün olmayacaktı.

Catherine bodrumdaki sıcaklığın düştüğünü hissetti, sanki merkezi hava açılmış ve termostat "buz gibi soğuk "a ayarlanmıştı. Odanın her köşesinden gölgeler toplanıyor, zeminde kıvrımlı siyah yılanlar gibi ona doğru kayıyordu. Gölgelerin birleşerek karanlığın girdabını oluşturmasını dehşet ve korku karışımı bir duyguyla izledi. Bir an sonra ebon kütlesinden bir figür yükseldi, mermer beyazı tenli bir kadın, etrafındaki gölgeleri bir gece pelerini gibi giyiyordu. Gözleri katı obsidyen, dudakları ise atardamar spreyinin parlak kırmızısıydı. Kadın ya da erkek, Catherine'in o güne kadar gördüğü en güzel varlıktı.

Kadının ağzı hareket etmedi, ama Catherine yine de konuğuğunu duydu.

Korkma, kızım. Çalışmaların örnek teşkil ediyor. Bu beden hem güzel hem de güçlü ve Lapis Occultus'un yardımıyla, gücümün tamamını kötü bir etki olmadan barındıracak. Mükemmel bir kap olacak. Tek yapman gereken küçük yıldırımını serbest bırakmak ve kızın sadece yeniden nefes almakla kalmayacak, gerçekten yeniden doğacak ve hayal ettiğinden çok daha fazlası olacak.

Ses soğuk ama hipnotize ediciydi, gecenin köründe karla kaplı bir ovada fısıldayan bir kış rüzgârı gibiydi. Catherine kendini itaat etmek zorunda hissetti ve kadının gemi kelimesini kullanması dikkatini çektiyse de bu onu rahatsız etmedi. Kadının gözlerinin sınırsız karanlık derinliklerine bakarken gülümsedi ve defibrilatörün düğmesine bastı.

* * *

Dean, Sam'in Beretta'sının patlama sesini duyduğu anda Marshall Luss'un sağ omzundan kan fışkırdığını gördü. Neye daha çok kızdığını bilmiyordu, Sam'in Dippel'la bir anlaşma yapamadan ateş etmesine mi yoksa Marshall'a gerçek bir zarar verememesine mi?

Dean *çok hasta olduğu için nişan alamıyor* diye düşündü. *Lanet olası silahı tutacak ve tetiği çekecek gücü olduğu için hâlâ şanslı sayılırdı.* Bütün göz önünde bulundurunca o kadar da kötü bir atış olmadığını düşündü. Yine de bu onu kızdırmıştı ve bundan sonra ne yapacağı konusunda ona fazla seçenek bırakmamıştı.

İşaret fişegini Marshall'a doğru fırlattı ve ona isabet etmeden önce Winchester'ı ateşleme pozisyonuna getirdi ve ateşledi.

Marshall yüzünü korumak için ellerini kaldırdı ve yanan fişek ona doğru yuvarlanırken bir adım geri çekildi. Ayakları hâlâ kanla kaygandı ve hayatını -ya da duruma göre hayatını- kurtaran da bu oldu. Dean tüfeğini ateşlediğinde ayakları altından kaydı ve geriye doğru düştü. Marshall güverteye çarptı, cam kırıkları sırtına saplandı. İşaret fişegi güverteye çarptı, birkaç kez sekti, sonra yuvarlanarak ondan bir metre ötede durdu. Altındaki tahta

alevli ucu karardı ve yanmaya başladı. Marshall ayağa fırladı ve işaret fişegini gösterdi.

"Fy-uh!" diye bağırdı. "Fy-uh!"

Sesi dört yaşında, belki daha küçük bir çocuk gibiydi. Yetişkin bir adamın ağzından bir çocuğun yarım yamalak dil denemesini duymak Dean'in içini hem acıma hem de öfkeyle doldurdu. Canavarlardan ne kadar nefret etse de çoğunu hayvanlardan pek farklı görmüyordu. Yaptıkları şeyi doğaları gereği yapıyorlardı ama onlara inanmayan ve kendilerini nasıl savunacaklarını bilmeyen insanları avladıkları için kendisi, Sam, Bobby ve babaları gibi avcılar onları öldürmek zorundaydı. Elbette iblisler farklı bir hikâyeydi ve sakın meleklerden bahsetmesin! Ama Marshall Luss denen zavallı yeniden canlanmış orospu çocuğu ölümsüz bir şey olmayı istememişti ve Conrad "Bana deli simyacı deyin" Dippel olmasaydı hâlâ huzur içinde yatıyor olacaktı. Gerçek canavar oydu.

"Biliyor musun Sam, eski moda bir barbekü yapmayalı uzun zaman oldu."

Winchester'ı yere bıraktı, alev makinesinin başlığını tuttu ve güverteye doğru koşmaya başladı. Ateşin menzili on beş metre olmasına rağmen, cehennemi serbest bırakmadan önce iyice yaklaşmak istiyordu, böylece alevin her sayabilirdi. Koşarken gazyağının şırıltısını duyabiliyordu ve lanet olası konteynırın tamamını Dippel'in üzerine boşaltmak için sabırsızlanıyordu.

Dippel, Dean'in hücumundan pek etkilenmiş gibi görünmüyordu. Pantolonunun cebine uzandı, bir avuç toz çıkardı ve işaret fişegine doğru fırlattı, bunu yaparken Dean'in Almanca olduğunu tahmin ettiği bir dilde birkaç sert kelime havladı. Toz bir anda suya dönüştü.

Havadayken işaret fişeginin üzerine sıçradı ve hem onu hem de etrafındaki alevleri söndürdü.

Dippel Dean'e döndü ve daha fazla barut almak için elini cebine attı.

Dean Dippel'dan üç metre ötede durdu, alev makinesinin başlığını kaldırdı ve düğmeye bastı.

"Ateş!" diye bağırdı.

Simyacı yağmur tozunu fırlatıp daha fazla Almanca bağırdığı sırada alev makinesinin ağzından bir ateş akımı fırladı ve Dippel'a doğru yükseldi. Ama Dean doğrudan Dippel'a nişan almıyordu. Bunun yerine Dippel'ın ayaklarının etrafındaki güverteye nişan aldı ve kendisine doğru gelen tozdan -şimdi su- kaçınmak için ateş ederken yana doğru adım attı. Alevli sıvı güverteye sıçradı ve Marshall'ın dehşet içinde çığlık atmasına ve "Fy-uh "dan uzaklaşmak için avluya atlamasına neden oldu. Dean onunla daha sonra ilgilenecekti. Şu anda öncelikli hedefi kendine biraz Güney usulü kızarmış Dippel pişirmektir.

Ancak pudraya dönüşen suyun sihirli bir kökeni olduğunu unutmuştu ve zararsız bir şekilde yere sıçramak yerine havada yörüngesini değiştirerek alev makinesinin başlığına doğru eğildi. Dean tepki veremedi su başlığa çarptı ve içine aktı, su sanki canlıymış gibi hareket ediyordu. Ateş bir anda kesildi ve Dean serbest bırakma düğmesine birkaç kez basmasına rağmen, çıkan tek şey kesinlikle yanmayan ince sıvı akıntılarıydı. Güvertede çoktan tutuşturduğu alevler yayılıyordu ama henüz hiçbiri Dippel'a ulaşmamıştı ve simyacı ateşi söndürmek için sihirli su tozundan daha fazla kullanarak sıkı bir şekilde çalışıyordu.

Dean *ne kadar da İnsan Meşalesi olmuştun* diye düşündü.

Göz ucuyla bir hareket yakaladı ve tam zamanında döndüğünde Marshall Luss'un kendisine doğru koştuğunu gördü, yüz hatları öfke maskesine dönüşmüştü, kanlı elleri uzanmış, parmakları yumruk şeklinde kıvrılmıştı.

"Fy-uh bad!" diye bağırdı. "Sen kötüsün!" "Sam? Biraz yardım eder misin?"

Cevap vermedi. Dean'in midesi soğuk ve iğrenç bir hisle bulandı, omzunun üzerinden baktığında Sam'in yerde yattığını gördü, hâlâ Beretta'sını tutuyordu, gözleri kapalı, bedeni hareketsizdi. Dean kardeşinin hâlâ nefes alıp almadığını anlayamıyordu ama savaşıarak daha fazla zaman kaybetmeyi göze alamazdı. Dippel'in yardımına ihtiyacı vardı.

Marshall profesyonel bir defans oyuncusunun tüm şiddetiyle ona çarptı. Dirilen adam vurduğu anda kollarını Dean'e doladı ve çarpmanın etkisiyle ikisi de yere düştü. Dean yere düşerken Marshall'ın pençesinden kurtulmaya çalıştı ama adam çok güçlüydü -muhtemelen hayattayken olduğundan çok daha güçlüydü- ve kurtulmayı başaramadı. Dean yere düştüğünde nefesi ciğerlerinden dışarı çıkmaya zorlanmıştı, Marshall hâlâ onu sıkı sıkı tutuyordu. Başka koşullar altında Dean çıplak bir adamın üzerinde yatmasını biraz garip bulabilirdi ama o anda daha büyük endişeleri vardı. Sam'e yardım getirmesi ne kadar uzun sürerse kardeşinin ölme ihtimali de o kadar artacaktı. Umutsuzca adamın demir pençesini kırmanın bir yolunu bulmaya çalışırken düşünceleri hızlandı. Sonra, sanki içindeki yaşam emiliyormuş gibi tanıdık bir boşalma hissi duydu. Sam'in ona Marshall'ın Frankenmutter ve Çift Başlı ile aynı yaşam gücü emme yeteneğine sahip olduğunu söylediğini hatırladı. Marshall'dan hemen uzaklaşmazsa, öğlen vakti çölde bir oyun parkındaki meyve suyu kutusundan daha kuru bir şekilde emilecekti.

Dean çırpındı ve tekmeledi ama yaptığı hiçbir Şey işe yaramadı ve Őimdiden gszleŐtiĐini hissedebiliyordu. Birkaç dakika sonra her Şey bitecekti. En kötü kbusu gerçek olacaktı. Babasının yıllar önce ona verdiği görevi yerine getirememiŐ olacaktı: küçük kardeşine göz kulak olmak. Bundan da öte, o sümüklü kara köpekbalığı Dick Roman'ı öldürmeyi ve Bobby'nin intikamını almayı baŐaramayacaktı.

Görünüşe göre Mutlu Av sana katılacağım, seni yaşlı huysuz, diye düşündü Dean. *Umarım beni bekleyen soğuk bir ikiniz vardır.*

ırpınmaya devam etti ama hareket etmek giderek zorlaŐıyordu. Arkasına yaslanmak, gözlerini kapamak ve kendini bırakıp gitmek çok daha kolay olacaktı. Artık öldürmeyecek, tüm dünyayı sırtında taŐıyormuŐ gibi hissetmeyecek, herkesin hayatı onun işleri berbat etmemesine gibi hissetmeyecekti. Birçok açıdan ölüm onu rahatlatacaktı. Tek yapması gereken savaşmayı bırakmaktı.

"Dur!"

Bir kadın sesi. Hayır, genç bir kızın.

Dean hemen akıntı hissinin durduğunu hissetti. Marshall onu bıraktı ve ayağa kalktı. Dean o an için olduğu yerde yatıp izlemekten başka bir Şey yapamayacak kadar güçsüz d.

Dippel yanmış güvertede diz çökmüş, başını eĐmiŐti. Dean'in Catherine Luss olduğunu tahmin ettiği bir kadın yanında durmuş, kahverengi saçlı, çıplak ayaklı, siyah bir tişört ve kot pantolon giymiş bir kıza hayranlıkla bakıyordu. TiŐrtn üzerinde beyaz harflerle: *Daha koyu bir Şey yapana kadar sadece siyah giyiyorum.* Kız sağ elinde koyu mavi bir taş tutuyordu.

Dean'e baktı. "zr dilerim. Daha erken gelirdim ama önce giyecek bir Şey bulmakta ısrar ettim. Beğendin mi?"

Bu mu?" Kıyafetini sergilemek için etrafında döndü. "İskandinav halkı için siyah renk yeni başlangıçları simgelerdi, tıpkı gecenin gündüzün, kışın yazın doğuşunu müjdelemesi gibi. Bugünün bir anlamda *benim* doğum günüm olduğunu düşünerek bunun uygun olduğunu düşündüm."

İskandinav mı? Dean düşündü. Sonra Dippel'in nasıl olduğunu fark etti.

önünde diz çökmüş, sanki çeşit...

Oturur pozisyona gelmek için mücadele ederken inledi. "Sakın bana başka bir tanrıyla karşı karşıya olduğumuzu söylemeyin! Sizden bıktım artık! Büyüklük hayalleri kuran kendini beğenmiş canavarlardan başka bir şey değilsiniz."

Kız sinirlendi ama soğukkanlılığını korudu. "Ben Hel'im. Sadece bir L. Vikingler bana ölümün vücut bulmuş hali olarak taparlardı."

"O zaman Vikingler aptalmış, çünkü ben büyük harfli Ölüm'le tanıştım hanımefendi ve inanın bana, siz o değilsiniz. Ama genç bir kız da değilsin, değil mi? Doktorun kızını et kostümü olarak kullanıyorsun. Bu numarayı daha önce de görmüştüm."

Dean hâlâ yarı boğulmuş bir kedi yavrusu kadar güçsüz hissediyordu ama gücünün yavaş yavaş geri geldiğini hissedebiliyordu. Kendine için daha fazla zaman tanımak amacıyla Hel'i konuşturmaya devam etmek istiyordu. Marshall'a baktı. Doktorun Frankenhubby'si yüzünde boş bir ifadeyle Hel'e bakıyordu. Dean adamın *kabuğunda* kızını tanıyacak kadar fasulye kalıp kalmadığını merak etti ve eğer öyleyse, zihninin içinde bir yerlerde ona yapılanlara öfkeyle bağırıyor muydu? Doktor hanım üzgün görünmüyordu. Tanrıçaya bakarken yüzünde beliren ifadeye bakılırsa, sanki İlk Hel Kilisesi'ne katılmaya, vaftiz olmaya ve Papa olmak için adaylığını koymaya hazır gibiydi.

Sam'e baktı ama hiçbir değişiklik görmedi. Hâlâ orada yatıyordu, bilinci yerinde değildi ya da daha kötüydü. Dean Sam ile bir anlaşma yapıp yapamayacağını bilmiyordu.

Hel, ama Sam'in karanlık güçlerle anlaşma yapmaması yönündeki uyarısına rağmen denemek zorundaydı. Kardeşinin hayatı buna bağlıydı.

Hel Conrad'a dönüp elini başına koyduğunda iyi bir satış konuşması düşünmeye çalışıyordu.

"Bana bakabilirsin, benim en iyi ve sadık hizmetkarım."

Kadın elini çekti ve Conrad titreyerek başını kaldırıp ona baktı. Ayağa kalkmak için hiçbir hareket yapmadı.

"Leydim. Hayal edebileceğimden çok daha güzelsiniz." Sevinç gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü. "Sizi karanlık gücünüz karşısında solmayacak bir ete bürünmüş olarak görmek, Frankenstein Şatosu'nda çocukken sesinizi ilk duyduğum günden beri, üç yüzyıldır taşıdığım bir hayalin gerçekleşmesi demek."

Ona sevgiyle gülümsedi. "Senden önce pek çok ulaştım Conrad, ama duyan tek kulak, neye ihtiyacım olduğunu anlayacak kadar parlak tek zihin ve uzun yıllar boyunca çabalamaya devam edecek cesareti bulacak kadar kararlı tek kalp sendin. Ve şimdi, buradayız."

"Evet, leydim. Bundan daha güzel bir anı asla bilemeyeceğim." Hel'in gülümsemesi soğudu. "Bu doğru."

Taşı ona doğru tuttu ve bir ebon enerji şimşeği fırlayıp göğsüne çarptı. Adam kaskatı kesildi ve vücudu hızla yaşlanmaya başladı, yüzyıllar onu bir saniyede yakaladı. Eti buruştu, parşömen kuruluğuna dönüştü ve kemiklerine sıkıca yapıştı. Saçları, ciğer lekeli kafa derisinden uzaklaşan ve ahşap güverteye çarpamadan çürüyerek yok olan beyaz tutamlara dönüştü. Gözleri kafatasının içine gömülüp kayboldu ve dudakları dişlerinden geriye doğru çekilerek korkunç bir sırtış yarattı. Yan yattı ve vücudundan geriye kalanlar toza dönüştü.

Bir an sonra o da yok oldu ve Conrad Dippel'den, İngiliz dilindeki en ünlü korku romanlarından birine ve çok sayıda filme ilham veren çılgın simyacından geriye kalan tek şey boş bir takım elbiseydi.

"Bunu yaptın?" Dean sordu. "Gitmesine üzülmediğimden değil ama üç yüz yıllık bağlılığının karşılığını ödemek için berbat bir yol. En azından ona altın bir saat ya da başka bir şey verebilirdin."

Hel omuz silkti. "O benim işimi bitiren bir araçtı, ben de onu bir kenara attım. Fiziksel dünyada temsilcim olarak hizmet edecek birine ihtiyacım vardı ama artık uygun bir bedenim olduğuna göre kendimden başka kimseye ihtiyacım yok."

Hel konuşurken ona bakmaya devam ettiği için Catherine Luss'un yüzündeki ifadeyi görmedi ama Dean gördü. Hayranlık gitmiş, yerini şaşkınlık almıştı. *Annesi küçük kızının az önce yaptığı şeyi aklına sığdıramıyor*, diye düşündü. Hel böyle devam ederse doktorun üzerindeki büyüün bozulması uzun sürmezdi. Bu gerçekleştiğinde, Hel'in o tuhaf mavi taşı tarafından çarpılabilir ve sonu Dippel gibi olabilirdi.

Dean yine tam gücüne yakın değildi ama yeterince güçlü olabileceğini düşünüyordu.

"Biliyor musun, kardeşimin hayatını kurtarmak için seninle bir anlaşma yapmaya çalışacaktım, ama senin pek anlaşmacı bir tip olmadığını hissediyorum."

"Haklısın. Eğer bir şey istiyorsam, onu alırım." Sırıttı. "Vikinglerin bana bu kadar düşkün olmasının nedenlerinden biri de buydu. Benim gibi düşünüyorlardı."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Bu durumda..." Dean Colt'unu çekti, taşa nişan aldı ve ateş etti.

* * *

Sam ucsuz bucaksız karanlık bir okyanusun kıyısında duruyordu. Su mürekkebe benziyordu, ayaklarının altındaki toprak siyah küldü. Fildişi kemik parçaları yer yer ortaya çıkıyordu, çoğu tanınmaz haldeydi ama Sam birkaç kafatası, el ve ayak gördü. Gökyüzü ufuktan ufuğa uzanan bir gölge örtüsüydü ama tamamen ışıksız olmasına rağmen görmekte zorluk çekmiyordu. Dalgalar kıyıya doğru yuvarlanıyor, kalın ve yavaş hareket ediyor, sudan çok katrana benziyor ve kırıldıklarında zımpara kağıdının çıplak eti sıyırması gibi bir ses çıkarıyorlardı.

Hatırladığı son şey Marshall Luss'a ateş ettiğiydi. Ondan sonra, hiçbir şey.

"Öldüm mü ben?" diye merak etti
yüksek sesle. "Neredeyse."

Sam döndüğünde yanında duran bir adam gördü. Otuzlu yaşlarının ortalarında görünüyordu, kısa sarı saçları ve nazik, yumuşak bir yüzü vardı. Açık mavi düğmeli bir gömlek ve koyu mavi bir pantolon giymişti ve Sam onu daha önce hiç net olarak görmemiş olsa da kim olduğunu biliyordu.

"Gördüğüm gölge figür sensin."

Adam başını salladı. "Dippel'in köpeğinin ısırığından kaptığın enfeksiyon bunu mümkün kıldı. Ama sen bunu zaten biliyorsun."

"Nesin sen? Bir Azrail mi?"

"Evet."

"Yani ben öldüm." Sam gerçeküstü manzaraya baktı. "Söylemeliyim ki, daha önce de ölmüştüm ve böyle bir şey olduğunu hatırlamıyorum."

"Aldığınız uyarıcıların miktarıyla birleşen enfeksiyon vücudunuz için çok fazla zorlayıcı oldu. Ancak, dediğim gibi, sen

sadece ölmek *üzereydi*. Bu..." Kollarını açtı. "...bilinçaltının bir kurgusu. Hem de en teatral olanından."

"Demek beni öbür dünyaya götürmek için buradasın. Seni bundan vazgeçirmememin bir yolu olduğunu sanmıyorum."

"Seni buradan götürmeye geldim ama gideceğimiz yer sonsuzluk değil. İkimizin de yaşayanlar dünyasında yarım kalmış bir işi var."

"Dippel," dedi Sam.

"Artık değil. Onunla başa çıkıldı. Ne yazık ki, cismani varoluşa getirdiği yaratık, onun olabileceğinden çok daha tehlikeli bir tehdit. O Hel, İskandinav ölüm tanrıçası ve Bekah Luss'ubedenini aracı olarak kullanıyor. Lapis Occultus'ta kapana kısılmıştım ama kardeşin beni serbest bıraktı ve seni geri almak yarattığın bu zihin ortamına gelmeme izin verdi. Ruhunu kendi bedenine geri döndürebilirim ve hatta seni neredeyse yok eden nekro-mistik enfeksiyona karşı koyabilirim, ancak bunun dışında hiçbir yardım sunamam. Hel doğrudan yüzleşemeyeceğim kadar güçlü, özellikle de Dippel hem Marshall'ı hem de Bekah'ı diriltmek için kendi gücümün bir kısmını kullandığından beri." Adam bakışlarını kül rengi zemine indirdi. "Fiziksel dünyada hareket etme sınırlı ve Dippel'i durdurmama yardım etmeniz için sizi ve kardeşinizi kullanmayı umuyordum. Eğer başka bir yol düşünebilseydim..."

Sam Azrail'in söylediği her şeyi tam olarak anlayamadı ama ana fikri kavradı.

"Bunun için endişelenmeyin. Sen kendi işini yapıyordun, tıpkı bizim kendi işimizi yaptığımız gibi. Geri döndüğümde vereceğin bir tavsiye var mı?"

"Seni sadece bir kez hayata döndürme iznim var çünkü seni ölümün eşiğine getiren özel doğal olmayan güç

ölüm. O yüzden benim tavsiyem, bir daha
ölme." Sam acımasızca gülümsedi.
"Elimden geleni yapacağım."

* * *

Sam gözlerini açtı. Kendini günlerdir hiç olmadığı kadar iyi hissediyordu, uyanıktı ve enerji doluydu, sanki o güne kadarki en iyi uykusundan yeni uyanmış gibiydi. Beretta'sı hâlâ elindeydi ve başını hafifçe kaldırıp etrafı incelerken onu sıkıca kavradı. Dippel gitmişti, var olduğunu gösteren boş bir kıyafet takımından başka bir şey yoktu. Bekah Luss olduğunu tahmin ettiği bir genç -ya da en azından onun bedeni- güvertede durmuş, sağ elini göğsüne bastırmış, yüzünde zehirli bir nefret ifadesi vardı. Ayaklarının yanında koyu mavi taş parçaları saçılmıştı. Lapis Occultus'un kalıntıları, diye tahmin etti, her ne idiye artık. Catherine Luss şimdi kızının formunu taşıyan yaratığın yakınında durmuş, kaybolmuş ve kafası karışmış görünüyordu. Dean ayağa kalkmış, Sam'den bir metre kadar uzakta, Marshall Luss'a doğru bakıyordu. Colt'unu çekmiş ve adama doğrultmuştu ama Marshall'ın umurunda değil gibiydi. Bir hayvan gibi hırıliyordu ama gözleri öfkeyle parlarsa da Dean'e saldırmak için hiçbir hareket yapmadı. Adamın elleri ve kolları artık ebon enerjisiyle kaplı değildi ya da daha doğrusu Sam artık bunu göremiyordu. Azrail sözünde durmuştu. Enfeksiyon gitmişti ama ölüm görüşü de gitmişti. Marshall'ın hâlâ yaşam gücünü emebildiğini varsaymak zorundaydı, bu da onu uzakta, kollarının erişemeyeceği bir yerde tutmaları gerektiği anlamına geliyordu.

Sam bir anda tüm ayrıntıları ve bir şeyi daha kavradı: Yaşayanlar diyarına geri döndüğünü kimse fark etmemişti.

Bunun için üzgünüm Bekah, diye düşündü. Ayağa kalktı ve hızlı bir hareketle Beretta'sını kaldırıp ateş etti.

Mermi kafatasını delip geçerken kızın başı geriye düştü. Catherine Luss "Hayır!" diye bağırdı ve kızının yanına koştu. Ama Bekah yere düşmedi. Başını dikleştirdi ve bakışlarını Sam'e dikti, alnındaki yeni delikten bir damla siyah kan akıyordu.

"Olağanüstü bir iyileşme göstermiş gibisin evlat. Acaba yardım aldın mı?"

Elini uzattı mermi delikten fırlayıp avucunun içine düştü. Avucunu aşağı doğru çevirip güverteye çarpmasına izin vermeden önce bir süre mermiye baktı.

"Bu beden güçlü olmak için yaratıldı ve şimdi benim gücümle aşılandığına göre, böyle basit yollarla zarar göremez. Beni durduramazsın, avcı. Yeni hizmetkârım de yaşam özünü emecek, sonra kabuklarınızı canlandıracağım ve sizi ölümler ordumun ilk askerleri yapacağım."

Dean, "İyi atış," derken gözlerini Marshall'dan ayırmıyordu. Geri dönmene sevindim."

"Geri dönmek güzel. Demek elimizde başka bir haydut tanrı var, ha?"

"Buna inanabiliyor musunuz? Lanet şeyler hamamböcekleri gibi ağaçların arasından sürünerek çıkıyor."

"Ve görünüşe göre dünyayı ele geçirmeyi planlıyor," diye ekledi Sam.

"Evet. Büyük sürpriz. Bu şakacıların dünyayı ele geçirdikten sonra ne yapacaklarını düşünüp düşünmediklerini hiç merak ettiniz mi? Oldukça büyük bir yer."

Sam, "Temiz tutmak için gerçek bir orospu ol," dedi.

Bekah'nın yüz hatları Hel'in öfkesiyle gerildi. "Böyle bir alaycılığa izin vermeyeceğim. Mareşal, ikisini de öldür."

"Kötü adamlar!" Marshall homurdandı ve sonra ellerini kaldırarak Dean'e doğru yürümeye başladı. Sam artık göremese de onlardan siyah ölüm enerjisinin yayıldığını biliyordu.

Dean dalga geçmeyi bırakmıştı. Colt'unu iki kez ateşleyerek Marshall'ın bacaklarının her birine birer mermi yerleştirdi. Adam yaralardan etkilenmiş gibi görünmüyordu ama bacakları altından kayıp yere yığıldı. Dean Colt'u pantolonunun içine soktu ve alev makinesinin başlığını tuttu.

"Bu seyreltilmiş olabilir ama içinde hâlâ bir iki kıvılcım kaldığına bahse girerim." Serbest bırakma düğmesine bastı ve Marshall'ın üzerine birkaç damla sıvı pompaladı. Sulandırılmış gazyağı yüzüne sıçrayınca adam gözlerini kapadı ve tükürdü. Ayağa kalkmak için mücadele etti, bacaklarındaki taze yaralardan kan akıyordu. Dean alev makinesinin başlığını bıraktı ve ceketinin cebinden bir işaret fişegi çıkardı. İşaret fişeginin kapağını çıkarıp yaktı ve alev alev yanan fişegi Marshall'ın üzerine fırlattı.

Adamın vücudundan alevler fişkırdı ve her ne kadar kurşun yaralarından etkilenmemiş gibi görünse de, bu dayanamayacağı bir acıydı. Kulak tırmalayıcı bir acı feryadı kopardı.

"Aman Tanrım!" Catherine çığlık attı. "Marshall!"

Karısının sesini duyan Marshall sendeleyerek ayağa kalktı ve güverteye doğru ilerledi. Lapis Occultus'un adamın dirilişinde yarattığı fark ne olursa olsun, Dippel'in diğer yarattıklarından daha az yanıcı olmasına neden olmamıştı. Marshall saniyeler içinde alevleri kükreyen ve çatırdayan hareketli bir şenlik ateşine dönüşmüştü,

Yağlı duman gökyüzüne yükseliyor, havayı yanan etin mide bulandırıcı kokusuyla dolduruyordu. Sesi kesilmeden önce bir kez daha acı içinde haykırdı, ateş tarafından yok edildi.

Catherine ona doğru gitmeye çalıştı ama Hel kolundan tutup onu durdurdu.

Kendini kızının bedenine yerleşen yaratıktan kurtarmak için mücadele etti. "Bırakın beni! Ben bir doktorum!"

"Korkarım kocanız tıbbi ya da mistik her türlü yardımın ötesinde." Hel elini Marshall'a doğru salladı ve parmaklarından ebon enerjisinin dalları uzandı. Marshall'a beş siyah kamçı gibi vurdular ve sonra Hel'in etine geri çekildiler. Marshall bir an hareketsiz durdu, alevler öfkeyle yanıyordu, sonra dizlerinin üzerine çöktü ve yan tarafına yığıldı. Ateş etinden geriye kalanları yutmaya devam ederken hareketsiz yatıyordu.

Hel Catherine'i serbest bıraktı ve Catherine dönerek karanlık tanrıçayla yüzleşti. "Ne yaptın sen?"

"Kendisine kalan yaşam gücüne ihtiyacı yoktu, ben de onu aldım. Biz tanrılar artık bir zamanlar sahip olduğumuz yüksek makamların tadını çıkarmıyor, ilahi hakla bize ait olan sunuları ve kurbanları almıyoruz. Bu nedenle, uzun ve kıt yıllar boyunca kaynakları israf etmemeyi öğrendik. Ya da halkınızın dediği gibi, 'israf , isteme'." Gülümsedi. "Elbette, karanlığım dünyanızı sonsuz geceyle kapladığında tüm bunlar değişecek. Şu anda benim zamanımda olduğundan çok daha fazlasınız ve her biriniz yere kapanıp bana tapacaksınız. Ve eğer reddederseniz..." Gülümsemesi buz gibi oldu. "...sadece düşeceksiniz."

Hel Catherine'le konuşurken Dean Sam'in yanına gitti. "Sanırım Sam'i nasıl yeneceğimize dair herhangi bir bilgi getirmedi."

Bu kaltak seninle Öteki Taraf'tan mı geldi?" "Korkarım hayır."

"Sence ona yeterince mermi sıkarsak, onu yakmamıza yetecek kadar uzun süre dayanabilir mi?"

"Bilmiyorum. İşe yarayabilir. Eğer doğru hatırlıyorsam İskandinavlar Hel'i hastalıktan ya da yaşlılıktan ölenlerin mahkûm edildiği sonsuz buz ve soğuk diyarı olarak görüyorlardı." Dean ona sorgulayan bir bakış attığında, "Vikingler kahramanların salonu Valhalla'ya girebilmek için savaşta şanlı bir şekilde ölmeyi tercih ederlerdi," diye ekledi.

"Bütün gün savaşıp bütün gece ziyafet çektiğiniz yer, değil mi? Kulağa hiç de fena gelmiyor. Yani ateşin buzun zıttı olduğunu düşünüyorsun ve eğer ona sıcak bir ayak verirsek, bu onu dışarı çıkarabilir. Pekala, hadi yeniden yükleyelim ve bu teoriyi test edelim."

" etmeyin."

Hel'in kendilerine doğru yürüdüğünü görmek için başlarını kaldırdılar. Catherine güvertede durmuş onları izliyordu, gözleri çaresizlikle doluydu, yüzüne keder kazınmıştı.

"Sağır değilim, biliyorsun," dedi kendini beğenmiş bir gülümsemeyle. "Niflheim gerçekten de sert ve donmuş bir manzara olsa da, ben Ölüm'üm ve ateş nihai yok ediciden, nihai katilden başka ki? Alevler bana zarar veremez."

"Sana söyledim, Ölüm'le tanıştım-" diye başladı Dean.

"İyi," diye tersledi Hel. "Yani ben *bir* ölüyüm, Ölüm değil. Eğer yardımı olacaksa, beni onun küçük kız kardeşi olarak düşünebilirsiniz. Her , sizin gibi bir çift ölümlüyle boy ölçüşemeyecek kadar güçlüyüm."

Onlara ulaştığında durdu. "Sizi ölümsüz kölelerime dönüştürmeden önce son bir sözünüz var mı?"

"Aklıma birkaç tane geliyor," dedi Dean, "ama bunların reşit olmayan birine söylenmesinin uygun olacağını sanmıyorum."

Sam emin değildi ama kulağının dibinde bir sesin fısıldadığını duyduğunu sandı. Diyordu *ki, Catherine*.

Sam ne yapması gerektiğini ya da sesin gerçek mi yoksa başka bir halüsinasyon mu olduğunu bilmiyordu, bu yüzden sadece konuşmaya başladı ve aklına bir şey gelmesini umdu. "Catherine, sadece aileni geri getirmek istediğini biliyorum. Sevdiğin birini kaybetmenin acısı... tarif edilemez. Ve ne kadar zaman geçerse geçsin, bu acı asla tamamen geçmez. Keşke onlarla biraz daha zaman , hiç söyleyemediğim şeyleri söyledim, hayattayken ertelediğim şeyleri yapardım diye düşünürsünüz. Bir mucize için dua edersiniz ve bazen bir mucize gerçekleşir. Sizin durumunuzda, Conrad sizi buldu ve onun yardımıyla ölüleri nasıl hayata döndüreceğinizi öğrendiniz. Ama insanlar geri döndüklerinde, eskisi gibi olmazlar. Kişilikleri, ruhları gitmiştir ve geri dönen şey... başka bir şeydir. Kardeşim ve ben, bunun daha önce olduğunu gördük. Trish adında bir kız tanıyorduk..." Sözüünü yarıda kesti. "Demek istediğim, sevdiğimiz birinin korkunç, cani bir şey olarak geri getirilişini izledik ve bunu tekrar düzeltmek zorundaydık."

Catherine'in yüzünde, Sam'in sözlerinin onu etkileyip etkilemediğine ya da gerçekten etkileyip etkilemediğine dair hiçbir ipucu yoktu.

Hel Sam'le alay etti. "Ne kadar duygusal." Ellerini kaldırdı ve parmaklarından karanlık dallar çıkmaya başladı.

Sam Dean'in gerildiğini hissedebiliyordu ve kardeşinin ateş etmeye niyetli olduğunu biliyordu. Bu Hel'i durduramayabilirdi ama orada durup savaşımadan onları öldürmesine izin vermekten daha iyiydi. İkisinin de yeniden doldurma şansı olmamıştı ve kaç tane olduğunu bilmiyordu.

Şarjöründe mermi kalmıştı ama umurunda değildi. Elinde ne kaldıysa, sayıldığından emin olacaktı.

Kardeşler ateş etmeye başlamadan önce Catherine, "Bekleyin!" dedi.

Güverteden indi ve onlara doğru yürümeye başladı. Kocasından geriye kalanlara baktı. Alevler büyük ölçüde sönmüş, geride sadece kararmış, için için yanan bir kabuk kalmıştı. Sam onun dudaklarının gerildiğini gördüğünü sandı ama onlara katılırken yüz ifadesi değişmemişti.

Sam kardeşiyle bakıştı. Şimdi ateş edemezlerdi, Catherine'i de vurmadan olmazdı.

"Bu iş daha ileri gitmeden önce bana bir şey söylemeni istiyorum Hel. Bekah'nın bedenini kontrol ettiğini ve ruhunun baskın olduğunu anlıyorum, ama o içeride bir yerde mi? Ve eğer öyleyse, neler olduğunun farkında mı?"

Ebon dalları tekrar Hel'in parmaklarına dolandı ve Catherine'in yüzüne döndü. "Eğer evet dersem, beni sadakatle ve sorgulamadan takip edecek misin? Artık fiziksel dünyada bir ajana ihtiyacım olmasa da, Conrad'ın işe yaradığını kabul etmek zorundayım. Onun yerine geçecek uygun kişi sen olursun."

"Eğer kızım senin içindeyse, evet, sana hizmet edeceğim."

Hel gülümsedi. "Tabii ki burada. Anlayamıyor musun?"

Catherine yaklaştı ve Hel'in gözlerinin içine baktı. Birkaç dakika boyunca derin derin baktı ve sonunda başını salladı. "Onu görebiliyorum. O içeride." Geri çekildi. "Ben seninim, Hel." Gülümsedi. "Ölüm bizi ayırana kadar."

Hel bir kahkaha attı ve sonra Sam ve Dean'e döndü. Tanrıça bir kez daha ellerini kaldırdı ve Sam onların

daha fazla bekleyemezdi. Ateş etmeye başlayacaklar ve Catherine'in serseri bir kurşuna hedef olmamasını umacaklardı.

Catherine laboratuvar önlüğünün cebine uzanıp keskin ve gümüşü bir şey çıkardı. Sam'in bunun bir neşter olduğunu anlaması için yeterli zamanı vardı, sonra neşteri Hel'in kafatasının dibine sapladı. Hel'in gözleri acıdan çok şaşkınlıktan irileşti. Catherine neşterin bıçağını tek bir ustalık hareketiyle ileri geri oynattı. Hel'in gözleri bembeyaz oldu. Yere yığıldı, neşterin sapı hâlâ kafatasından çıkıntılıydı.

Catherine, Sam ve Dean birkaç saniye boyunca Bekah Luss'un cesedine baktılar. Sonra Catherine tonsuz bir sesle konuştu. "Eğer ölümü öğrenmek istiyorsanız, yaşamı inceleyin. Bu yüzden en iyi katiller doktorlardır."

Sam, "Beyni ile omuriliği arasındaki bağlantıyı kopardınız," dedi.

Catherine başını salladı. "Hel'in yarayı iyileştirip Bekah'nın bedenine yeniden hayat vermesinin ne kadar süreceğini bilmiyorum. Onu en azından biraz yavaşlatacağı umuduyla neşteri yerinde bıraktım. Ama ne kadar güçlü olursa olsun, iyileşecektir. Bu sadece bir zaman meselesi."

"Onu yakmalıyız," dedi Dean. "Eğer Hel büyüsünü çalıştıramazsa, ateş onun icabına kolayca bakar..." Marshall'ın kömürleşmiş kalıntılarına baktı. "...başka her şey gibi." Alev makinesinin başlığına uzandı.

"Henüz değil," dedi Catherine. "Önce yapmamız gereken bir şey var."

-Başka bir şey olmasa bile sigorta olarak." "Neymiş o?" Sam sordu.

Gözlerini kaldırdı ve Winchester'lara acımasızca baktı. "Demontaj."

Sam Dean'e baktı. Hep birlikte tabancalarını bir kenara bırakıp KA-BAR bıçaklarına uzandılar.

ON BEŞ

"Mezar kazmaktan yorulmaya başladım," dedi

Dean. "Ben de."

Bok arabası gece boyunca I-70'te batıya doğru ilerledi, direksiyonda Dean, ön koltukta Sam vardı.

Bekah'ın cesedini "parçalara ayırdıktan" sonra parçaları yakmışlar ve Luss'ların arka bahçesine ayrı ayrı gömmüşlerdi. Bu iş bittiğinde Marshall'ın kalıntılarını da gömdüler. O sırada güneş çoktan ufku altına inmişti ve Catherine onları bir şeyler içmeye davet etti. Kendilerini biraz garip hissederek kabul ettiler. Mutfağında durup musluk suyu içerken, yardımları için onlara teşekkür etti.

Şimdi ne yapacağım ben? Catherine sormuştu. Korkunç şeyler yaptım. Conrad'ın ihtiyacım olan uzuvları ve organları nereden bulunduğunu hiç sormadım ama nereden geldiklerini biliyordum, özellikle de en taze olanları. Ve serbest kalan deney, köpek... insanları öldürdü. O ölümler de benim elimde. Doğrudan can almamış olabilirim ama kadar sorumluyum. Dippel'in karanlık bir tanrıça tarafından manipüle edilme bahanesine bile sahip değilim. Ailesini özleyen, üzgün ve yalnız bir kadındım. Polise giderdim.

ama ne işe yarayacaktı ki? Kimse hikayeme inanmazdı.

Geriye kalan tek fiziksel kanıt bodrumdaki ev yapımı laboratuvarıydı. Polisleri Marshall ve Bekah'ın kalıntılarına götürebilirdi ama Frankenmutter ve Çift Başlı gibi onların da kısa sürede çürüyüp gitme ihtimali vardı. Ayrıca, kimsenin Bekah'ın çeşitli mezarlarını rahatsız etmesini istemiyordu, bunu yapmak Hel'i bir şekilde serbest bırakabilirdi. Tanrıçanın ruhunun geldiği diyara -Sniffleham ya da onun gibi bir şeydi, Dean dönüp dönmediği hakkında hiçbir fikirleri yoktu ama hiçbiri işi şansa bırakmak istemiyordu.

Sam, muayenehaneni *tekrar açmanı* önermişti. *İnsanlara yardım etmeye geri dön. Zaten bu yüzden doktor olmadın mı? Ayrıca, ölümle savaşmanın yaşamı korumaktan daha iyi bir yolu var mı?*

Catherine bir an düşündü. *Sanırım... Belki Marshall ve Bekah bundan hoşlanırlar. Ama ben istemeli miyim? Kefaret mümkün mü?*

Dean onu almıştı. *Doktor, eğer öyle olduğuna inanmasaydık, sabah yataktan kalkamazdık.*

"Lapis Occultus'un yok edilmiş olması çok kötü," dedi Sam. "Bence Felsefe Taşı'nın başka bir adı olabilirdi, bu durumda Dick Roman'a karşı kullanmak için güçlü bir silah olabilirdi."

Dean omuz silkti. "Parçalanmış mistik eserler için ağlamanın bir faydası yok. Yine de daha iyi hissettiğini gördüğüme sevindim. Sonunda o enfeksiyonla savaşmayı başardın mı?"

Sam gülümsedi. "Öyle görünüyor." Bacağını çaprazladı ve pantolonunun paçasını yukarı çekti. "Gördün mü? Artık garip siyah damarlar yok."

"Çok rahatladım. Kahve için bir ton para harcamaktan kurtulacağız." Dean bir sonraki sorusunu sormadan önce durakladı. "Sen... bir şeyler mi görüyorsun?"

Sam pantolonunun paçasını tekrar aşağı çekti. "Garip bir gölge adam gibi mi demek istiyorsun? Merak etme. Onu bir daha göreceğimi sanmıyorum."

Sam'in ses tonundaki bir şey Dean'in bir şeyleri kaçırdığını düşünmesine neden oldu ama bunu boş vermeye karar verdi. "Sence doktor iyi olacak mı?"

"Bilmiyorum. Biz bu hayatın içinde büyüdük ve yaşadığımız şeyler bizi hala mahvediyor. Normal bir insan için ne kadar kötü olduğunu hayal bile edemiyorum. Ama yeniden hastalarla görüşmeye başlarsa, ölüme kafa yormak yerine kendini hayata verirse, bence bir şansı olabilir."

"Bizim işimizde bazen ihtiyacınız olan tek şey bir şanstır."

Bir süre sessizlik içinde araba sürdüler. Dean neredeyse radyoyu açacaktı ama bundan vazgeçti. O anda müzik dinleyecek gibi hissetmiyordu.

Bir süre sonra Sam, "Düşünüyordum," dedi. "Şok edici bir şey var," dedi Dean.

"Trish hakkında gördüğüm rüyaları hatırlıyor musun?" "Evet."

"Rifleman hakkında hiçbir şey yapmadığımız aklıma geldi."

Dean hızlı bir zihinsel hesaplama yaptı. "Buradan Washington Eyaleti'ne gitmek, dümdüz gideceğimizi varsayarsak, sadece otuz beş ya da kırk saat sürer."

Sam gülümseyerek, "Tamamen uyanığım," dedi.

Dean havayı kokladı ve bagajdan gelen pis bir koku yakaladı.

"Belki de önce bir amaşırhane de durmalı ve funklaşmış kıyafetlerimizi yıkamalıyız."

"Bunları atmak için bir çöp kutusu bulalım ve Washington'a vardığımızda daha fazlasını satın alalım."

"Kulağa bir plan gibi geliyor."

Kardeşler karanlıkta yollarına devam ettiler.

YAZAR HAKKINDA

Tim Waggoner'in romanları arasında *Nekropolis* şehir fantezileri serisi ve *Hayalet Avcıları* televizyon programından Jason Hawes ve Grant Wilson ile birlikte yazdığı *Ghost Trackers* serisi bulunmaktadır. Toplamda otuza yakın roman ve iki kısa öykü koleksiyonu yayımlayan yazarın yazarlık üzerine makaleleri *Writer's Digest* ve *Writers' Journal* gibi dergilerde yer almıştır. Sinclair Community College'da ve Seton Hill Üniversitesi'nin Popüler Kurgu Yazımı Güzel Sanatlar Yüksek Lisans programında yaratıcı yazarlık dersleri vermektedir. Kendisini internette www.timwaggoner.com.. adresinde ziyaret edebilirsiniz.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

